

የገበያ

ወገኙ

(ከፍቅር ካፌ)

ዓለማየሁ ማሞ

(ዋሽንግተን ዲ.ሲ.)

2007 (2014)

ማውጫ

መነሻ ነጥቦች.....	5
1) ምስጋና መልካም ነው!.....	9
2) መጀመሪያ መቀመጫዬን.....	10
3) ለላምህን ያዝ.....	11
4) የሰልት ቅያሪ.....	12
5) ለው ለለው.....	13
6) አረኛውን ማወቅ.....	15
7) ከዶሮች ጋር የዋለው ንሰር.....	17
8) ይቅርታን አንምረጥ.....	18
9) ለፍራህን አትልቀቅ.....	20
10) አባቴ ገመዱን ይያዝ!.....	22
11) ዶሮዋ በከተማ.....	23
12) ይለጣል እንጂ አይሸጥም.....	25
13) የባሰ አለ.....	26
14) ንጉሡን አሳዩኝ!.....	28
15) ይቅር ተብያለሁ!.....	30
16) ወደ የት ነው?.....	33
17) ልናይ ኋላ.....	34
18) የሚጠብቀን አይተኛም!.....	36
19) ቀበሮ መጣ!.....	39
20) የሰው ሰውነቱ.....	41
21) ሁሉን ለማስደሰት.....	43
22) ንጉሥ አይሳሳቱም.....	45
23) አልተውህም አልለቅህም.....	46
24) ለሚመጣው ትውልድ.....	49
25) አኛኮ አልደረስንም.....	50

የገበታ ወጎች

ኮፒ መብት © 2007 ዓለማየሁ ማሞ

መብቱ በሕግ የተጠበቀ ነው።

ዩናይትድ ስቴትስ ኦፍ አሜሪካ

Dining table talks

Copyright © 2015 Alemayehu Mammo

All rights reserved

United States of America

ISBN 978-1-61119-130-1

ለማንኛውም አስተያየት

alexwrites@hotmail.com

ወይም

301 618 9596

26)	ሰንፍና አይገባም.....	52
27)	ወሬኛዋ ዔሊ.....	54
28)	አሳዛኝ ተጓዥ.....	56
29)	ፈጣሪህን አሳየኝ.....	59
30)	ሁሉ ሰበሰበ.....	62
31)	ጥንቅልና ዔሊ.....	64
32)	እንደ ስምህ ሁን.....	66
33)	የጣቶች ፉክክር.....	68
34)	ፕሮፌሰሩና ጀልበኛው.....	72
35)	የባሰ ተአምር!.....	73
36)	ከትሉ ላሰማነሰ.....	75
37)	ይቅርታ ፈላጊዎች.....	77
38)	ዘወር በልልኝ.....	78
39)	አስራሰሁ፤ አታስረም.....	80
40)	የዘመናት ልፋት.....	82
41)	ተነጥላ የሄደችው በግ.....	84
42)	ሁለቱ እናቶች.....	87
43)	ይድረስ ሰእግዚአብሔር.....	89
44)	ትዕቢተኛው ዝኖን.....	92
45)	ዝናብና ጽጌረዳ.....	95
46)	የሸላውና የዱባ ፍሬ.....	97
47)	የሚሊዮን ዶላር መድሀን.....	99
48)	አባራን ማራገፍ.....	102
49)	ወንዙን መስማመጥ.....	104
50)	ማነው ባለጠጋ?.....	106
51)	የረዳት ያሰህ!.....	107
	አንሰናበት.....	110

መነሻ ነጥቦች

በየዕለቱም ባይሆን ዕረፍት ሲኖረኝ ክርብቃና እሳ፣ሬም ጋር አራት የምበላው ፍቅር ካፌ ውስጥ ነው። ሁሌም የሚቀርብልን ምግብ በባሰሙያ የተከሸነ መሆኑን ሃሳቦችንም በአንድ ድምፅ አንስማማባታለን። ይህንን አኛ ብቻ ሳንሆን ሌሎችም አንግዶች ደጋግመው በዓመታት መካከል የመሰከሩት ነው። በልተን ስንጨርስ አንድም ቀን የሒሳብ መጠየቂያ ወረቀት አልቀረበልንም። የሰጠንን ፈጣሪ አመሰግነን አንደምንበላ ሁሉ የሠሩና የሰጡንን ጣቶችም ባርከን ነው የምንነሳው። ፍቅር ካፌ ውስጥ መመገብ የምናዘወትርባቸው ምክንያቶች ግን እነዚህ አይደሉም። ካፌው አኛ ቤት ውስጥ ስለሆነ እንጂ።

የካፌው ዋና ሥራ አስኪያጅ ደግሞ የኔ ባለቤትና የልጆቼ አናት ፍቅር ናት። የአርሰዋ ምግብ ቤት ውጭ የመብላት ፍላጎታችንን አዳከሞ የአቅርቦቱን መልክ አየቀያየረ ላለፉት አስራ አንድ ዓመታት አገልግሎቱን ቀጥሏል። በዓመት ውስጥ ዐቅደን፣ ወጥተንና ክፍለን የምንበላባቸው ቀኖች በጣት ይቆጠራሉ። በዚህ አጋጣሚም ለአኔ ለአዘጋጁና ስሁላቱ ልጆቼ ስለሚደረግልን እንከብካቤ ሁሉ የኩሽናዋን እመቤት ላመስግናት አወዳሰሁ።

ፍቅር ካፌ ውስጥ በሚኖረን አጭር ቆይታ የገበታ ላይ ወጎች ሰቤታችን አዲስ አይደሉም። ገና ሰአራት

ሰንታደም ልጆቼ “ዳዲ ሰቶሪ ንገረን” ይሉኛል። አባባላቸውን ቃል በቃል ነው ያስቀመጡት። አኔም ትዝ ያለኝን እንደ አመቺነቱ በአንቅስቃሴ እያጀብኩ አወራላቸውና አሰከትዬ ከታሪኩ ምን እንደምንማር አጠይቃቸዋለሁ። ምክንያቱም ዋነኛው ዓላማዬ እነርሱን በተረት ተረት ማዝናናት ሳይሆን አጋጣሚውን ተጠቅሜ ዘመን የማይሸረውን ሰማያዊ እውነት ማካፈል ነው። እነርሱም እጅ ከማውጣት አልፈው “እኔ እኔ” ብለው አየተሸቀዳደሙ የገባቸውን ይመልሳሉ። ያንን ተከትዬ በበኩሌ እንደገባኝ ማጠቃለያውንና ዋናውን መልእክት አስተላለፋለሁ።

በጣት ለሚቆጠሩ ጊዜያት ደግሞ ልጆቼ ውለታዬን ለመከፈልም ይሁን ለልምምድ የ እነርሱን ታሪኮች ነግረውኛል። “ዶሮዋ በከተማ” እና “ማነው ባለጣጋ” የሚሉት በዚህች ጥራዝ ውስጥ ለናሙናነት የተጨመሩት የኤፍሬምና ርብቃ ትረካዎች ፈጽሞ የምዘነጋቸው አይደሉም። ኤፍሬም ከቅዳሜ ትምህርት ቤት ያገኘው ሲሆን ርብቃ ግን ፈጥራ ነው ያጫወተችን።

ባለቤቴ ፍቅር ግን ከእኛ ጋር ቁጭ ብላ ከመመገብ ይልቅ እኛን ማገልገሉ ስለሚያስደስታት ወደ ኩሽናዋ ገባ ወጣ ትላለች። ማለቂያ የሌለውን የማንኪያ ሹካ ጥያቄ ያለድካም ታስተናግዳለች። እናም ብዙ እትሰማንም። ለጥቂት ጊዜያት እንዲሁ እንደተጓዘን ቀስ በቀስ በጨዋታችን መሳብ ጀመረች። ያልተሰማትን እንድንደግም አየጠየቀችም

“ማሄመጥ ለመደች። ብዙም ሳትቆይ እንድ ቀን የዕለቱን ታሪክ እንደጨረሰን እነዚህን ወሬዎች እየጻፍኳቸው እንደሆነ ጠየቀችኝ። አኔም እንዳልጻፍኳቸው ያንንም ለማድረግ እንዳለሰብኩ ይልቁንም ብዙ የሚጻፉ ሌሎች ነገሮች እንዳሉኝ አብራራሁላት። እርሷ ግን ፍንክችም አላለች። “እነዚህን የመለሉ ታሪኮች ይልቁንም ከዕለታዊ ኑሮአችን ጋር ያላቸው ተዛምዶና ያዘሉት ትምህርት ሊጻፍ እንደሚገባ አምናለሁ። አደራህን የትም እንዳትበትናቸው!” ስትል አሳሳቢችኝ። እንደማሰብበት ነግሬያት ተለያየን። መጀመሪያ ሰሞን ብዙም አላተኮርኩበትም። አየቆየ ሲሄድ ግን ያለችውን አመንኩበት። እናም ሲመቸኝ አመለሰባቸዋለሁ አልኩና ማስታወሻ ላይ ርዕሶቼን ብቻ ማስቀመጥ ጀመርኩ። ጊዜው ሲደርስም እነሆ የማስታውሳቸውን አምሳ ያህሉን አስፈርኩ።

እኛም እንደ ሌሎቹ ታሪክ መፍጠር እንደምንችል ለማሳየት ከጨመርኳት ተነጥላ የሄደችው በግ ከሚለው የራሴ ፈጠራ ታሪክ በስተቀር ብዙዎቹ ከንባብ፣ ከእፈ ታሪክና በሰሚ ሰሚ የተገኙ ሕዝባዊ ታሪኮች ናቸው። ስለዚህ ለገበታ ወግ ከመጠቀም ባለፈ ጥብቅና ልንቆምላቸው አይቻለንም። የቅጂ መብት ጉዳይ ቢነሳ እንኳ የትርጓሜዎቹ እንጂ የታሪኮቹ ሊሆን ከቶም አይችልም። ስለዚህ ያለመከልከል ልንነጋገርባቸው እንችላለን ማለት ነው።

ምድራዊውን ተረት በሰማያዊው ቅኝት አንዴ፡ መመልከት አንደሚቻል ይህች መጽሐፍ መጠነኛ ጥቆ ልትሰጥ ትችላለች። ያችን ፍንጭ ይዞ ማስፋት ደግሞ የአንባቢው አስደሳች ኃላፊነት ይሆናል። ከዚህ አንጻር ታሪኮቹ በቤተሰብ መካከል ለየት ያለ ንግግር ለማስጀመር ሊያግዙ ይችላሉ የሚል አምነት አለኝ። በተለይ ከምድራችን ርቀን ለምንኖረው ለ አኛ ልጆቻችን የአገራችንን ትውፊት አንዲያውቁና ባሕላችንንም አንዲረዱ በር ይከፍቱላቸዋል። በአንድ ገበታ የሚበላው ቤተሰብም ጆሮ ላይ ከሚሰካ የራስ ዓለም ወጥቶ አንድ መሆን አንዲችል ያበረታታሉ። ዐይንን ከማያቋርጠው የቴሌቪዥን ጎርፍ ጀርንም ከሙዚቃው ፋንፋር ያሳርፋሉ። የተረሡ ታሪኮችን ለማስታወስና የራሱንም ለመፍጠር ያነሳሳሉ። ልጆችም የንግግርን ጥበብ ገና ከአፍላ ዕድሜያቸው አንዲማሩ የመጀመሪያውን አስደሳች መድረክ ያመቻቻሉ። ፈንጠር ሲልም ታሪኮቹ ይልቁንም ከነርሱ የሚገቡዋት ትምህርቶችና የተመረጡላቸው ጥቅሶች ለሰባዚዎች፣ አስተማሪዎችና ጸሐፊዎች በመነሻ አሳብነት ብሎም በማሳያነት ሊያገለግሉ ይችላሉ።

ፍቅር ካፌ ውስጥ ወደሚገኘው የቤተሰባችን ገበታ አንኳን ደህና መጡ!

መልካም ንባብ.....

ኤፍሬም፣ ርብቃ ዓለማየሁና ፍቅር።

አስጥን ሒል (ሜሪላንድ ከፍለ ግዛት) አሜሪካ

ምስጋና መልካም ነው!

“ማየት የተሳነኝ ነኝ፡ አባካችሁ አርዱኝ” የሚል ጽሑፍ ከፊት ለፊቱ አስቀምጦና የምፅዋት መጣያ ባርኔጣ ደቅኖ ይለምናል ታዳጊው ወጣት። አናም አልፎ አልፎ ጥቂት ሳንቲሞች ቅጭል ሲሉለት ቆየ። ረፋዱ ላይ አንድ መንገደኛ አንደ ሌሎች ምፅዋት መወርወር ብቻ ሳይሆን ጽሑፉንም ቀይሮት ሄደ። ብዙም ሳይቆይ ባርኔጣው በሳንቲሞች ሞልቶ ተረፈ።

ከሰዓት በኋላ ያ ሰው ውጤቱን ለማየት ተመልሶ መጣ። ለማቼም በኩቴው ለየውና “ጠዋት ጽሑፌን የቀየርከው አንተ ነህ አይደል? ምን ብለህ ጻፍክ ለመሆኑ?” የሚል ጥያቄ አቀረበለት። “አይ አንተው ያልከውን ነው የደገምኩት፤ ግን በተለየ መንገድ አንዲህ ብዬ አቀረብኩት፤ ዘሬ ውብ ቀን ነው፤ አኔ ግን አላየውም! አየህ የመጀመሪያው ያንተን አለማየት ብቻ ነው የሚናገር። ሁለተኛው ግን ማየት መቻል መታደል መሆኑን ለሌሎች ያስታውሳል፤ ያኔ ምስጋናቸውን ምፅዋት በመስጠት ይገልጣሉ”።

ምን ያስተምረናል?

ይህ አስተዋይ ሰው አላሬ አግዳሚውን ለምስጋና አነሳስቷል። ማየት የሚችሉትን ሁሉ የብርሃን አምላክ የዐይናቸውም ፈጣሪ የሆነውን አግዚአብሔርን

እንዲያስታውሱ ረድቷል። ያኔ እንደ እነርሱ ለማየት ያልታደለውን ወ ጣት በምፅዋት ለመበረክ አላመነቱም። በዚህ ዘመን ያለን እኛም እንደዚያ ሰው ዓለሙ ሁሉ የእግዚአብሔርን መልካምነት እንዲያስታውሱ አንድ ነገር ማድረግ ያስፈልገናል!

መጀመሪያ መቀመጫዬን

መንገደኛው ጥቅጥቅ ባለ ዱር ውስጥ እያሳበረ ሳለ አንድ ዝንጀሮ በርቀት ይመለከታል። አየቀረበ ሲሄድም ከእግር እስከራሷ በእሾህ መወረሷን አስተዋለ። እናም ሁኔታዋ ሰላሳዘነው ተጠግቶ እንዲህ አላት። “ልረዳሽ አፈልጋለሁ፤ ግን ሰለ ምቹኩል ይህንን እገር ሙሉ እሾህ ልነቅልልሽ አልችልም። ሰለዚህ የትኛውን የሰውነትሽን ከፍል ቶሎ ነቅዬልሽ ልሂድ።”

እርስዋም ሳታመነታ እንዲህ መለሰች። “መቀመጫዬ ላይ የተሰገሰገውን ንቀልልኝ። ምክንያቱም መቀመጥ ከቻልኩ የቀረውን አኔው ቀስ እያልኩ ነቅዬ እጨርሰዋለሁ።”

ምን ያስተምረናል?

መቀመጥ ከቻልኩ የቀረውን መንቀል እያቅተኝም የሚለው እስተሳሰብ ጥልቅ ነው። የተከበብነው መቀመጥ ባልቻለ ትውልድ ነ ውና። ሰው ለመስማት የሚችለው

ሲቀመጥ ነው። በቅጡ ማሰብ ወይም በትክክል ማቀድ የሚችለውም አረፍ ብሎ ነው። እየሮጡ መመካከር አይሞክርም። መቀመጥ ወይም በመንፈሳዊው አባባል ማረፍ የመታመን ምልክት እንደሆነም መዘንጋት የለብንም። “የሚሰማኝ ግን በርጋታ ይቀመጣል፤ ከመከራም ስጋት ያርፋል” ምላ.1:33።

ሰላምህን ያዝ

ጎረቤታዎች ቢሆኑም የኑሮ ደረጃቸው ግን ለየቅል ነበር። አንዱ መናጢ ድሃ ሌላው የለየለት ሃብታም። ታዲያ ድሃው ማንጎራጎር ይወድ ነበር። የሚያማልል ድምፅ ም ነበረው። ከዚህ የተነሳ ሃብታሙ የእርሱን እንጉርጉሮዎች ላይሰማ መዋል አይሆንለትም። ይህ ለዓመታት ከቀጠለ በኋላ ባለሃብቱ ለዚህ ሰው አንድ ስጦታ ላበረከትለት ይገባል የሚል ውሳኔ ላይ ይደርሳል። እናም አስጠርቶ አንድ ከረጢት ወርቅ ይሸልመዋል። ድሃው በዚህ አጅግ ቢደለትም ስጋትንም አብሮ ተቀበለ። ስለዚህም ቶሎ ወጥቶ ከጓሮው ቆፈረና ወርቁን ቀበረው። ያም ብዙ አልረዳውም።

ወርቅ መቀበሌን ምናልባት የሰማ፤

ሌባስ ቢመጣብኝ ገድሎ የሚቀማ።

እያለ በአኅብ ለመወጠር ብዙም ጊዜ አልወለደበትም። እንቅልፍ የለሽ ሌሊቶችን ማሳለፍ ጀመረ። ከዚያች ቀን ጀምሮ ድምፁን እንሥቶ አላንጎራጎረም። ከአያሌ ቀናት በኋላ ግን አንድ ቁርጠኛ ውሳኔ ላይ ደረሰ። ከአንድ ከረጢት ወርቅ ይልቅ ለላምና ደስታው እንደሚበልጥ እመነ። እናም በማለዳ ገሥግሥ ሄደና ወርቁን ለባለጠጋው መለለለት።

ምን ያስተምረናል?

ምንም ዓይነት ንብረት ከውስጣዊ ሰላማችን አይበልጥም። አንድ የዐዋቂዎች አባባል አለ። “ገንዘብ ቤትን ሊገዛ ይችላል፤ ቤተሰብን ግን አይደለም። አልጋን ሊገዛ ይችላል፤ እንቅልፍን ግን አይደለም። ምግብን ሊገዛ ይችላል፤ የመብላት ፍላጎትን ግን አይደለም ” ይላል። እናም ለመበልጠግ ብለን ለሰማችንን ለጊዜአዊ ጥቅም ብለን ዘላለማችንን ማስወለድ ሞኝነት ነው። “እንግዲህ በእምነት ከጸደቅን በእግዚአብሔር ዘንድ በጌታችን በኢየሱስ ክርስቶስ ሰላምን እንያዝ” ሮሜ.5:1።

የሰልት ቅያሪ

እንበላ ከልክ በላይ ተርቦ በጫካ ውስጥ እየተጓዘ ላለ “ዛሬ ምንም ዓይነት እንበላ ባገኝ አበላለሁ” ሲል ለራሱ ቃል

ያገባል። ብዙም ሳይሄድ ታዲያ ጦጢትን ያገኛታል። ገና ከሩቁ ስታየው ያለበት ሁኔታ ገብቷት ስለነበር ዘልላ ዛፍ ላይ ትወጣለች። እንበላም በዳደኛነት ሊያናግራት ይጀመራል።

“ጦጢት እንድ የምነግርሽ ምሥጢር ነበረኝ ”

“ንገረኛ አያ እንበሰ”

“ምሥጢርማ በአደባባይ አይደለም፤ በጆሮሽ ነው የምነግርሽ”

“አኔ ከዚህ አልወርድም፤ ትነግረኝ እንደሆነ ንገረኝ፤ ያለበለዚያ ተወው!”

“ምን አለፈራሽ ጦጢት፤ እኔኮ አልበላሽም”

“አልበላሽምን ምን እመጣው ታዲያ?”

ምን ያስተምረናል?

የባላጋራችን የተለሳለሰ አቀራረብ እንዳያዘናጋን ነው። ቅዱሱ መጽሐፍ “በመጠን ኑሩ ንቁም፤ ባላጋራችሁ ዲያብሎስ የሚውጠውን ፈልጎ እንደሚያገዛ እንበላ ይዘራልና” ይላል (1ጴጥ.5:8)። ጠላታችን ዲያብሎስ ከፉ ነው። ሊያጠፋ ሊያርድ እና ሊገድል እንጂ እንድም ቀን ራርቶ ሊረዳን አይመጣም። በርግጥም ጠላታችን ያለማቋረጥ ስልቱን ይለዋውጣል፤ በቃሉ ላስታጠቀን ልዑል እግዚአብሔር ከብር ይሁንና እኛ ግን አንስተውም!

ሰው ለሰው

ግለሰቡ በጠና ከታመመ ይልቁንም የአልጋ ቁራኛ ከሆነ ለነበተ። ከዛሬ ነገ ይሞታል ተብሎ ሲጠበቅ ባልታሰበ አኳኋን የከፍተኛው ሎተሪ ባለ ልዩ ዕጣ አሸናፊ ሆነ። ይህኔ ቤተሰቦቹ የሚያደርጉት ጠፋቸው። ለምን ቢሉ ይህንን አስደሳች ወሬ እንዴት እንደሚነግሩት ተቸግረው ነው። ማሸነፉን የማወቅ መብት አንዳለው ተስማማተዋል። ግን የቸገራቸው ሲሰማ ምን ይሆናል የሚለው መላምት ብቻ ነው። በጣም ተደሰቶ ከአልጋው ሊነሣ ይችላል። ይህ መልካም ነገር ነው። ግን በድንጋጤ ልቡ ቀጥ ብትልስ?

ለማንኛውም ባለሙያው መላ አያጣም እሉና ተመላልሶ ለሚያከመው ዶክተር ነገሩን አማከሩት። አርሱም “ይህ አስደሳች ዜና ነው፤ እኔው እያዋዘሁ እነግረዋለሁ” በማለት ነገሩን አቀለለላቸው። በዚሁ መሠረት ከበሽተኛው ጋር ሰለውሎውና ሰለአዳሩ ሲጫወቱ ቆዩ። በመሃሉ ሐኪሙ “ለመሆኑ አሁን አንድ ሚሊዮን ዶላር በሎተሪ ቢደርስህ ምን ታደርግበታለህ?” ብሎ ይጠይቃል። በሽተኛውም ዘና ብሎ “ምን እንደማደርግበት አላውቅም፤ ግን ባለውሊታዬ ነህና ያለጥርጥር ግማሹን ለአንተ አስጥህ ነበር” ሲል መለሰ። ይህኔ ዶክተሩ በድንገተኛ የልብ ድካም አሸለበ።

ምን ያስተምረናል?

የሰዎችን ዕውቀት አንንቅም። ግን በሁሉ ነገር በሥጋ ለባሽ መታመን አይቻልም። ዶክተርም ይሁን ፕሮፌሰር ራሱ ተሰባሪ ነው። አቅሙም ውሱን ነው። አፈር ነህና ወደ አፈር ትመለሳለህ የሚል ድንጋጌ ለሁሉ ተሰጥቷል። የዕውቀት ጥግ ደርሷል የምንለው ለው አንድ ቦታ ሲደርስ ማጣፊያው ያጥረዋል። ስለዚህም ሲመክረን ዘመን የማይሸረው የእምላካችን ቃል አንዲህ ይለናል። “እግዚአብሔር አንዲህ ይላል። ጠቢብ በጥበቡ አይመካ፤ ኃያልም በኃይሉ አይመካ፤ ባለ ጣጋም በብልጥግናው አይመካ፤ ነገር ግን የሚመካው። ምሕረትንና ፍርድን ጽድቅንም በምድር ላይ የማደርግ እኔ እግዚአብሔር መሆኔን በማወቁና በማስተዋሉ በዚህ ይመካ፤ ደስ የሚያስጥኝ እነዚህ ናቸውና፤ ይላል እግዚአብሔር” (ኤር.9:23-24)።

አረኛውን ማወቅ

ብዙ ሰባኪዎች ምዕመኑን ማላተፍ ይወዳሉ። ለዚህም ይመስላል “አጠገብህ ላለው አንዲህ በለው፤ አሜን በሉ አንጂ” ወዘተ...የሚሉት።

ታዲያ አንድ ቀን አንዱ መጋቢ መዝሙር ሃያ አራትን በቃሉ የሚያውቅ ለው ካለ ተነሥቶ በቃሉ እንዲወርደው ይጠይቃል። ለዚህም አንድ ወጣትና አንድ

ሸማግሌ እጃቸውን ያነሳሉ። መጀመሪያ ዕድሉን ያገኘው ወጣት "እግዚአብሔር እረኛዬ ነው፤ የሚያሳጣኝም የለም" ብሎ ይጀምርና እንደ ጥይት በመወንጨፍ ላስ ያደርጋታል። በዚህም ጉባዔው በብዙ እድናቆት ተሞላ። ሸማግሌው ግን እየተደናቀፉና እንዳንዴም እየደገሙ በቀሰለተኛ ድምፅ ነበር መዝሙሩን የወጡት። ሲጨርሱ ጉባኤተኞቹ በሙሉ እንባ አቅርረው ነበር። እናም መጋቢው ወደ ስብከቱ ከመመለሱ በፊት የተፈጠረውን ነገር እንዲህ ሲል ገምግሞታል። "ወጣቱ መዝሙሩን ጠንቅቆ ያውቀዋል፤ እሳቸው ግን ራሱን እረኛውን ያውቁታል!"

ምን ያስተምረናል?

ስለ እግዚአብሔር ማወቅና እግዚአብሔርን ማወቅ የሰማይና ምድርን ያህል የተራራቁ ሁለት ነገሮች ናቸው። በምድራችን ላይ እግዚአብሔርን እናውቅም ወይም መኖሩን እናምንም የሚሉ ሰዎች በጣት የሚቆጠሩ ናቸው። ግን እናውቃለን ከሚሉት መካከል አብዛኞቹ እንደዚህ ወጣት ናቸው። ቃሉን ያውቃሉ፤ እረኛውን ግን አያውቁትም። በሌላ እነጋገር የሚገባውን እውቅና አይስጡትም። " ስለዚህ ይህን ቃሌን ሰምቶ የሚያደርገው ሁሉ ቤቱን በዓለት ላይ የሠራልጣም ሰውን ይመስላል። ዝናብም ወረደ ጎርፍም መጣ ነፋሱም ነፈሰ ያንም ቤት ገፋው፤ በዓለት ላይም ስለ ተመሠረተ አልወደቀም። ይህንም ቃሌን ሰምቶ የሚያደርገው ሰው ሁሉ

ቤቱን በእሸዋ ላይ የሠራ ሰነፍ ሰውን ይመስላል። ዝናብም ወረደ ጎርፍም መጣ ነፋሱም ነፈሰ ያንም ቤት መታው፤ ወደቀም፤ እወዳደቁም ታላቅ ሆነ።" (ማቴ.7:24-27)።

ከዶሮች ጋር የዋለው ንስር

አንድ እረኛ በጫካ ውስጥ ሲዘዋወር የንስር እንቁላል ያገኛል። አምጥቶም ለእናቱ ይሰጣታል። እርሷም በተራዋ ከሌሎች ጋር ቀላቅለ ጭር ላለችው ዶሮ ታስታቅፋታለች። ጊዜውን ጠብቆ ንስሩም ከጫጮቹ ጋር ይፈለፈላል። እብርም መሬት መጫር ይጀምራል።

ግን ንስሩ ከሌሎች የሚለይበት አንድ ባሕርይ ነበረው። ሌሎቹ በትጋት መሬት ሲጭሩ እርሱ ግን አያቋረጠ ቀና ይላል። በሰማይ የሚበሩትን እዕዋፍም ትክ ብሎ ይመለከታል። እንደ እነርሱ የመብረር ፍላጎት ነበረውና። ሌሎቹ ዶሮች ደግሞ "እርፈህ መሬትህን ጫር፤ እነዚያ ንስሮች ናቸው። አንተ ግን ዶሮ ነህ" እያሉ ያላገጡበት ነበር። እናም ማንም ሳይረዳው እንዲሁ መብረር እንደተመኘና መሬት እንደጫረ አለፈ።

ምን ያስተምረናል?

ሕልምን ለአላጋጮች መንገር ከጥቅሙ ጉዳቱ ያመነገናል። የዮሴፍ ወንድሞች "ሕልመኛው መጣ"

የተባባሉት ሰላሕልም ስለማያውቁ ሳይሆን ታላቆቹ እያለ አርሱ የሚያልምበት እውነት ስላልተዋጠላቸው ነው። ዛሬም አነርሱን የሚመስሉ ሰዎች በዙሪያችን ተከልኩላቸዋል። በምክር ሰበብ ራዕይን ከሚገድሉ ሰዎች መራቅ የማንም ሳይሆን የባለራዕዩ ኃላፊነት ነው። ይይልቁንም እነእኛ ከማያምኑት ጋር የሚኖረን ሕብረት ብዙ ማስተዋልና ጥንቃቄ የሚያሻው ነው። "ከማያምኑ ጋር በማይመች አካሄድ እትጠመዱ፤ ጽድቅ ከዓመፅ ጋር ምን ተካፋይነት አለውና? ብርሃንም ከጨለማ ጋር ምን ኅብረት አለው? ከርስቶስስ ከቤልሆር ጋር ምን መስማማት አለው? ወይስ የሚያምን ከማያምን ጋር ምን ክፍል አለው? ሰእግዚአብሔር ቤተ መቅደስም ከጣዖት ጋር ምን መጋጠም አለው?" (2 ቆሮ. 6: 14-16)።

ይቅርታን እንምረጥ

ጆርጅ ዊልሰንና ጆምስ ፖርተር በነሐሴ 6 1829 (እ.አ.አ) የፈጸሙትን ወንጀል ተከትሎ በስቅላት እንዲቀጡ ተፈረደባቸው ። ጆምስ ፖርተር በተቀጠረው ቀን ተሰቀለ። ጆርጅ ዊልሰን ግን አንደ አጋጣሚ በዚያ ቀን የተደገሰለትን የሞት ፍርድ አመሰጠ። ይህንኑ ተከትሎ ደግሞ ወዳጆቹ ምሕረት ይደረግለት ዘንድ በወቅቱ የአሜሪካ ፕሬዚዳንት

ለነበሩት አንድሩ ጃክሰን አቤት አሉ። ፕሬዚዳንቱም በዚሁ ተሰማሙ። እናም ጆርጅ ዊልሰን መሞቱ ቀርቶ በሃያ ዓመታት እሥራት እንዲቀጣ ፍርዱን አሻሻሉለት። ዊልሰን ግን "ይቅርታውን አልቀበልም" በማለት ተቃወመ። ማንም በግድ ይቅርታ ላድርግልህ ሊለኝ እይችልም ሲልም ፍርድ ቤት ቀረበ።

ጉዳዩ ለጠቅላይ ፍርድ ቤቱ አንደ ደረሰ ዐቃቤ ሕጉ ተከታዩን አስተያየት አሰፈረበት ። "አስረኛው ፈቅዶ እስካልተቀበለው ድረስ ፍርድ ቤቱ ማንንም ይቅርታን ተቀበል ብሎ የማስገደድ መብት የለውም ። ይቅርታ ተደርጎለታል፤ ግን መቀበል ወይም አለመቀበል የግለሰቡ ጉዳይ ነው። ደስ ያለውን የመምረጥ መብቱ አይሸራረፍም።"

ዋናው ዳኛ ጆን ማርሻል በበኩላቸው የሚከተለውን መደምደሚያ በማክል ዊልሰን የጓጓለትን የሞት ፍርድ አጸደቁለት ። "ምሕረት ሕጋዊ ሥልጣን ከተሰጠው አካል የሚመነጭ በጎ ስጦታ ነው። ማንኛውንም ተከላክ ከወንጀሉ የተነሣ ከሚያገኘው ቅጣት ይታደገዋል ። ግን ለተቀባዩ እስካልደረሰና አርሱም በእሺታ እስካልተቀበለው ድረስ የተሟላ አይሆንም። ግለሰቡ አልቀበለውም ካለ ደግሞ አርሱን የምናስገድድበት ምንም ኃይል የለንም ። ሞት የተፈረደበት ሰው አንዴት ምሕረትን ይቃወማል ብለን ማሰቡ ቢከብድም ቅሉ ምሕረት ግን ለነፍስ ገዳይም ይሁን

ለተራ ጥፋተኛ የሚሠራው በተመሳሳይ እገብነት ነው። እናም ጆርጅ ዊልሰን መለቀል አለበት!”

ምን ያስተምረናል?

ጆርጅ ዊልሰን ይቅርታ የሌለው ኃጢአት ፈጸመ። ጥፋቱ ይቅርታ ያጣው ግን ሰው የመግደል ወንጀል በመፈጸሙ ሣይሆን ይቅርታን ሊቀበል ባለመፍቀዱ ነው። በዚህም ከምሕረት ይልቅ ሞትን መረጠ! ተሰቀለ! ምን ዓይነት ጅልነት ነው? ግን ከእርሱም የባለ አሳዛኝ ምርጫ እያደረጉ ወደጥፋት የሚጓዙ ሰዎች ቁጥር ብዙ እጅግ ብዙ ነው። እኛ ግን ቀሪውን ዘመን ይልቁንም የዘላለምን ሕይወት ሰናለብ የዊልሰንን ስሕተት እንድንገም! ይቅርታን እንምረጥ! “ በእርሱ የሚያምን ሁሉ የዘላለም ሕይወት እንዲኖረው እንጂ እንዳይጠፋ አግዚአብሔር እንድያልጁን አሰኪሰጥ ድረስ ዓለሙን እንዲሁ ወድላልና። ዓለም በልጁ እንዲድን ነው እንጂ፤ በዓለም እንዲፈርድ አግዚአብሔር ወደ ዓለም አልላከውምና። በእርሱ በሚያምን አይፈረድበትም፤ በማያምን ግን በአንዱ በአግዚአብሔር ልጅ ሰም ሰላላሙን አሁን ተፈርዶበታል።” (ዮሐ.3:16-18)።

ስፍራህን አትልቀቅ

ለሰ አንድ አፍሪካዊ ገበሬ የሚነገር አሳዛኝና ልብ የሚነካ ታሪክ አለ ። ገበሬው ከትውልድ ወደ ትውልድ

በውርስ የተሸጋገረ ሰፊ የእርሻ መሬት ነበረው። ሆኖም በእርሱ ዘመን በግብርና መኖር ከማይችልበት ሁኔታ ላይ ያደረሱት ሁለት ነገሮች ተፈጠሩ። የመጀመሪያው በቀላሉ ከብልጥግና ጣሪያ ላይ የሚደረሰበት የዕንቁ ንግድ ወሬ ነው። ሁለተኛው ደግሞ አድካሚው የእርሻ ሥራ አንገፈገፈው። ለሰዚህም ትልቁን የእርሻ መሬት ሸጦ በዕንቁ ፍለጋ ሥራ ላይ ተሰማራ።

ግን እንደተወራው አልተሳካለትም። ለዓመታት ከተንከራተተና ጥሪቱን ከጨረሰ በኋላ ከድህነት አዘቅት ዉስጥ ወደቀ። ለሰሆነም ወደ ትውልድ መንደሩ ተመልሶ የራሱን እርሻ ለገዙት ለዎች ተቀጠረ። ከዕለታት በአንዱ ቀን በእርሻው መሃል ሊጓዝ ድንጋይ ያደናቅፈዋል። ጎንበስ ብሎ ሲመለከተው ግን ድንጋዩ ተራ አልነበረም። ከዚያ ቀደም ተገኝቶ የማያውቅ ትልቅ ዕንቁ እንጂ!

ምን ያስተምረናል?

ያለምሪት ሥፍራን መልቀቅ ኪሣራ አለው። የሩት መጽሐፍ እንደሚነገረን ኑታሚን በዚህ አልፋለች። ወደባዕድ ምድር መሰደዷ ባልና ልጆቿን ከማጣት ሌላ የፈየደላት ነገር አልነበረም። የጊዜውን ረሃብ ተቋቋመው በበታቸው ለቆዩት ግን የመጎብኘት ዘመናቸው ቀረበ (ሩት.1:6)። ኑታሚን ያህንን ለምታ ወደ አገሯ ተመለሰች። ገበሬው ወሬ ብቻ ሰምቶ እርሻውን ሸጦ ዕንቁ ፍለጋ ቢሄድም ዕንቁው ግን

የነበረው ከአግሩ በታች ነበር። ዛሬም በባዕድ ምድር ስኬትን ፍለጋ የሞቀ ትዳራቸውን የተከበሩበትን ሥራ ወዳጅና ዘመድን በትነው የሚሰደዱ ቁጥር በሚሊዮኖች ነው። በፀፀትም ዕድሜያቸውን ይገፋሉ!

አባቴ ገመዱን ይያዝ!

በአንድ የገጠር ቀበሌ በመጥፋት ላይ ያሉ ዕልዋትን ፍለጋ የተሰማሩ ጥቂት የ መስኩ ተመራማሪዎች ነበሩ። ከስዓታት ዙረት በኋላ አንድ አሰደናቂ ግኝት ይጨብጣሉ። ይኸውም ከምድረ ገጽ አንደጠፋች የሚገመት ቆንጆ የአበባ ተከል ማግኘታቸው ነበር። ግን ብዙም ሳይቆዩ ሌላ ችግር አብሮ መከሰቱን ተገነዘቡ። አበባዋ የበቀለችው በሰምጥ ሸለቆ ዉስጥ ለዚያውም ወገቡ ላይ ነበር። ከብዙ ውይይትና ግምገማ በኋላ ያላቸው ዕድል አንድ ብቻ አንደሆነ ተሰማሙ። ይኸውም ከብደቱ ቀለል ያለ ሰው ፈልጎ ወገቡን በገመድ ማሰርና አበባዋን አንዲያመጣ ወደታች መልቀቅ ነበር።

በዚያም መሠረት በአካባቢው ከብቶችን የሚጠብቅ ወጣት አግኝተው አግባቡት። ለ ወሮታውም ጠቀም ያለ ገንዘብ ሊሰጡት ተሰማሙ። ልጁም በቀረበለት ጥያቄና በሽልማቱ ተሰማምቶ ወደ ጉድጓዱ ከመግባቱ በፊት ቤቱ ደርሶ ለመምጣት ጠየቀ። አያቅማሙ ፈቀዱለት።

ያመለሳልም ብለው አልገመቱም። አረኛው ግን ብዙም ሳይቆይ አንድ ሰው አስከትሎ ከተፍ አለ። አናም ለተመራማሪዎቹ አንዲህ አላቸው። “አሁን ዝግጁ ነኝ፤ የምገባው ግን በአንድ ቅድመ ሁኔታ ከተስማማችሁ ነው። የምታሰርበትን ገመድ ጫፍ አንዲይዝ የምፈልገውን ሰው አምጥቻለሁ፤ አርሱም አባቴ ነው!”

ምን ያስተምረናል?

ልጁ ለዚህ ፈታኝ ሥራ ዝግጁ ቢሆንም ገመዱ ግን በባዕዳን አንዲያዝ አልፈቀደም። ለምን ቢሉ ነፍሱ በገመዱ ጫፍ አንደምትንጠለጠል ያውቃል። ስለ አርሱ ሕይወት ደግሞ ከአባቴ የበለጠ ተቆርቋሪ የለም። ወዳጄ ሆይ የሕይወትህን ገመድ ብቻ ሳይሆን አስትንፋስህንም ጭምር የያዘውን ጌታ አባቴ ስትለው ድፍረትህ ይጨምራል። ሞትንም ትንቀዋለህ። ታላላቅ ሥራዎችን አከናውነህ ለማለፍ በሩ ወለል ብሎ ይከፈትልሃል። ኢየሱስ በመስቀል ላይ ከተወልን ጉልህ ምላሴዎች አንዱ ነፍሱን ለአምላኩ አደራ መስጠቱ ነው። “ኢየሱስም በታላቅ ድምፅ ጮኹ። አባት ሆይ፥ ነፍሴን በእጅህ አደራ አሰጣለሁ አለ። ይህንም ብሎ ነፍሱን ሰጠ” ሉቃ.23:46።

ደሮዋ በከተማ ተራኪ ኤፍሬም ዓለማየሁ

ሉሉ የተባሉት ዶሮ በአርሻው አካባቢ ትኖር ነበር ግን የገጠሩ ኑሮ አየገመዘዛት ሄደ። በየዕለቱ የምታያቸዋል ነገሮች የምትሄድባቸው ቦታዎች ሁሌም ያው መሆናቸዋል ብሎም መደጋገማቸው ሰለቻት።

“አዲስ ነገር ያስፈልገኛል” አለች ሉሉ ለራስዋ። “ወ. ከተማ አሄዳለሁ፤ ማድረግ ያለብኝም ይህንኑ ነው”።

በአንድ የፀደይ ቀን ሻ ንጣዋን ሸከፋ ከንፎቿ በማራገብ ተሰናብታ ነገደች።

በከተማ ሉሉ የሚያጓጉ አዳዲስ ነገሮችን አየች። ረግጣቸው የማታውቀውን በርካታ ቦታዎች ጎበኘች። ብዙ አዳዲስ ሰዎችና አንስሳትንም ተመለከተች። ስሜቶቿም ተቀያየሩ። ካየቻቸው አስደናቂ ነገሮች የተነሣ በሐሣብ፣ መደነቅ፣ መገረምና መደመም ተሞላች። ያልጠበቀቸው ሌላም ዓይነት አዲስ ስሜት ሞልቷት ነበር። ብቸኝነት!

በአርሻዋ ላይ የተወቃቸው ጓደኞቿ ናፈቋት። ይህኔ የከተማው ኑሮ ለዛው አየተሟጠጠ ሄደ። “አኔ በልቤ የገጠር ዶሮ ነኝ” አለች ሉሉ ከተማውን ለመልቀቅ ስታኮበኩብ።

አንደገና ሻንጣዋን ሸከፋ በሚቀጥለው አውቶቡስ ወደ ቤትዋ ተመለሰች። ብቻዋን ሌላ ቀን ከማሳለፏ በፊት።

በአርሻው የሉሉ ጓደኞች ትልቅ ፌስታ አካሄዱ። “አንኳን በደህና ተመለስሽ ሉሉ” የሚል ቅስት ሰቅለው ያለማመንታት አንደገና ተቀበሏት። ሉሉ የቀደሙ ወዳጆቿን፣ የቀደሙትን ቦታዎችና የቀደሙትን ነገሮች ስታይ ደስ አላት።

በዚያ ምሽት በጎጆዋ ውስጥ ለራስዋ አንዲህ አለች። “አዲስ ነገር ጥሩ ሊሆን ይችላል፤ የቀደመው ግን በጣም ጥሩ ነው”።

ምን ያስተምረናል?

አዲስ ነገር ፍሰጋ ወዲያ ወዲህ ሲሉ ዘመናቸውን የሚጨርሱ ጥቂት አይደሉም። ግን አዲስ የሚመስለው ሁሉ አዲስ አይደለም። ወይም ሲጨበጥ ባዶ ሊሆን ይችላል። በርግጥም ዐዋቂዎች አንደሚሉት የሚያብሰጩበት ሁሉ ወርቅ አይደለም። በተለይ የሚያምን ሰው ረግቶ መጭውን ነገር ከጌታ መቀበል አለበት። ያለበለዚያ በግሣንግሡ ይረታና ሕይወቱን ይጥላል። በዴማስ ሕይወት የሆነው ይህ ነው። “ዴማስ የአሁኑን ዓለም ወዶ ትቶኛልና፤ ወደ ተሰሎንቄም ሄዶአል” 2 ጢሞ. 4:10።

ይሰጣል እንጂ አይሸጥም

ልጄ የታመመችበት አናት ወደ ቤተ መንግሥቱ ታቀናለች። ልጄ አማረኝ ያለቻት የበሰለ የወይን ፍሬ ያለው እዚያ ግቢ መሆኑን ስምታ ነበርና። አናም የንጉሡን ሴት ልጅ አግኝታ ቸግ ሯን ታዋያታለች። አሷም ያለምንም ማቅማማት ወደ ውስጥ ዘልቃ የተንዠረገገውን ወይን አምጥታ ትሰጣታለች። አናትም በበኩሏ አጅ ነስታና

አመስግና ያላትን ትዘረጋለች። ለመክፈል መሆኑ ነው። የንጉሡ ሴት ልጅ ግን አልተቀበለችም። ግን አንዲህ አለችት። “አባቴ ይሰጣል አንጂ አይሸጥም”።

ምን ያስተምረናል?

ንጉሡ የተረፈው ስለሆነ በወይን ፍሬ ችርቻሮ አይኖርም። ያንን ለማድረግም ከ ብሩ አይፈቅድለትም። ስለዚህ ነው ልጅቱ በመሉ ድፍረት “አባቴ ይሰጣል አንጂ አይሸጥም” ማለቷ።

ዘላለማዊው ንጉሥም ከዚህ ጋር የሚመሳሰል ባሕርይ አለው። ሁሉን በነፃ ይሰጣል አንጂ አይሸጥም። ለጋስ ነው። ችር ነው። ርኅሩኅ ነው። በመሰጠት ደስ ይለዋል። ለመሆኑ የዘላለም ሕይወት ዋጋ ሰንት ትረሲዮን ዶላር ነው? ማንስ ችሎ ይገዛዋል? ከብር ለሰማያዊው ንጉሥ ይሁንና ያንን የሞት መድኃኒት አንዲሁ በነፃ ሰጥቶናል! “መንፈሱና መሸራይቱም። ና ይላሉ። የሚሰማም። ና ይበል። የተጠማም ይምጣ። የወደደም የሕይወትን ውኃ አንዲያው ይውሰድ” ራዕ.22:17።

የባሰ አለና

አንድ ኑሮ ያማረረው ሰው ችግሩን ለማዋየት በአካባቢው ወዳለ ጥበበኛ ይሄዳል። አንዲህም ይለዋል። “

አስቸኳይ አርዳታ አፈልጋለሁ። ያለበለዚያ ማበዴ ነው። እኔ፤ ባለቤቴ፤ ልጆቼና አማቾቼ በአንዲት ክፍል ቤት ውስጥ ተጣበን ነው የምንኖረው። ከዚህ የተነሣ ምቶች አልባነቱን ልንቋቋመው አልቻልንም። ስንጫጫህ ነው የምንጠለው። ያች ክፍል ሲያል ሆናብናለች።

“ችግርህ መፍትሼ አያጣም፤ ግን አድርግ የምልህን ሁሉ ለማድረግ ቃል ትገባለህ?”

“አንዴታ! አምላለሁ!”

“መልካም፤ ሰንት የቤት አንሰሶች አሉህ?”

“አንዲት ላም፤ አንድ ፍየልና ስድስት ዶሮዎች”

“ከዛሬ ጀምሮ እነርሱም ከአናንተ ጋር ማደር ይጀምሩ፤ ከሳምንት በኋላ ታዲያ ተመልሰህ ና፤ ሁኔታውንም ንገረኝ”

ችግረኛው ሰው በዚህ ምክር ከመጽናናት ይልቅ ይበልጥ ግራ ተጋባ። ቢሆንም አንድ ጊዜ ተሰማምቷልና የገባውን ቃል ለመጠበቅ ወሰነ። አናም አንሰሶቹን ማታ ማታ እዚያቸው ክፍል ውስጥ አያስገባ ማሳደር ጀመረ።

አንድ ዓመት የረዘመበትን አንድ ሳምንት ከጨረሰ በኋላ ወደ ጥበበኛው ሲመለስ የበለጠ ነጭናጫ ሆኖ ነበር። መቀመጥም ሳያስፈልገው ገና አንደገባ አንዲህ አለው።

“ ችግሩ ጭራሽ ተባብሷል፤ መቋቋምም ተሰኖኛል። ፍጉ፤ ግማቱና ጩኸቱ መጠን የለውም። ሁላችንም ልናብድ አንድ ሐሙስ ቀርቶናል!”

“በል አሁን ወደ ቤትህ ተመለስ፤ ከዛሬ በኋላ እንሰራለን፤ ከቤትህ እስወጣቸው። እናም ነገ ብቅ በልና ያለውን ለውጥ አጫውተኝ”

ችግረኛው ሰው በፈጣን ሩጫ ወደ ቤቱ ሄደ። በሚቀጥለው ቀን ሲመለስ ዐይኖቹ በደስታ ያበሩ ነበር። ለጥበበኛውም ሲቃ በሚተናነቀው ድምፅ ይህን አበሠረው።

“ሕይወት እንዴት ትጣፍጣለች? እንሰራለን ወጥተዋል። ቤቱ ፀድቷል፤ ጸጥታ ሰፍኖአል፤ ለሁላችን በቂ ቦታ አለ!”።

ምን ያስተምረናል?

ከዚህ ችግረኛ ሰው ሕይወት የምንማረው የመጀመሪያ ነገር አመለካከቱ መቀየሩን ነው። በመሠረቱ ለጥበበኛው ያጫወተው ችግር አልተወገደም። አሁንም እርሱ ባለቤቱ ልጆቹና አማቶቹ በዚያቸው አንዲት ከፍል ቤት ውስጥ ተጣበው ነው የሚኖሩት። ግን ምክሩን በሥራ ላይ በማዋል ችግሩን ከሌላ አቅጣጫ መመልከት በመቻሉ አመለካከቱን ቀየረ። የባሰም አለና አገርን አለመልቀቅ ይበጃል ወደሚል የሚያዛልቅ ድምዳሜ ደረሰ። ምናልባትም እሱ ከሚኖርበት ሁኔታ በባሰ አኳኋን የሚኖሩ መኖራቸውን ሳያያቸው ተረዳ።

ንጉሡን አሳዩኝ!

ገበሬው ዙሪያ ገባውን ሳይመለከት ሥራውን በብዙ ትጋት ሲያከናውን ሳለ ከከተማ ለአደን ብቅ ካለው ትልቅ ሰው ጋር ይገጣጠማል። ያም ትልቅ ሰው በአርሶ እደሩ ሥራ ወዳድነት በማሳው ለምነትና በእካባቢው ምርት ይማረከና ገበሬውን ጠጋ ብሎ ያነጋግረዋል። ጥቂት ካወጉም በኋላ “ለመሆኑ ኑሮህ እንዴት ነው?” ሲል ትልቁ ሰው ይጠይቀዋል።

“ይመስገነው፤ ችግር የለብኝም” ይላል ገበሬው በምላሹ።

“ወደ ከተማ ወጣ ብለህ ታውቃለህ?”

“ኧረ በጭራሽ”

“አትፈልግም ማለት ነው?”

“በማን ዕድሌ ግን እዚህ ሥራው ብዙ ነው”

“በትሄድ ግን ለማየት የምትጓጓው ምንድነው?”

“ንጉሡን ባያቸው ደስታውን አልችለውም”

“እንግዲያው እኔ አሳይሃለሁ፤ እንሂድ” ይልና ትልቁ ሰው ገበሬውን በበቅሎው አፈናጥጦት ጉዞ ይጀምራሉ።

ወደ ከተማው መግቢያ እንደደረሱም “ሰው ሁሉ ንጉሡን ሲያይ ወድቆ አጅ ይ ነሣል፤ በበቅሎና ፈረሰ የሚጓዙትም እሱን ሲያዩ ይ ወርዱና ሰላምታ ይሰጡታል። በዚህም ንጉሡን መለየት ትችላለህ” ይለዋል።

ጥቂት እንደተጓዙ ሰው ሁሉ ባለበት አያንነበሰ ሥራውም ከበቅሎና ፈረሰ እየወረደ አጅ ሊነሣቸው ይጀምራል። እናም ያ ትልቅ ሰው “አሁንኑን ንጉሡን አየኸው”

በማለት ገበሬውን ይጠይቃል። ገበሬውም አፈፍ ብሎ "አርሰዎ ጌታው አንዳሉኝ ከሆነ ሁሉ ንጉሡን ሲያይ ወድቆ አጅ ይነሣል፤ በበቅሎና ፈረሰ የሚጓዘውም ይወርዳል። አሁን የማየው ሕዝቡ ለአኛ ሲሰግድ አንደ መሆኑ እንግዲህ ንጉሥ ወይ አኔ ወይ አርሰዎ ነን ማለት ነው" ሲል ይመልሳል። ንጉሡም በዚህ ገበሬ የዋህነት ተገርሞና ስለ ታታሪነቱ ሸልሞ ወደ መኖሪያው መልሶታል ይባላል።

ምን ያስተምረናል?

ገበሬው የተፈናጠጠው በንጉሡ በቅሎ ነበር። ግን አላወቀውም። የተሰጠው ምልክትና ገለጻም ለባለ ስሕተት ዳርጎታል። ንጉሡ ግን በዚህ ተገረመ እንጂ አልተናደደም። ለምን ቢባል ገበሬው መሳሳቱ ካለማወቅ የመነጮ አንደሆነ ጠንቅቆ ያውቃል። ስለዚህ ይቅርታ ያደረገለት በደስታ ነው።

የነገሥታት ንጉሥና የጌቶች ጌታ የሆነው ኢየሱስም ለአኛ ተመሳሳይ ቸርነት አድርጎልናል። ስለሆነም ባለማወቅ ያደረግነው ሁሉ በይቅርታ ተደምስሷል። "እንግዲህ እግዚአብሔር ያለማወቅን ወራት እሳልፎ አሁን በየቦታቸው ንስሐ ይገቡ ዘንድ ሰውን ሁሉ ያዛል" የሐዋ. 17:30።

ይቅር ተብያለሁ!

በጥፋቱ ለዓመታት በአሥር ቤት የማቀቀ አንድ ወጣት ለአባቱ የሚከተለውን ደብዳቤ ጻፈ።

" መቼም የማይደርስ የለም። እነሆ የምፈታበት ቀን ደርሶአል። ይህ ሁሉ መከራ የደረሰብኝ ግን ያንተን ምክር ባለመስማቴ ነው። አናም አባቴ ሆይ እባክህ ይቅርታ አድርግልኝ፤ ለዚህ ደብዳቤዬ መልስ አልፈልግም። ነገር ግን ከላይ በተጠቀሰውና በምፈታበት ቀን በባቡር በቤታችን በር ላይ አልፋለሁ። በደሌን ይቅር ካልከኝ በራችን ላይ ባለው ትልቅ ዛፍ ላይ ነጭ ጨርቅ እንጠልጥልበት። አኔም ያንን ካየሁ ወርጄ አመጣለሁ። ካላየሁ ግን ተመልጄ ላልመጣ ጉዞዬን አቀጥላለሁ።"

በተቀጠረው ቀን ወጣቱ ተፈታና ከወኅኒ ቤቱ ውጭ ያለውን ንጹሕ አየር ለመተንፈስ ዕድል አገኘ። ወዲያውኑም ጊዜ ሳያጠፋ ባቡር ላይ ተሳፈረ። ከረጅም ጉዞ በኋላ ባቡሩ ወደ ቤቱ ሲቃረብ ግን የዚህ ወጣት ልብ ከበሮ መደለቅ ጀመረ። አርሱ ለመመልከት ባለመድፈሩም መስኮቱ አጠገብ የተቀመጠውን ተሳፋሪ " እባክህ አዚያ ማዶ ካለው ቤት ፊት ለፊት ከትልቁ ዛፍ ላይ ነጭ ጨርቅ ተሰቅሎ አንደሆነ አይልኝ" ብሎ ጠየቀው። ሰውየውም ልመናውን ተቀብሎ ሀይኖቹንም ጠራርጎ አሻግሮ ሲመለከት ቆየና " ነጭ ጨርቅ የማየው ትልቁ ዛፍ ላይ አይደለም" አለ።

"ታዲያ የት ነው?" አለ ወጣቱ በመደናገጥ።

"ትልቁ ዛፍ፣ ትናንሾቹ ዛፎች፣ ሰልክ እንጨቶቹና አበቦቹ
ሁሉ አጥሩ ሳይቀር በነጭ ጨርቆች አሸብርቀዋል!"

"አመሰግናለሁ፤ ወራጅ አለ!"

"ግን ምንድነው ትርጉሙ?"

"አባቴ ይቅር ብሎኛል!"

ምን ያስተምረናል?

በአንድ ወቅት በደላችን ከአግዚአብሔር ለይቶን
ነበር። ግን አሱን ብቻ አንደበደልን አምነን ንስሐ ስንገባ
በጌትነቱና በአዳኝነቱ ሰናምነው የነፍሳችን ጌታ በይቅርታ
ተቀበለን። የማይገባንን ይቅርታ እንዳገኘንና ምሕረቱ
አንደበዛልን በዓይናችን አይተን አረጋገጥን። አልፈን
ተርፈንም "አባቴ ይቅር ብሎኛል" የማለትን ድፍረት
ያገኘነው ከዚያ በኋላ ነው።

የባቡሩ ላይ መንገደኛ ነገሩ እንዳልገባው ሁሉ
በሕይወት መርከብ ላይ ከአኛ ጋር ይንገላቱ የነበሩትም
ይህንን ሰንላቸው ግር ሊላቸው ይችላል። "ድኛለሁ"
ሰንላቸው የሆነ ሆኖ ይቅርታ የተቀበልን አኛ አውነትነቱን
ጠንቅቀን እናውቀዋለን። ይልቁንም አዳኝ ፍለጋ ትቅበዘበዝ
የነበረች ነፍሳችን በሚገባ ትረዳዋለች። ለመዳናችን ሌላ ነጋሪ
ከቶ አያሻንም። ለአዳኛችን ከብር ለአኛም ጥቅም ይቅር
ተብለናል። አሜን! "በውድ ልጄም፣ አንደ ጸጋው ባለ ጠግነት

መጠን፣ በደሙ የተደረገ ቤዛነታችንን አገኘን እርሱም የበደላችን
ስርየት" ኤፌ.1:7።

ወደ የት ነው?

ጥንቸል አገር ሰላም ነው ብላ ተሻታ አያለ አሁን
መሬት ብትሰነጠቅስ ወደሚል ፍልሰፍና ትገባለች።ያ
ከተፈጠረ መግቢያ እንደሌላት በማሰላሰል ራሷ በፈጠረችው
የስጋት ማዕበል ስትንገላታ ላለ ደግሞ ከተጠለለችበት ዛፍ
ላይ እንዲት ፍሬ ወድቃ አጠገቧ ታርፋለች። ይህ
ያስደነገጣት ጥንቸል ባለ በሌለ ኃይሏ መሮጥ ትጀምራለች።
አሯሯጧ ያላማራቸው የዱር አንሰሳት በየተራ ምን
እንደሆነች ይጠይቃታል። አርሷም ፍጥነትዋን ሳትገታ
"መሬት ተሰንጥቃለች፤ አምልጡ!" እያለች መሮጧን
ትቀጥላለች።

እናም ቀስ በቀስ የተለያዩ አንሰሳት ሰለተከተሏት
ጫካው ተተራመሰ። አቧራው ጨሰ። ይህንን ከሩቅ
የተመለከተው አንበሳ "ምን ሆኖችኋል" ሲል በታላቅ ጩኸት
ይጠይቃል። አንሰሳቹም በአንድ ድምፅ "መሬት ተሰንጥቋል፤
አምልጥ!" ይሉታል። አንበሳ ግን ከመሮጥ ይልቅ "የት በታ
ነው የተሰነጠቀው" በማለት ሌላ ጥያቄ ያቀርባል። በዚህ
ያልተደሰቱት አንሰሶች "የትም ይሁን የት ምን ያደርግልሃል?

ይልቅ ሩጥና አምልጥ!” ብለው ይመልሱለታል። ይህኔ አንበሳ መንገዳቸውን ዘግቶ ያቆማቸዋል። ከዚያም ማን ከማን አንደሰማ አጣርቶ ጥንቸልን ቦታውን ወሰዳ አንድታሳየው ያዛል። እዚያ ሲደርሱ ከወደቀችው ፍሬ በቀር ምንም ችግር አልነበረም።

ምን ያስተምረናል?

“በጠበበው በር ለመግባት ተጋደሉ፤ እላችኋለሁና፤ ብዙዎች ሊገቡ ይፈልጋሉ አይችሉምም” ሉቃ.13:24። በተለይ የዘላለምን ሕይወት የሚወስነውን ሩጫ ስንቀላቀል “ወደየት ነው” ለማለት መድፈር የግድ ይሆናል። ብዙኅ ስላሉበት ብቻ አንድ መንገድ ትክክል ነው ማለት ሞኝነት ነው። በዓለም መንገድ ለመሄድ ጥበት የለም። ስደትም አይታሰብም። በጠባቡ ጎዳና ሲኬድ ግን ነገሩ የተገላበጠሽ ነው።

ዘማሪዋ ሊሊ “የማይሆነው ሳይሆን የሚሆነው ሳይቀር፤ ምንድነው መጨነቅ ምንድነው መሸበር?” ስትል ያዜመችው ያለምክንያት አይመስለንም። ዛሬም መንገድ ዘግተው ሩጫው ወዴትና ለምን አንደሆነ የሚያጣሩ አናብስት ያስፈልጉናል!

ልናይ ኋላ

ስለ ሁለት ፍቅረኛዎች የሚነገር አንድ ቀልድ አለ። ወደ ጫካ ሄደውና በሰመለመው መስክ ላይ ተቀምጠው ሲጫወቱ በርካታ ወጎችን ተጋርተው ነበር። በተለይም ተቃቅፈው ንጹሐን ነፋሻ አየር ሲምጉ ስሜታዊነት ተጠናውቶአቸው ነበር። ምድሩን ለቅቀው ወደ ራሳቸው ዓለም ገብተው ነበርና ስለሚናገሩት ነገር ብዙም አልተጨነቁም። አናም ቃል ኪዳናቸውን “ክፉሽን አያሳየኝ፤ ከአንተ አኔን ያስቀድመኝ” በሚሉ ዓይነት ንግግሮች ሲለዋወጡ ሳለ አንድ አዳኝ(ኝ ይጠብቃል) ከተፍ ይላል።

“አጅ ወደ ላይ!”

“ምን አጠፋን?”

“አሱ ሌላ ጥያቄ ነው፡ አሁን አንድ ሰው ማሰናበት አምሮኛል፤ ከሁለታችሁ ማንን ልግድል?”

“አኔ የምጦራት አናት አለችኝ” አለች ሴትዋ።

“ማየት የተሳነው አባት አለኝ፤ ሌላ ልጅ የለውም፤ የርሷ ቤተሰብ ግን አንድ ቁና ነው” አለ ወንድዋው።

“አኔ ክርክር አልፈልግም፤ ማንን ልግድል? ያለበለዚያ ራሴ መርጣለሁ”።

“ክፉሽን አያሳየኝ ብሎአል፤ ስለዚህ አሱን ግደለው!”

“ከአንተ አኔን ያስቀድመኝ ስትል ነበር፤ አንድ ቃልዋ አስቀድማት!”

“ጊዜዬን አታጥፉብኝ፤ አንድ ሰው ምረጡ ነው የምለው!”

“ቢቃ አሲን ግደላት!”

“የለም፤ አሉን ግደለው!”

“ይኸው ነው ቢቃ” አለ አዳኙ አየሳቀ “ ከዛፉ ኋላ ተቀምጬ የምታወሩትን ሳዳምጥ ነበር። ያ ሁሉ መሐላና ግዝት ለዚሁ ነው? መልቲ ሁላ፤ በሉ ከዚህ ጥፉ!”።

ምን ያስተምረናል?

“ወርቅ በአሳት ይፈተናል” የሚል አባባል አለ። አውነተኛ ፍቅር በመከራ ቀን አብሮ የሚቆም እንጂ በሰላም ዘመን ብቻ የሚያሟሟቅ አይደለም። ደረታቸው በሜዳሊያ የተንቆጠቆጠ ተዋጊዎች በጭንቅ ቀን ደምቀው ያበሩ ናቸውና ስለእገር ፍቅር ሲያውሩ ያምርባቸዋል። አጠገባቸው የወደቀው ቁስለኛ አንዲት ጽዋ ውኃ ሲለምን መሬት በአረር ለትነድ በሬሳ ላይ ተረማምደው የጠላትን ፈንጂ ረግጠው ምሽጉንም ደርምሰው ድልን ለወገናቸው ያበሰሩ አንበሶች እንጂ የመሸታ ቤት ደንበኞች አይደሉም። የሰደት ማዕበል ገለባውን ይለያል። ጀግኖች ሲሸለሙ በቅቧቸው ያፍራሉ። በሰላሙ ጊዜ ብዙ የደሰኩ ጭንቅ ሲመጣ መግቢያው ይጠፋቸዋል። በነጻነት ዘመን ቦታ ጠበበን የሚሉ የአፍ ከርሰቲያኖች ሰደት ሲመጣ ፈጥነው አድራሻቸውን ይቀይራሉ። ብን ብለውም ይለወራሉ።

የሚጠብቀን አይተኛም!

በሺሕ ከሚቆጠሩት አንዱ የፌስ ቡክ ወዳጄ የላከልኝ ታሪክ ነው። አንዲት ልጃገረድ ለጨዋታ ወደ ጓደኞቿ ቤት ሄዳ ነበር። ግን ሳይታወቃትና ሳታሰበው ስለመሸ በጨለማ ብቻዋን ወደ መኖሪያዋ መመለስ ነበረባት። ቤትዋ ብዙም ስለማይርቅ ደግሞም መንደሯ ትንሽ ስለሆነች በጉዞዋ ምንም ስጋት አልነበራትም። ሆኖም በሰላም ቤቷ እንዲያገባትና ከከፉም እንዲጠብቃት ወደ አምላኳ ጸለየች። ከዚያም ቀጥታውን መንገድ ትታ በአቋራጭ መራመድ ጀመረች። ግን ብዙም ሳትርቅ ነበር ጨለማውን ተገን አድርጎና ሰው የሚጠብቅ መስሎ የቆመ አንድ ሰው የተመለከተችው። ይህ ስለቀፈፋት እንደገና በጥበቃው ይከልላት ዘንድ ወደ አግዚአብሔር ጸለየች። ወዲያውኑም ውስጧ በሚያጽናና ሰላምና ጸጥታ ተሞላ። አብሮአት የሚሄድ ሰው ያለ መለሎም ተሰማት። አቋራጩን መንገድ ጨርሳ በሰውየውም አጠገብ አልፋ በሰላም ወደ ቤትዋ ደረሰች።

በሚቀጥለው ቀን ግን አንዲት ልጃገረድ በዚያ አቋራጭ መንገድ ላይና በዚያው ምሽት የመደፈሯን ዜና አንድ ጋዜጣ ለገፀ ንባብ አበቃ። ወንጀሉ የተፈጸመው ደግሞ ይህች ልጃገረድ በመንገዱ ካለፈች በኋላ በሃያ ደቂቃ ልዩነት ነበር። በዚህ ዜና እጅግ አዝናና በርሷ ላይም ሊደርስ ይችል እንደነበር አሰባ እጅግ አለቀለች። ያዳናትን አግዚአብሔርን

እመስግና ሲታበቃ የወንጀሉ ሰለባ የሆነችውን ሌላ ልጃገረድ የምትረዳበት መንገድ ካለ ለማጠያየቅ ወደ ፖሊስ ጣቢያ ሄደች። ታሪኳንም ለፖሊሶቹ ዘርዘራ ነገረችታቸው። ይህኔ ከፖሊሶቹ መካከል አንዱ ወንጀለኛውን እንዳየችው ካረጋገጠ በኋላ ከተጠርጣሪዎች መካከል እስገድዶ ደፋሪውን ለመለየት አንድትረዳቸው ጠየቃት። እርስዋም ያለምንም ማቅማማት ተሰማማች። ከቀረቡላት ምስሎች መካከል ሰውየውን ለመለየት ብዙም ጊዜ አልወሰደባትም። ግለሰቡም ይህንን ሲሰማ ወዲያውኑ ወንጀሉን ተናዘዘ። የፖሊስ መኮንኑ ይህችን ብርቱ ልጃገረድ ካመሰገናት በኋላ ከእነርሱ የምትፈልገው ነገር ካለ በማለት ጠየቃት። እርሷም ምንም እንደማትፈልግ ገልጿ ግን ለግለሰቡ አንድ ጥያቄ እንዲያቀርቡላት ተማጸነች። ለምን እርስዋን አልፎ ሌላይቱን እንዳጠቃ ለማወቅ በጣም ጓጉታ ነበር። እስገድዶ ደፋሪውም ከፖሊሱ የቀረበለትን ጥያቄ እንደሚከተለው መለሰ። "እርስዋን ያልተተናኮልኳት ብቻዋን ሰላልነበረች ነው። በሁለት ረጃጅም ሰዎች ግራና ቀኝ ታጅባ ነበር የምትጓዘው!"።

ምን ያስተምረናል?

የሚተኛና የሚያንቀላፋ እምላክ የለንም (መዝ. 121:4)። ያሰማራናል፤ ይጠብቀናል፤ እስወጥቶ ያሰገባናል። የሚያሰፈሩ ነገሮች ሞልተዋል። እኛም ሥጋ ለባሾች ነንና

አንፈራለን። ከሌሎች የሚለየን ግን ፍርሃታችንን እንኳ ሳይቀር የምናዋየው የሚለማ እምላክ ያለን መሆኑ ነው። በተለይም "የጌታ ዓይኖች ወደ ጻድቃን ናቸውና፤ ጆሮዎቹም ለጸሎታቸው ተከፍተዋል፤ የጌታ ፊት ግን ከፉ ነገርን በሚያደርጉ ላይ ነው" የሚለው ቃል እንድንጠራው ያበረታናል (1 ጴጥ. 3:12)።

ቀበሮ መጣ!

እንደኛ ደረጃ ትምህርት ቤት ውስጥ የተማርነው የአረኛው ታሪክ የማስታውሰውን ያህል እንደሚከተለው ነው። እማራጭ አጥቶ ሥራውን ቢቀበልም እንኳ ያ አረኛ ብቸኝነትን የማይወድ የመንደር ወግና ቧልት የለመደ ዝምታም የሚከብደው ቢጤ ነበር። እናም መንደርተኞቹ በጎቹን የሚያጠቃ ቀበሮ ወይም ሌላ እውሬ ከመጣ እንዲጮኽ መከሩት። እነርሱም ድምፁን ሲሰሙ ፈጥነው በመድረስ እንደሚረዱት ቃል ገቡለት። እናም ይሄ ሰው ለጥቂት ጊዜ እንደምንም ታግሦ ሥራውን ሲያከናውን ቆየ። ሆኖም ጥቂት ሰዓቶችን እንደገፋ ገና ከወዲሁ የቀኑ ርዝመት አስፈራው። የሚያናግረው ሰው አለመኖሩ ደግሞ ይበልጡን አስከፋው። ስለዚህ ከሰዎች የሚያገናኘውን ብቸኛ እማራጭ እንድ ጊዜ ለመሞከር ወለነ። እናም አሪታውን በማለማት የድረሱልኝ ጥሪ አደረገ። መንደርተኞቹም አረኛው ጮኽ

እንኳ ሳይጨርስ ተሯራጠው አካባቢውን እንደ ንብ ከበቡት። ወዲያውኑም በተለያዩ አቅጣጫዎች ተበትነው አሰሳ ማድረግ ጀመሩ። ግን የቀበሮ ዘር ፈጽሞ አላየም። ስለዚህ ሰምን እንደጮኸ እየተገረሙ ጠየቁት። እርሱም ከልቡ እየሳቀ ድረሱልኝ ያለው ብቸኝነት ስለተሰማው እንደሆነ ነገራቸው። መንደርተኞቹ ግን አልሳቁም። ሁሉም የየራሳቸው ሥራ እንዳላቸው በመግለጽ ስለሰንፍናው ገሠፁት። እስከተሰውም ከዚህ በኋላ እንዲህ ዓይነቱን የቀልድ ጥሪ እንዳያሰማ አስጠንቅቀውት ወደየመጡበት ተመለሱ። እርሱ ግን አላስቸል ብሎት ብዙም ሳይቆይ አካባቢውን በጨኸት አተራመሰው። መንደርተኞቹም ከላይና ከታች ተሯራጠው ደረሱለት። ጥሪው የሐሰት መሆኑን በመረዳት ግን ብዙ ጊዜ አልፈጀባቸውም።

በተደጋጋሚ ይህንኑ ሲያደርግ ከቆየ በኋላ ግን በመጨረሻ የተፈራው ነገር ደረሰ። ወሳኙ ሰዓት መጣ። ቀበሮ በጎቹን ስመንጠቅ ብቅ አለ። እረኛውም ከሌላው ጊዜ በተለየ አኳኋን ባለ በሌለ ኃይሉ ጮኸ። መንደርተኞቹ ግን አልመጡም። እንደ ልማዱ ሲቀልድ ይሆናል ብለው በማሰብ ባሉበት ቆዩ። ቀበሮውም የሚፈልገውን ይዞ ሄደ።

ምን ያስተምረናል?

መንደርተኞቹን ምን እንዳዘናጋቸው ለማወቅ ብዙ ምርምር አይሻም። እረኛው በተደጋጋሚ እየጮኸ

ስላደከማቸው እነርሱም በእረኛው ላይ አመኔታ ሰላጡ ነው። ውሸታምን ሰው ማንም ሊታመንበት አይችልም። እንደጥሩ ዜጋ አገርን ለማገልገልም ይሁን በሕዝብ ዘንድ አመኔታ ለማግኘት እውነትን መናገር ቁልፍ ጉዳይ ነው። ይልቁንም የወንጌልን እውነት የሚመስከር ሰው ኑሮውን በውሸት ሊመራ አይችልም። “ ስለዚህ ውሸትን እስመግዳችሁ፤ እርስ በርሳችን ብልቶች ሆነናልና እያንዳንዳችሁ ከባልንጀሮቻችሁ ጋር እውነትን ተነጋገሩ” ኤፌ.4:25።

የሰው ሰውነቱ

ግለሰቡ በፀጥታ የሚሠራው ነገር ኖሮት ይሁን ወይም ለብቻው መሆን ፈልጎ ባይታወቅም እንደ ሆቴል ውስጥ ከፍል ይከራይና ያድራል። በሆቴሉ ሕግ መሠረት ከፍሉን በዕለቱ የሚለቅቅ ሰው ከምሳ በፊት ቁልፉን ማስረከብ አለበት። ያ ሰው ግን ሰቁርስ እንኳ ከከፍሉ አልወጣም።

በተለያዩ ሰዓት የጽዳት ሠራተኞች የጥራት ተቆጣጣሪዎችና ኃላፊዎች በሩን ቢያንኳኩም አልከፈተም። ግን ሁኔታው ስለረበሸው እንዲህ የምትል ማስታወሻ ጽፎ በበሩ ሥር አሸለከ። “ሰጥቂት ጊዜ ልትታገሡኝ ትችላላችሁ?”። ሠራተኞቹም እጋጣሚውን ተጠቅመው መልሰው ማስታወሻ ሰደዱለት። “የመልቀቂያ ሰዓትህ

አልፏል፤ አሁንም በፍጥነት ልቀቅ!"። ከዚያ በኋላ የእንግዳውና የሆቴሉ ሠራተኞች ንግግር በወረቀት ሆነ። እንዳለቀቁት ያየው እንግዳ በመጨረሻ ለየት ያለ መልእክት ላለ። "ይህንን ሆቴል ልገዛው አፈልጋለሁና ዋጋውን ንገሩኝ!"። ሠራተኞቹ የእንግዳው ድፍረት ገርሟቸው ጉዳዩን ከሥራ አስኪያጁ ጋር ከተወያዩ በኋላ ዋጋውን ጽፈው አሸለኩለት። እንግዳው ለእፍታም ሳይቆይ የተጠየቀውን ያህል ገንዘብ ቼክ ጽፎ በበሩ ሥር ሰደደ። ሠራተኞቹ ለአለቃቸው ሲያሰረክቡት እርሱ ደግሞ ከመንገድ ማዶ ወዳለው ባንክ ይሄድና የቼኩን ሕጋዊነት ይጠይቃል።

የባንኩ ሠራተኞችም በብዙ መገረም "እዎን ቼኩ ሕጋዊ ነው። ይህንን ለም አለማወቃችሁ ገርሞናል። ይሄኮ ታዋቂው ሚሊዮነር አካሌ ነው!"። ከዚያ በኋላ ያንን ባለጠጋ እንዲኩቶ የረበሸው የለም።

ምን ያስተምረናል?

አንደ ማንኛውም አድር ሂያጅ እንግዳ የቆጠሩት ያ ሚሊዮነር በዚያኑ ቀን አለቃቸው ሆኖአል። ከሩቁ በማየት የሰውን ማንነት ለማወቅ ይቸግራል። ከመንገድ ዳር የወደቀው ጎዳና ተዳዳሪ ውስጡ በዕውቀት የታጨቀ ሊሆን ይችላል። ይልቁንም ምለኪን የሚመለለው የእግዚአብሔር ልጅ የዘላለምን ሕይወት ያህል በቢሊዮኖች የማይገዛ ሃብት ባለቤት ነው። ያም ሳይበቃ ሌሎችን እንደርሱው ወራሽ

እንዲሆኑ ወደ እምላኩ የማለጠጋት ታላቅ ዕድል ተሰጥቶታል።

"ያልታወቁ ስንባል የታወቁን ነን፤ የምንሞት ስንመሰል እነሆ ሕያዋን ነን፤ የተቀጣን ስንሆን እንገደልም፤ ገዘንተኞች ስንሆን ዘወትር ደስ ይለናል፤ ድሆች ስንሆን ብዙዎችን ባለ ጠጎች እናደርጋለን፤ እንዳች የሌለን ስንሆን ሁሉ የእኛ ነው" 2 ቆሮ. 6:9-10።

ሁሉን ለማስደሰት

ከላሽና ተከላሽ ፍትሕን ፍለጋ በዳኛ ፊት ቆመዋል። ዳኛውም መዝገቡን ካዩና ሁለቱም ወገኖች መቅረባቸውን ካጣሩ በኋላ ከላሽ ከሉን እንዲያስረዳ ጋበዙት። እርሱም በብዙ ሲቃ ተከላሹ ያደረሰበትን በደል በዝርዝር አሰረድቶ ጨረሰ።

ይህንኑ በጥሞና የተከታተሉት ዳኛ "ትከከል ነህ" አሉና ወደ ተከላሹ ዞረው ለቀረበበት ከስ መልለ እንዲለጥ ጠየቁት። እርሱም የቀረበበት ከስ እውነትነት እንደሌለው በዝርዝር ገልጾ ጥፋተኛ አለመሆኑን በሙሉ ልብ አስረዳቸው። ዳኛውም ከመጀመሪያው ጀምሮ በመስማማት ራሳቸውን ላይና ታች ሲያወዛውዙ ቆይተው እርሱንም "ትከከል ነህ" አሉት። ይህን ጊዜ ከታዛቢዎች አንዱ የመናገር ዕድል እንዲሰጠው አስፈቀደ። ዳኛውም ለለታዛቢው

አቀራረብ ያላቸውን አድናቆት በፈገግታ ገልጸው እንዲናገር ፈቀዱለት። በዚሁ መሠረት ታዛቢው ጉሮሮውን ካጠራ በኋላ ለዳኛው ተከታዩን ጥያቄ አቀረበ። “ከቡር ሆይ፡- መጀመሪያ ከሳሹ የደረሰበትን በደልና የከሱን ጭብጥ ሰምተው ሲያበቁ ትክክል ነህ ብለውት ነበር። የተከሳሹን የመከላከያ ምስክርነት ከሰሙም በኋላ ያንኑ ደግመዋል። ታዲያ ሁሉቱም ትክክል ከሆኑ ጥፋተኛው ማን ሊሆን ነው?”። ዳኛውም በበኩላቸው ለጥቂት ጊዜ ተግ ብሰው ካሰቡ በኋላ አሁንም ፈገግ ብለው እንዲህ መሰሉለት። “እንተም ትክክል ነህ”።

ምን ያስተምረናል?

የዳኛው አካሄድ አስገራሚም እክራካሪም ነው። ከሳሹንም፣ ተከላሹንም ጠያቂውንም ትክክል መሆናቸውን ነገረዋቸዋል። ምን ብለው ውሳኔ እንደሚሰጡ ለመገመት ያዳግታል። ግን ሁሉን ለማስደሰት እንደሞከሩ ቁልጭ ያለ እውነት ነው። የእምነት ነገር ሲነሣም የዚህ ዓይነት አቋም ያላቸው ሰዎች ቁጥር ብዙ ነው። ሁሉንም ትክክል ስለሚሉት ማንም ደፍሮ በእነርሱ ላይ አይነሣም። እንዲህ ዓይነቶቹ መከባበርና መቻቻል በተሰኙ ቃላት ተጀቡት የሚኖሩ ግለሰቦችና ድርጅቶች ከውጭ የሚደርሰባቸው ሰደት እጅግ ጥቂት አልያም ምንም ነው። እውነቱን እውነት ስሕተቱን ስሕተት የሚሉ አማኞች ግን ተወዳጆች

አይደሉም። 2 ጢሞ. 3:12 እንደሚለው “በእውነትም በክርስቶስ ኢየሱስ እግዚአብሔርን አየመሰሉ ሊኖሩ የሚወዱ ሁሉ ይሰደዳሉ”።

ንጉሥ አይሳሳቱም

በፈረሰኛ ወታደሮች ምረቃ ሥነ ሥርዓት ላይ ለመገኘትና ሽልማትም ለመስጠት የእገሪቱ ንጉሥ በሰዓቱና በሥፍራው ተገኝተዋል። በደንቡም መሠረት የተሻለ ቀለብ በሚያገኘውና በከብር ዕቃዎች ባጌጠው ፈረሳቸው ላይ ተቀምጠዋል። ግን ምክንያቱ ሳይታወቅ ፈረሳቸው አየተቁነጠነጠ ሰላም ነሣቸው። እንዲያውም ሊጥላቸው ሁሉ ሞክረ። በዙሪያቸው ያሉ ባለሟሎችና መኳንንቱ ሁሉ ባልተለመደው የፈረሱ ጠባይ ግራ ተጋብተው የሚያደርጉት ጠፋቸው። ይህኔ ከተመራቂዎቹ ወታደሮች እንዱ ቆፍጠን ብሎ ከሰልፉ ወጣና የንጉሡን ፈረሰ ልጓም ያዘ። ከዚያም እያሻሽ ሰጥቂት ጊዜ በማባባል ፀጥ አሰኘው። በዚህ እጅግ የተደሰቱት ንጉሥም “እመሰግናለሁ የመቶ አለቃ” አሉት። እርሱም እንደቅድሙ ሁሉ ቀልጠፍ ብሎ ተመራቂ ወታደሮች ከሆኑት ባልደረቦቹ ሳይሆን ከመኮንኖች ሰልፍ ተቀላቀለ።

ይህኔ ተራ ወታደር አብሯቸው መሰለፉን ያልወደዱት መኮንኖች በጥያቄ አጣደፉት።

"ወደ ቦታህ ተመለስ እንጂ?"

"ቦታዬ እዚህ ነው!"

"ይህ እኮ የመኮንኖች ሰልፍ ነው"

"ዐውቄአለሁ፤ እኔም መኮንን ነኝ!"

"ተራ ወታደር ነህ እኮ"

"አይደለሁም፤ የመቶ አለቃ ነኝ!"

"ከመቼ ጀምሮ?"

"ከዛሬ!"

"እንዴት?"

"እመሰግናለሁ የመቶ አለቃ ብለውኛል ንጉሡ"

"ተሳሰተው እንዳይሆን"

"ንጉሥ አይሳሳቱም!"

ምን ያስተምረናል?

ንጉሥ የአገሪቱ መሪ ናቸውና ያሉት ይፈጸማል። ተመራቂ ወታደር የጨበጠው ይህ እውነት ትልቅ ድፍረት ሰጥቶታል። በመኮንኖቹ ማዋከብ ያልተበገረውም ለዚሁ ነው። እኛም ተመሳሳይ ድፍረት ያሻናል ባይ ነኝ። ንጉሡ ስለ እኛ የተናገረው ይፈጸማል። ለምን ቢሉ አርሱ ፍጹም ነውና አይሳሳትም።

አልተውህም ከቶም አልለቅህም

በእንድ ወቅት ወደ እንግሊዝ እገር ለሰብሰባ ጉዳይ ሄጄ ሰንብቼ ነበር። በዚያም እንዲት እንደ እኔው ጸሐፊ የሆነች የአገሬውን ሰው ለንደን ላይ ተዋወቅሁና እርሰዋ በምትኖርበት ከተማ ደርቢ ወደሚገኘው ወዳጄ ሠፈር ልትወስደኝ ተሰማማች። ከረጅሙ የጥያቄ ላይ ጉዞችን በኋላ ሻይ ጠጥቼ እንዳልፍ ፈቃዷ ሆነና ወደ ቤቷ ጎራ አልኩ። እናም እርሰዋ ኩሽና ጉድ ጉድ ስትል እኔ በግድግዳው ላይ የተሰቀሉትን ሥዕሎች፤ ፎቶዎችና የተለያዩ ጥቅሶች መቃኘት ጀመርኩ። ግን አንዱ ላይ ረጅም ጊዜ መውሰዴን ጋባዜ አስተውላ " ወደድከው?" ስትል ጠየቀችኝ። እኔም በአዎንታ ራሴን ነቀነቅሁ። ከሦስት ዓመታት በኋላ ዋሽንግተን ላይ ስሞሽር ያንን አስታውሳና በትራስ ልብሰ ላይ አላትማ በስጦታ ላከችልኝ። ጽሑፉም እንዲህ ይነበባል።

" እንድ ሰው በእንድ ምሽት የሚከተለውን ሕልም አለመ። በባሕር ዳርቻ ካለ አሸዋ ላይ ከኢየሱስ ጋር የሚራመድ ይመስለዋል። በዚያኑ ቅፅበት ደግሞ ያለፈ ታሪኩን የሚያሳይ ፊልም መሰል ትርዒት በሰማይ ላይ ይመለከታል። እናም ለእያንዳንዱ የሕይወት ጉዞ የሁለት ሰዎችን የእግር ኮቴ ያያል። አንዱ የራሱ ሌላው ደግሞ የጌታ ኢየሱስ እንደሆነም ይረዳል። የመጨረሻው ትዕይንት ሲመጣ ኮቴዎችን ልብ ብሎ ሲመለከት እንድ ትልቅ ለውጥ ያስተውላል። ይኸውም ጥቂት ለማይባሉ ጊዜያት ኮቴዎቹ የእንድ ሰው ብቻ እንደነበሩ ነው። ይባሉ ብሎም እነዚህ

ጊዜያት በሕይወቱ ትልቅ አደጋና ፈተናን የተጋፈጠባቸው መሆናቸውን ተረዳ። ሁኔታው እጅግ ስብከነክነው ታዲያ ለጌታ እንዲህ ሲል ጥያቄውን አቀረበ። " ጌታ ሆይ፡- አንድ ጊዜ አንተን ሰመከተል ሰወሰን ሁሌም አብረኸኝ እንደምትሆን ቃል ገብተህልኝ ነበር። ታዲያ አሁን እዚህ የአንድ ሰው ኮቴ ብቻ የማየው በአስቸጋሪ የሕይወቴ ዘመናት ነው። በጣም በ ምፈልግህ በነዚያ ፈታኝ ቀናት ለምን እንደተውከኝ አልገባኝም?"።

ጌታም እንዲህ ብሎ መሰሰለት። " የተወደድክ ልጄ ሆይ፡- አዎን እወድሃለሁ። ደግሞም አልተውህም። በአስቸጋሪ የሕይወትህ ዘመናት የአንድ ሰው ኮቴ ብቻ የምታየው እኔ ተሸከሜህ ስለነበር ነው። ያ የኔ ኮቴ ነው!"

ምን ያስተምረናል?

አዎን፡- አብሮን የሌለ ቢመስልም ግን ጌታ ሁልጊዜም አብሮን አለ። ቃሉ አንደነገረን "... አርሱ ራሱ፤ አልለቅህም ከቶም አልተውህም ብሎአልና " በዚህም እስከ መጨረሻው ላይለየን ቃል ገብቷልና ያሰውን ያደርጋል (ዕብ. 13:5)። የማይሻር ቃሉን ይፈጽማል። ደግሞም የእግዚአብሔር ቃል በግልጽ እንደሚነግረን "ሐሰትን ይናገር ዘንድ እግዚአብሔር ሰው አይደለም፤ ይጸጸትም ዘንድ የሰው ልጅ አይደለም። አርሱ ያሰውን አያደርገውምን? የተናገረውንስ አይፈጽመውምን? (ዘኁ. 23:19)።

ለሚመጣው ትውልድ

ሽማግሌው መሬቱን እ የማሱ የ ተሰያዩ የዛፍ ችግኞችን ይተከላሉ። አፈር ያስታቅፋሉ። ውኃ ያጠጣሉ። በጥቅሉ ተግተው ይሠራሉ። ዕድሜአቸውን ከብርታታቸው ጋር እያነፃፀረ የሚደነቀው ወጣት ደግሞ ቆም ብሎ ያስተውላቸዋል። ሰጥቂት ጊዜ ከተከታተላቸው በኋላ ወደ አእምሮው የመጣውን ጥያቄ እንዲህ ሲል አቀረበላቸው።

"እባቴ ሰመሆኑ እነዚህ የሚተከሏቸው ዛፎች አድገው ሰማፍራት ምን ያህል ጊዜ ይወስድባቸዋል?"

"እንዳንዶቹ ሃያ ሌሎቹ ሃያ እምስት ዓመት ይፈጅባቸዋል። ሠላሳም የሚፈልጉ አሉ"

"እ ረጅም ጊዜ ነው"

"አዎን እንዲያ ነው"

"ታዲያ እርስዎ ያን ያህል ቆይተው የሚበሉት ይመስልዎታል?"

"ያን ያህል እንኳ የምቆይ አይመስለኝም"

"ታዲያ ለማይበሉት ፍሬ ለምን ብለው ነው መድከምዎ?"

"እየህ ልጄ ፍራፍሬ ስበላ ነው ያደግሁት። ስበላም ነው የኖርኩት። አሁንም አየበላሁ ነው። ታዲያ ያ ከየት የመጣ ይመስልሃል? እባቴና እያቶቼ የተከሉት ነው። እኔም በተራዬ ሰልጆቼና ሰልጅ ልጆቼ መትከል አይገባኝምን?"

ምን ያስተምረናል?

መጽሐፍ ቅዱስ በምሳሌ 13:22 ላይ “ጻድቅ ሰው ሰልጅ ልጆቹ ያወርሳል፤ የኃጢአተኛ ብልጥግና ግን ሰጻድቅ ትጠበቃሰች” ይላል። ሽማግሌው በሥራቸው የሚያሳዩን ሰአኛ የተደረገውን መልካምነት ለሌሎችም ማድረግ አንደሚገባን ነው። ወደ ወንጌል ሰርጭትም ስንመጣ ተመሳሳይ ነገር ይገጥመናል። ብዙዎቻችን ከድቅድቁ ጨሰማ ወደሚደነቀው ብርሃን ዘወር ያልነው በሌሎች ምስክርነት ነው። አሁን ደግሞ አኛ በተራችን የተደረገልንን መልካምነት ለሌሎች ለማካፈል ሰፊ ዕድል አግኝተናል። ቆይቶ በሰዎች ልብ ውስጥ ሠላሳ፣ ስድሳና መቶ አጥፍ ሰማፍራት ብቃት ያለውን ዘር አርሱም የጌታ ቃል ለመዝራት ጊዜው አሁን ነው!

እኛኮ አልደረስንም

ወደ አፍሪካ ሰወንጌል ሰርጭት የተጓዘው ሚስቶናዊ ከዘመናት አገልግሎት በኋላ ወደ አገሩ ለመመለስና ቀሪ ዘመኑን በትውልድ መንደሩ ለማሳለፍ ይወስናል። በወጣትነት ዘመኑ መጽሐፍ ቅዱሱን ይዞ ለዘመቻ ከተነሣበት ዘመን ጋር ሲነፃፀር ሁለት ትልቅ ልዩነቶች ነበሩ። የመጀመሪያው ዘመኑን ሁሉ ስላገለገለ አሁን አርጅቶ ነበር።

ሁለተኛው ደግሞ በወንጌል አገልግሎቱ ዘመን የወለደው ወንድ ልጁ አብሮት መመለሱ ነው።

ወራት የፈጀውን የመርከብ ጉዞ በሰላም ጨርሰው ወደ ወደቡ ሲደርሱ መውረጃው ሥፍራ በአንግዳ ተቀባዮች ተጨናንቆ ተመሰክቱ። ብዙዎቹ አቅፍ አበባ ይዘው ነበር። ሆኖም ሚስቶናዊውና ልጁ ከመርከቢቱ ወርደው ከሕዝቡ ሲቀላቀሉ ማንም “አንኳን ደህና መጣችሁ” አላላቸውም። አንድም የሚያውቃቸው ወይም የሚያውቁት ሰውም በዚያ አልተገኘም።

ይህን በብዙ ቅሬታ ያስተዋለው ወጣት አባቱን “ይህን ያህል ዘመን እግዚአብሔርን አገልግሰን ወደ አገራችን ስንመጣ አንድ ሰው አንኳ ያልተቀበሰን ስለ ምንጅነው?” ሲል በትግትና ጠየቀው።

አባቱም ብዙ ማሰብ ሳያስፈልገው አንዲህ መለሰለት “አየህ ልጄ አኛኮ ገና አልደረስንም!!!”።

ምን ያስተምረናል?

ሚስቶናዊው አገራችን የሚላው ከተወሰደባት ምድር ይልቅ የሚሄድባትን አዲሲቱን ኢየሩሳሌምን ነው። ምድራዊ አገራችንን መዳረሻ ካደረግን ሰማያዊውን ጉዞ አልጀመርንም ማለት ይቻላል። ለምን ቢሉ ከክብር ይልቅ ጩ ከነን ለክርስቶስ ስንኖር የሚከተሰን በረከት ስደት ነው። የትኛው ሐዋርያ ነው በምድር ተከብሮ አገልግሎቱን የጨረሰ? አዚህ

ባለድንኳኖች ነን። “እኛ እገራችን በሰማይ ነውና፤ ከዚያም ደግሞ የሚመጣ መድኃኒትን እርሱንም ጌታን ኢየሱስ ክርስቶስን እንጠባበቃለን” ፊሊጵ. 3:20።

ስንፍና አይገባም

ሰውየው እንደተሰመደው ሰማሰዳ ጸሎት ተራራ ላይ ወደተሠራው ቤተ አምልኮ እየተጓዘ ነው። ጥቂት ዳገቱን አንደወጣ ግን ደከመው። ስለዚህ ድንጋይ ቢጤ ፈልጎ ቁጭ አለና “እስከ መቼ ነው አንዲህ አያማጥኩ ተራራ የምወጣው? አንዲት በቅሎ ማን ገደለ? ዛሬ ተሸከሞ የሚያወጣኝን ካለሰደድከ ከዚህ አልነቃነቅም” እያለ ከአምላኩ ጋር ከርከር ጀመረ። የከርከሩ ምላሽ ግን ብዙም ሳይቆይ መጣ። አንድ ጠብደል ጎረምሳ ያለአቅሙ የተጫነ አህያ አየነዳ ደረሰ። እርሱም በተራው አንዲህ እያለ አያጉረመረመ ነበር። “አምላኬ ሆይ ይህ አህያ እየደከመ ነው፤ ዛሬ ይህን ተራራ ችሎ የሚወጣው አይመስለኝም፤ ስለዚህ ሸከሙን የሚያግዝ ጉልበታም ሰው አዘጋጅልኝ!”

ከተራራው ወገብ ላይ ሲደርስ ሰውየው ቁጭ ብሎ ሲነጫነጭ ተመለከተው።

“አንተ ደግሞ ምን ሆነህ ነው?” አለው በመገረም።

“ምን ሆንከ ትሰኛለህ? በዚህ ዕድሜዬ ተራራ የምገፋው ምን በድዬ ነው? አሁንም የሚሸከመኝ ሰው ካላገኘሁ አልወጣም ብያለሁ”።

“በል የአህያዬን ሸከም አግዘው”

“አባከህ አትቀልድ!”

“ተነሣ የአህያዬን ሸከም አግዘው”

“ጭራሽ ሸከም! ራሴንም መሸከም አቅቶኛል”

“አግዘው እኮ ነው የምለው” አለ አንዴ በያዘው በትር አየጨረደው።

“አሺ አሺ እሸከማለሁ” አለና የአህያውን ጭነት ተጭኖ ተራራውን መውጣት ጀመረ።

“ረፍዶብኛል፤ ቶሎ በል” አለ ባለአህያው አሁንም አንዴ አየዝሰጠው።

“አሺ አሺ ብቻ አትማታ” አለና በሩጫ ሸመጠጠ። ከተራራውም ጫፍ ፈጥኖ ደረሰና ጭነቱን አስረከበ። ባለአህያውም መልሶ ከጫነው በኋላ ዘወር ብሎ አጭር ምክር ሰጠው። “በአውነት የተባረከ ጉልበት አለህ፤ ግን ስንፍና አታሰለምደው!”።

ምን ያስተምረናል?

ስንፍና አይገባም። ይልቁንም ሰው ማድረግ ለሚችለው ነገር ሲሰንፍ የበለጠ አስቀያሚ ነው። ሰውየው አንኳን ባዶውን የአህያ ሸከም አንኳ ተጭኖ ተራራ

የመውጣት ብቃት ነበረው። ግን በስንፍና ተሞልቶ ከእምላኩ ጋር መጨቃጨቅ ጀመረ። ወዲያውም በቂ ጉልበት እንዳለው የሚያስታውሰ መልእክተኛ ከበትር ጋር ተላከለት። መጽሐፈ ምሳሌ 19፡ 29 “ለሚያፌዙ ሰዎች ፍርድ ተዘጋጅታለች፤ ለሰነፎችም ጀርባ በትር” የሚለን ለዚህ ይሆን?

ወሬኛዋ ዔሊ

ይህ በልጅነታችን ከተማርንባቸው የምሳሌ መጻሕፍት ትዝታ የተጨለፈ ነው። ዔሊዋ በመንደሩ ውስጥ የምትታወቀው በወሬኝነቷ ነበር። የባጥ የቆጡን ስትለፈልፍ ስለምትውል እኗ ጨርሶ ሥራ አይፈታም። ታዲያ አንዱን ቀን ከምትወዳጃቸው አዕዋፍ ጋር ስታወራ የዘመናት ምኞቷን እንዲህ ብላ ታጫውታቸዋለች። “እኔ ጓደኞችሁ ዕድሜዬን መሬት ለመሬት በመንቀርፈፍ ልጨርስ ነው፤ ከዚህች መንደር ወጥቼ አላውቅም። እናንተ ግን እገር ለእገር የምትበሩ ዕድለኞች ናችሁ። ለምን እንድ ቀን አንኳ ከእናንተ ጋር በአየሩ ላይ እንድንሳፈፍ እትረዱኝም?”

ወፎቹም የጥያቄዋን ከብደት ሳይከዱ ግን ወዳጅነቷን ግምት ውስጥ በማግባት በነገሩ እንደሚያሰቡበት ነግረዋት ሄዱ። ቃል በገቡትም መሠረት እንድ ማለዳ ጫካ ውስጥ የሚበቅል ጠንካራ ሐረግ ይዘው መጡ። እናም እንዲህ

አሏት። “በይ እንግዲህ ይህንን መካከሉ ላይ ነከለሽ ትይዣለሽ፤ እኛ ደግሞ እኩል ተከፍለን ግራና ቀኙን እንይዝና መብረር እንጀምራለን። ያ ማለት ደግሞ እንቺም ከእኛ ጋር ትበሪያለሽ ማለት ነው። ነገር ግን በምንም ዓይነት ሁኔታ ሐረጉን እንዳትለቅቁ!”

በዚህ ተስማምተው ጉዞው ተጀመረ። ዔሊም ለመጀመሪያ ጊዜ መሬትን ከአየር ላይ በመመልከቷ ተደስተች። በተለይም የኖረችበትን መንደር ከፍና ዝቅ እያደረጉ እያራቁና እያቀረቡ ሲያሰገበጁት ደስታዋ ልክ አጣ። የመንደሩም ሰዎች ተጠራርተው “ብላ ብላ ዔሊም ከወፎች ጋር ትበር ጀመር” በማለት ተደነቁ። ከመካከላቸው አንዱ ግን “እንደምታውቁት ይህች ዔሊ ሲበዛ ወሬኛ ናት፤ ችግር የሚፈጠረው እንደልማዷ ልታወራ አፏን የከፈተች እንደሆነ ነው” ብሎ ሲናገር ነገሩ ከዔሊ ጀሮ ደረሰ። ዔሊም በጣም ተናዳ “አየር ላይ የማወራውና ሐረጉን የምለቅቀው እኔ ሞኝ መሰልኳችሁ” ለማለት ፈልጋ እፏን ከፈት ስታደርግ ወርዳ ከመሬት ተከሰከሰች።

ምን ያስተምረናል?

ዔሊዋ ቃለ ምልልስ ማድረግ የነበረባት በረራውን ጨርሳ ስትመለስ አንጂ አየር ላይ ሆና አልነበረም። ወፎቹም ይህንኑ አሳስበዋት ነበር። ወደራሳችን ሰንመለሰው ደግሞ ሁሉም ጊዜውን ጠብቆ ሊሆን እንደሚገባ ዘመን

የማይሸረው የአግዚአብሔር ቃል ይነገረናል። መጽሐፈ መከብብ ለሁሉ ጊዜ አለው በሚል ርዕስ እንዲህ ያብራራል። “ለሁሉ ዘመን አለው፤ ከሰማይ በታችም ለሆነ ነገር ሁሉ ጊዜ አለው። ለመወለድ ጊዜ አለው፤ ለመሞትም ጊዜ አለው፤ ለመትከል ጊዜ አለው፤ የተተከለውንም ለመንቀል ጊዜ አለው፤ ለመግደል ጊዜ አለው፤ ለመፈወስም ጊዜ አለው፤ ለማፍረስ ጊዜ አለው፤ ለመሥራትም ጊዜ አለው፤ ለማልቀስ ጊዜ አለው፤ ለመሳቅም ጊዜ አለው፤ ዋይ ለማለት ጊዜ አለው፤ ለመዝፈንም ጊዜ አለው፤ ድንጋይን ለመጣል ጊዜ አለው፤ ድንጋይንም ለመሰብሰብ ጊዜ አለው፤ ለመተቃቀፍ ጊዜ አለው፤ ከመተቃቀፍም ለመራቅ ጊዜ አለው፤ ለመፈሰግ ጊዜ አለው፤ ለማጥፋትም ጊዜ አለው፤ ለመጠበቅ ጊዜ አለው፤ ለመጣልም ጊዜ አለው፤ ለመቅደድ ጊዜ አለው፤ ለመስፋትም ጊዜ አለው፤ ዝም ለማለት ጊዜ አለው፤ ለመናገርም ጊዜ አለው፤ ለመውደድ ጊዜ አለው፤ ለመጥላትም ጊዜ አለው፤ ለጦርነት ጊዜ አለው፤ ለሰላምም ጊዜ አለው” (3:1-8።)

ደግሞም ቃሉ ከመናገር ይልቅ መስማትን ያበረታታል። እንዲህም ይላል። “ሰለዚህ፤ የተወደዳችሁ ወንድሞቼ ሆይ፤ ሰው ሁሉ ለመሰማት የፈጠነ ለመናገርም የዘገየ ለቀጣም የዘገየ ይሁን” ያዕ.1:19።

አሳዛኝ ተጓዥ

ሰውየው ረጅም የመርከብ ጉዞ ለማድረግ የብዙ ጊዜ ምኞት ነበረው። ግን ዋጋው በአርሱ አቅም የሚቀመስ አልነበረምና ገንዘቡን ለማጠራቀም ዓመታት ፈጀበት። እናም አሳቡ ሞልቶ ቲኬቱንም ቆርጦ ሰንቁን የቋጠረበትን ሻንጣ ተሽከሞ መርከቢቱን ፍለጋ ወደ ወደቡ እመራ። በተያዘው ፕሮግራም መሠረትም ተመዝግቦ ተሳፈረ። እንዲህ ሆነና የአራት ላምንቱ ጉዞ ተጀመረ።

መንገደኛው በመጀመሪያዎቹ ጥቂት ቀናት በመርከቡ ምሽት፤ በውኃው ድንበር የለሽነትና በዶልፊኖች የዋና ጥበብ ሲደሰት ቆየ። የመመገቢያ ሰዓት ሲደርስ ግን መንገደኞች ሁሉ ወደ ምግብ አዳራሹ ሲያመሩ አርሱ ለዚያ የሚሆን ትርፍ ገንዘብ ስላልያዘ ወደ ትንሿ መኝታ ከፍሉ ይወርዳል። ወደ ኋላ ግን የያዘው ሰንቅ አየቀነሰ መሔዱን ሲገነዘብ አቅሙን ለመቆጠብ ወደ ላይ መውጣቱን ተወ። እንዲያውም መጨረሻ አካባቢ በቀን አንዴ ብቻ አየቀመሰ አልጋው ላይም አየተኛ በትንሿ መስኮት ውቅያኖሱን በማየት ብቻ ጉዞውን ቀጠለ።

በመጨረሻ መርከቢቱ ወደ ወደቡ ተመለሰችና የጉዞው ማብቃት በድምፅ ማጉያው ተለፈፈ። መንገደኞችም በደስታ ፈታቸው ፈክቶ ጥቂት የማይባሉትም በሚታይ ሁኔታ ከብደት ጨምረው መውረድ ጀመሩ። የመርከቢቱ ካፒቴንም መውረጃው መሰላል አጠገብ ቆሞ አያንዳንዱን ተላፋሪ በማመስገን ደግመው እንደሚመጡም ያለውን ተሰፋ

በመግለጽ ሲሰናበታቸው ቆየ። በስተመጨረሻ ያ መንገደኛ በቀሰሰተኛ ርምጃ ወደ ካፒቴኑ ቀርቦ ተሰናበተው። ካፒቴኑም ደጋግሞ ካስተዋለው በኋላ

“ታምመህ ነበር?” ሲል ጠየቀው።

“በጭራሽ” አለ መንገደኛው።

“አንድም ቀን ምግብ ቤት ውስጥ አላየሁህም”

“አዎን የራሴን ስንቅ ስበላ ነው የቆየሁት”

“ለምን?”

“ለዚያ የሚሆን ብር አልነበረኝም”

“የጉዞ ቲኬት ቆርጠሃል አይደል?”

“በሚገባ፤ ይኸው ቀሪው!”

“ታዲያኮ ቲኬቱን ስትገዛ የከፈልከው ገንዘብ ሁሉንም ወጪህን ያጠቃለለ ነበር። በቀን ሦስቱ የመመገብ፤ ሁለት ጊዜ መቅሰስ የመብላት፤ የመዋኘት፤ በዳንስ አዳራሹና በፊልም መዝናኛው ያለገደብ የመገልገል፤ የአካል ማጎልመሻ አንቅስቃሴ የማድረግና አንዲሁም ፀጉርህን የመስተካከል መብት ነበረህ!” አሰ ካፒቴኑ በጣም አዝኖ።

ምን ያስተምረናል?

ግለሰቡ ቲኬቱን ሲቆርጥ ያላስተዋለው ጥቅማጥቅም ጎድቶታል። ይህ ደግሞ የታወቀው በጉዞው ማብቂያ መሆኑ የበሰጠ አሳዛኝ አደረገው። አንዳንዶች የዘላለማዊነት ስጋት የሚገባቸው ምድራዊ ጉዞአቸውን ሊጨርሱ ሲሉ ነው።

አንዳንዶች ደግሞ ወደ ጌታ አንዲመጡ ሲጋበዙ ውጭ የለመዱት ደስታ የሚወስድባቸው ይመስላቸዋል። ግን አውነተኛው ደስታ ያለው በአግዚአብሔር ቤት መሆኑን አያውቁም።

የበሰጠ የሚያሳዝኑት ደግሞ ቤተ ክርስቲያን ውስጥ ተቀምጠው ከበረከት የጎደሉ ናቸው። ከዘላለም ሕይወት ጋር አብሮ የተሰጠውን ማዕቀፍ (Package) ስላላወቁ አንደ ተራ ሰው ይኖራሉ። ንስር ሊሆኑ የተገባቸው አንደ ጫጩት መሬት ይቆፍራሉ። ስለብነት ያህል አንኳ ቃሉ በሮሜ 8:32 ላይ “ለዝ ልጁ ያልራራለት ነገር ግን ስለ ሁላችን አሳልፎ የሰጠው ያው ከእርሱ ጋር ደግሞ ሁሉን ነገር እንዲያው አንዴት አይሰጠንም?” ይላል።

ፈጣሪህን አሳየኝ

የተሰጠውን የማስተማር ሥልጣን በመጠምዘዝ በአግዚአብሔር እናምናለን የሚሉ ተማሪዎቹን ዕለት ተዕለት የሚያንጓጥጥ አንድ እምነት የለሽ መምህር ነበር። አንድ ቀን አንደለመደው ሁለተኛ ከፍሎችን ሲያስተምር ቆየና አምላክ የለም የሚለውን ፍልስፍናውን አያራገበ በሕልውናው በሚያምኑት ላይ ሲያላግጥ ተነሣ። ግን አልቀናውም። አንደ ሌላው ጊዜ የሚበቃውን ያህል ተሳልቆ ከመጨረሱ በፊት

በመግለጽ ሲለናበታቸው ቆየ። በስተመጨረሻ ያ መንገደኛ በቀለለተኛ ርምጃ ወደ ካፒቴኑ ቀርቦ ተሰናበተው። ካፒቴኑም ደጋግሞ ካስተዋለው በኋላ

“ታምመህ ነበር?” ሲል ጠየቀው።

“በጭራሽ” አለ መንገደኛው።

“አንድም ቀን ምግብ ቤት ውስጥ አላየሁህም”

“አዎን የራሴን ስንቅ ስበላ ነው የቆየሁት”

“ለምን?”

“ለዚያ የሚሆን ብር አልነበረኝም”

“የጉዞ ቴኬት ቆርጠሃል አይደል?”

“በሚገባ፤ ይኸው ቀሪው!”

“ታዲያት ቴኬቱን ስትገዛ የከፈልከው ገንዘብ ሁሉንም ወጪህን ያጠቃለለ ነበር። በቀን ሦስቱ የመመገብ፤ ሁለት ጊዜ መቅሰስ የመብላት፤ የመዋኘት፤ በዳንስ አዳራሾና በፊልም መዝናኛው ያለገደብ የመገልገል፤ የአካል ማጎልመሻ አንቅስቃሴ የማድረግና አንዲሁም ፀጉርህን የመስተካከል መብት ነበረህ!” አለ ካፒቴኑ በጣም አዝኖ።

ምን ያስተምረናል?

ግለሰቡ ቴኬቱን ሲቆርጥ ያላስተዋለው ጥቅማጥቅም ጎድቶታል። ይህ ደግሞ የታወቀው በጉዞው ማብቂያ መሆኑ የበለጠ አሳዛኝ አደረገው። አንዳንዶች የዘላለማዊነት ስጋት የሚገባቸው ምድራዊ ጉዞአቸውን ሊጨርሱ ሲሉ ነው።

አንዳንዶች ደግሞ ወደ ጌታ አንዲመጡ ሲጋበዙ ውጭ የለመዱት ደስታ የሚወለድባቸው ይመስላቸዋል። ግን አውነተኛው ደስታ ያለው በአግዚአብሔር ቤት መሆኑን አያውቁም።

የበለጠ የሚያሳዝኑት ደግሞ ቤተ ክርስቲያን ውስጥ ተቀምጠው ከበረከት የጎደሉ ናቸው። ከዘላለም ሕይወት ጋር አብሮ የተሰጠውን ማዕቀፍ (Package) ለላላወቁ አንደ ተራ ሰው ይኖራሉ። ንሰር ሊሆኑ የተገባቸው አንደ ጫጩት መሬት ይቆፍራሉ። ለአብነት ያህል አንኳ ቃሉ በሮሜ 8:32 ላይ “ሰገዛ ልጁ ያልራራለት ነገር ግን ስለ ሁላችን አሳልፎ የሰጠው ያው ከእርሱ ጋር ደግሞ ሁሉን ነገር አንዲያው አንዴት አይለጠንም?” ይላል።

ፈጣሪህን አሳየኝ

የተሰጠውን የማስተማር ሥልጣን በመጠምዘዝ በአግዚአብሔር አናምናለን የሚሉ ተማሪዎቹን ዕለት ተዕለት የሚያንጓጥጥ አንድ አምነት የለሽ መምህር ነበር። አንድ ቀን አንደለመደው ሁለተኛ ከፍሎችን ሲያስተምር ቆየና አምላክ የለም የሚለውን ፍልስፍናውን አያራገበ በሕልውናው በሚያምኑት ላይ ሊያላግጥ ተነሣ። ግን አልቀናውም። አንደ ሌላው ጊዜ የሚበቃውን ያህል ተሳልቆ ከመጨረሱ በፊት

ተግዳሮት ገጠመው። እናም በእምነቱ ብርቱ ከሆነ የሰባት ዓመት ልጅ ጋር ተጋጠመ። እንዳይናገር ገድቦ የሚበቃውን ያህል ካሸፈበትና ለጓደኞቹም መላቂያ ካደረገው በኋላ እንድ ጥያቄ አቀረበለት።

“ለመሆኑ እግዚአብሔርን አይተኸዋል?”

“እላየሁትም”

“ታዲያ ሳታየው እንዴት አለ ትለኛለህ?”

“ለማመን ማየት እያሻኝም”

“ካላየኸው መኖሩን እንዴት አወቅህ?”

“መኖሩን ለማወቅም ማየት የግድ እይሆንም”

“በል እምላክህን እላየኝ፤ ያለበለዚያ ሁለተኛ...”

“እሺ እሳይዎታለሁ!”

“የት አለ?”

“እንውጣና ላላይዎ”

“ፀሐይቱን ያዩአታል?”

“አዎ...ታዲያ...የት አለ...?”

“ፀሐይቱን ትክ ብለው ይመልከቷት”

“እልችልም፤ ዐይኔ ይጥፋ እንዴ?”

“ግድየለም ይዩለት፤ እዚያ ነው ያለው”

“እልችልም”

“ታዲያ ፍጥረትን አተኩረው ለማየት ከተቸገሩ እንዴት ፈጣሪን ያያሉ?”

ምን ያስተምረናል?

የገባው ዘማሪ “የእግዚአብሔር ሕግ ፍጹም ነው፤ ነፍሱን ይመልሳል፤ የእግዚአብሔር ምላክር የታመነ ነው፤ ሕፃናትን ጠቢባን ያደርጋል” ይላል (መዝ. 19:17)። በሌላም ስፍራ “የቃልህ ፍቺ ያበራል፤ ሕፃናትንም አስተዋዮች ያደርጋል” ብሎ ይናገራል (119:130)። ይህንን ብላቴና ከእምነት የለሹ መምህር ጋር ለመደራደር የረዳው ቃሉ ነው። ከተጻፈውም አልፎ ጥበብን ጨብጧል።

የእኛ ኃላፊነት በተቻለን መጠንና በሁሉም መስክ ምላሾችን ዝግጁ ማድረግ ነው። ይህም ስለ ተለፋችን ለሚጠይቁን አመርቂ ምላሽ ለመስጠት ከምናደርገው ዝግጅት ይጀምራል። እለን ስለምንለው የዘለዓለም ሕይወት ሰዎች ቢጠይቁን ምላሽ እንዳናጣ ያንንም በትግትናና በእክብሮት እንድናደርገው የእግዚአብሔር ቃል በእንደኛ ጴጥሮስ ሦስተኛው ምዕራፍና እለራ እምስተኛው ቁጥር ላይ በግልጽ ይነግረናል። “ዳሩ ግን ጌታን እርሱም ከርስቶስ በልባችሁ ቀድሱት። በእናንተ ስላለ ተለፋ ምክንያትን

ለሚጠይቁዎትሁ ሁሉ መልሰ ለመስጠት ዘወትር የተዘጋጃችሁ ሁኑ፤ ነገር ግን በየዋህነትና በፍርሃት ይሁን።

ሁሉ ለበጎ

ሁለት ወጣቶች ለእጭር ጊዜ ሚሰዩናዊ እገልግሎት ወደ ናይሮቢ በመጓዝ ላይ ላሉ ያጋጠማቸው እንዲህ ነበር ።

እነዚሁ ሁለት የኮሌጅ ተማሪዎች አብረው የሚማሩና ትምህርት ቤታቸውን በአሜሪካ የእግር ኳስ ውድድር የሚወከሉ ሽጋ ተክለ ሰውነት ያላቸውም ጭምር ነበሩ። የመጀመሪያውን በረራ ጨርሰውና ለንደን ደርሰው ለማረፍ ሲሞክሩ ኃይለኛ ዝናብ ስለነበር ያን ለማሳለፍ ሲዞሩ ሌላው አውሮፕላን አመለጣቸው። ስለሆነም ለሚቀጥለው በረራ በርካታ ሰዓቶችን በአውሮፕላን ማረፊያው ለመቀመጥ ተገደዱ። ጉዞአቸው እግዚአብሔርን ለማገልገል ነውና ይህ ነገር ለ እነዚህ ወጣቶች አልተዋጠላቸውም። ይልቁንም ስለዚህ ጉዞ በግልም ይሁን በቡድን ለረጅም ጊዜ መጸለያቸውን ሲያሰታውሱ የባለ ተደናገራቸው።

ጊዜው እንደምንም ደርሶ ቀጣዩን አውሮፕላን ለመላፈር ሲሞክሩ በሚፈልጉት “ኢኮኖሚ” ክፍል ውስጥ ትርፍ መቀመጫ አልነበረም። ስለሆነም በእንደኛ ማዕረግ ፊት ወንበር ላይ ቦታ ተሰጣቸው። በረራው ተጀምሮ ብዙም

ሳይቆይ አውሮፕላኑ በፍጥነት ወደ ታች መምዘግዘግ ጀመረ። አወራረዱ ጤናማ ስላልነበር ተላፋሪዎች ሁሉ መርበድበድ ጀመሩ። ጫጫታና ጩኸት አውሮፕላኑን ሞላው። ከማንም በላይ ግራ የተጋቡት ግን እነዚያ ሁለት ወጣቶች ነበሩ። ይህን በረራ ለሰዓታት ተቀምጠው መጠበቃቸው ሳያንሰ እሁን ደግሞ የመጡበትን እገልግሎት አንኳ ሳይጀምሩ ሊከሰከሱ ነው። እጉረምርመው ሳይጨርሱ ከበረራው ክፍል የኳኳታ ድምፅ ሰሙ። ሳያቅማሙ ተጠቃቅሰው ወደዚያው ሮጡ። ፈርጣማ ሰውነት ያለውና እንደ ጎልያድ የገዘፈ አንድ ሰው የፓይለቱን ሥፍራ ለመንጠቅ ሲታገለው ነበር የደረሱት። ጊዜ ሳያጠፉ እነዚህ ረዣዥምና ጠንካራ ሰፖርተኞች ከጠላፊው ጋር ግብግብ ገጠሙ። እነርሱ ፋታ የሰጡት ፓይለት ደግሞ አውሮፕላኑን እንደገና አቃንቶ ወደ ትክክለኛው ከፍታ መለሰው። ወጣቶቹም ከእልህ እስጨራሽ ትግል በኋላ ጠላፊውን በቁጥጥር ሥር አዋሉት።

ምን ያስተምረናል?

ልናገለግለው ሰንነሣ ሁሉ ነገር ያለ እንቅፋት የሚከናወን ይመስለናል። የሚታየን የእግዚአብሔር ሁሉን ቻይነት ብቻ ነው። ለእነዚህም ወጣቶች መደናገር ምክንያቱ ይኸው ሳይሆን አይቀርም። ማንም በእነርሱ ሥፍራ ቢሆን ማጉረምረሙ አያስገረምም። የሆነ ሆኖ መጨረሻ ላይ የሆነውን ሲመለከቱ እሁንም እግዚአብሔር ሁሉን

በመቆጣጠር ላይ መሆኑን ሳይገነዘቡ እይቀሩም። እውሮፕላን ያመለጣቸው ኋላ ም ለበረራ መቆጣጠሪያው ሥፍራ የቀረበ ወንበር የተሰጣቸው የብዙዎችን ሕይወት ለመታደግ እንደነበር ሲገባቸው ቅሬታቸው እንደ ጉም ብን ብሎ እንደጠፋ እንጠራጠርም። “እግዚአብሔርንም ለሚወድዱት እንደ አሳቡም ለተጠሩት ነገር ሁሉ ለበጎ እንዲደረግ እናውቃለን (ሮሜ.8:28)።

ጥንቸልና ዔሊ

ከዕለታት በእንዱ ቀን ጥንቸል ዔሊን እንዲህ ስትል እንቋሽሽቻት። “እንቺ ቀርፋፋ እንዲሁ ዘላለምሽን እንደተጎተተሽ አሰሽ ። እኔ የምለው መቼ ነው መሮጥ የምትጀምረው? መቼስ ነው የምትወዳደሪው?”። ግን ይህ አባባሏ አዲስ አልነበረም።

የጥንቸል እፍ አላስኖር ያላት ዔሊ እንድ ቀን እንወዳደር የሚል ጥያቄ አቀረበች። ጥንቸልም ልቧ አስኪፈርሰ ስቃ ተስማማች።

እናም ውድድሩ ተጀመረ።

ጥንቸል ተፈተሰከች። እቧራውን እስነሥታ በረረች። ዔሊ ደግሞ እንደተለመደው መንቋቋቋን ቀጠለች። ጥንቸል ውድድሩን ካጋመሰች በኋላ ዘወር ብላ ስታይ ዔ ሊ በእካባቢው የለችም። ስለዚህ ትንሽ ልረፍ አላችና ወደ ጥግ

ወጥታ ጋደም እላች። እሯሯጧ ፈጣን ስለነበርና ስለደከማት ወዲያውኑ እንቅልፍ ወስዳት።

ዔሊ በበኩሏ በተለመደው ቀስስተኛ አካሄዷ እየተጎተተች ከእኩለ ቀን በኋላ ከውድድሩ ማብቂያ ደረሰች። ተሰብስበው የነበሩት እንሰሳትም በታላቅ ጭብጨባ፣ ፋጨትና ድምፅ እካባቢውን አናወጡት።

ይህኔ ጥንቸል ከእንቅልፏ በርግጋ ተነሣች። እንደ ከዋከብት ተወርወራና በ ሩጫ ገሥግሣ በሰኮንዶች ልዩነት ወደ ፍጻሜው ደረሰ ች። ግን የጨረሰችው በሁለተኝነት ስለነበር መሸነፏ ተረጋገጠ። ከዚያ በኋላ ደግሞ አልፎከረችም።

ምን ያስተምረናል?

ጥንቸል ፈጣን ሯጭ ዔሊ ደግሞ ቀርፋፋ መሆናቸው ተብሎ ያስቀሰት ነገር ነው። የጥንቸል ፋከከር ከሌሎች ፈጣን ጥንቸሎች እንጂ ከዔሊ ጋር ሊሆን አይችልም። ብታሸንፍም እንኳ ዔሊን አሸነፈች ብሎ የሚያወራ ባልተገኘም ነበር። ከእኛ የሚያንሱትን እ ያየን አነርሱን ከማብጠልጠል ይልቅ የሚበልጡንን ለመፎካከር ነው መዘጋጀት ያለብን። በመንፈሳዊው ጉዞም ቢሆን የወደቁትን እንድናነሣ፣ ሰደከሙት እንድንማልድና ያዘነትንም እንድናጽናና ነው ጥሪአችን። “ የደከሙትን እጆች አበርቱ፣ የላሉትንም ጉልበቶች አጽኑ። ፈሪ ልብ ላላቸው። እነሆ፣

አምላካችሁ በበቀል በአግዚአብሔርም ብድራት ይመጣልና፥
መጥቶም ያድናችኋልና በርቱ፥ አትፍሩ በሉአቸው”
ኢሳ.35:3-4።

እንደ ስምህ ሁን

ናፖሊዮን የተባለውን ፈረንሳዊ ጦረኛ በጀግንነቱ
ዓለም ሁሉ ያውቀዋል። ዋተርሎ ላይ በትንሽ ውጊያ
ከመሸነፉ በፊት ታላላቅ ጦርነቶችን መርቶ እስደናቂ ድሎችን
ተቀዳጅቷል።

ይህ ሰው ከማንኛውም የጦር መሪ የሚለይባቸው
የተሰዩ ባሕርያት ነበሩት። ከነዚህም እንዱ የተፋፋመውን
ውጊያ ፊት ቀድሞ ከመምራትም ባሻገር በድንገት ወደ ኋላ
ተመልሶ የጦሩን የኋላ ደጀን ዝግጅት እንዲሁም አቅርቦቱን
መሰለሉ ነበር።

ታዲያ እንድ ቀን እንደ ልማዱ ፈረሱን እየጋሰበ ወደ
ኋላ ዞሮ የጦሩን ስንቅና ትጥቅ ሲቃኝ አንድ ወጣት ወታደር
ተመለከተ። በጠባቂነት የተመደበው ይህ ቃፊር ምንም አንኳ
ከውጊያው በመቶዎች በሚቆጠር ርቀት የራቀ ቢሆንም ጥግ
ይዞ ይንቀጠቀጥ ነበር። ምናልባትም ጠላቶቹ አጥቅተው
ወደዚህ ከተጠጉ ምን እንደሚውጠው አሰቦ ሊሆን ይችላል።

ለማንኛውም ናፖሊዮን ወደወጣቱ ተጠግቶ ስሙን
ጠየቀው።

“ማን ትባላለህ?”

“ናፖሊዮን”

“ምን?”

“ናፖሊዮን”

“እርግጠኛ ነህ?”

“አዎን መጠሪያ ስሜ ነው”

“እንግዲያውስ ወይ ስሜን መልስ ወይ አንደኔ ሁን!”

ምን ያስተምረናል?

ናፖሊዮን ታላቅ ጀግና ተዋጊ ሆኖ ሳለ ሞክሼው
ድንጉጥ መሆኑን አልወደደውም። ሰምን ቢሉ የአርሱን ስም
ተሸከሟል። “ናፖሊዮን የተባለው ጀግና” በተባለበት
አንደበት “ናፖሊዮን የተባለው ፊሪ” እንዲጠራ አልፈለገም።
እናም ምርጫ ሰጠው። ወይ አርሱ ን መምሰል አልያም
ስሙን መቀየር። መሆን ወይም አለመሆን ነው ጥያቄው።

እኛም ዛሬ አዳኞችንን ለመምሰል ተጠርተናል።
በስማችን ከርስቲያን ተብለን በሥራችን ግን ራሳችንን ስንሆን
አያምርም። ናፖሊዮን ወታደሩን እንደ አርሱ እንዲሆን
ከማዘዝ ያለፈ መፍትሼ አልሰጠውም። ከርስቶስ ግን
የሚያስችለንን መንፈስ ከአባቱ ተቀብሎ ልኮልናል። ይህንን
በኑሮው የተገበረው ጳውሎስ በሙሉ ድፍረት “አኔ

ክርስቶስን እንደምመስል እኔን ምሰሉ" ይሰናል (1 ቆሮ.11:1)።

የጣቶች ፋክክር

አንድ ቀን እውራ ጣት ባነሣው አሳብ ጣቶች ክርክር ገጠሙ። ውዝግቡም እንደሚከተለው ነበር።

እውራ ጣት "በነገራችን ላይ ሰዎች ደስ ሲሰኙ ወይም ግብ ሲያቆጥሩ እኔን ወደ ላይ እንደሚቀሰሩኝ እስተውላችኋል? በዚህ ላይ ክናንተ መካከል ወፍራሙና ጠንካራው እኔ ነኝ፤ ለዚህ ነው እውራ ወይም ዋና የሚል ስያሜ የተሰጠኝ። ስለዚህ ከዛሬ በኋላ እኔን ልታከብሩኝ ይገባል" አለ።

ሌባ ጣት "እላፊ አግዳሚውን በመጠንቆልሽ፤ ሌባ ጣት እያሉ ስም እወጡልሽ" ተብሎ የተገጠመልኝ እኔ ምን ልበል? ሰው ሁሉ አንድ ጦር የሚፈራኝ እኔን አይደለም አንዴ? የጣት መጠቋቋሚያ ሆንኩ ያለ ሰው የሚያወራው እክ ስለ እንተ ሳይሆን ስለ እኔ ነው። እና እኔን አክብሩ ከማለትህ በፊት ሌሎች የተሻሉ መኖራቸውን ልታጤን በተገባህ ነበር። በፈረንጆቹ ዘንድ ጠቋሚ ጣት ነው የምባለው። እቅጣጫ እመላካች መሆኔ ሌላ ክብር ነው። በአማርኛ ሌባ ጣት መባል በሰርቆት ካላሰጠረጠረኝ በስተቀር ክብር የሚገባው ለእኔ ነው።

መካከለኛ ጣት "ክርክራችሁ ይደንቃል። ለመሆኑ ከሁላችሁ በቁመት የላቀ መኖሩን እንዴት ዘነጋችሁ? ከሁላችሁ ከፍ ብዬ መታየቴ እክ በተፈጥሮ ሰከብር መታጨቴን ይመስክራል። ደግሞም እኮ የትጭጭት ቀለበት ሀ ብሎ የሚያርፈው እኔ ላይ ነው። በሉ ጭቅጭቁን እቁሙና እንከባበር!"

የቀለበት ጣት "ይገርማል! እኔ መቼም አናንተ የምታወሩትን ያህል መቀባጠር አልወድም። ግን በባዶ መንኳኳት ምንድነው? ሰለፍታ ዘወር በሉና ተመልከቱኝ እስኪ፤ የባለቤቱ ሃብት አደራ የተሰጠው ለማን ነው? ወርቁ እልማዙና ዕንቁው ያረፈው እኮ ማንም ላይ ሳይሆን እኔ ላይ ነው። ስሜንም የቀለበት ጣት ብለውታል። አርፋችሁ እኔን እክብሩ ድሃ ሁሉ!"

ትንሿ ጣት "እኔ የሁላችሁ ታናሽ ነኝ። የማደግና ረጅም ዕድሜ የመኖር ዕድሌ ሰፊ ቢሆንም እኔን አክብሩ አልልም። ግን እስኪ አንድ ጥያቄ ላቅርብላችሁ። ከእናንተ መካከል ብቻውን የወደቀ ዕቃ ማንሣት የሚችል ማነው? መልሱ ማንም ይሆናል። ስለዚህ ክብር ፍለጋ መከራከሩን እቁሙና ተባብረን አንሥራ። እንዳችን ያሰሌላው ምንም ልናደርግ አንችልም"

ምን ያስተምረናል?

ጣቶቹ የዘነጉት አንድ አካል መሆናቸውን ነው። ደግሞም ትንሿ ጣት አንዳለችው አንዳቸው ያለሌላው ምንም ሊያደርጉ አለመቻላቸውን ነው። ሰውን ሊጨብጡ፣ ዕቃ ሊያነሡም ይሁን ሊተይቡ ሲፈልጉ የትኛውም ሥራ በአንድ ጣት ሊከናወን አይችልም። በርግጥ አንዳቸው ከሌላቸው ጎላ ብለው የሚታዩበት ጠንካራ ጎን ሊኖራቸው ይችላል። አላቸውም። ያ ግን የመለያየት ምክንያት ሊሆን አይገባውም።

ብዙዎቻችን አካል በሆንንበት የክርስቶስ ቤተ ክርስቲያንም ተመሳሳይ ችግሮች አሉ። እኔ ከሌለሁ ይህ ቤተ አምልኮ ይዘጋል ፤ ምዕመኑም ይበተናል ብለው በአንደበታቸውም ባይሆን በሁኔታቸው ደፍረው የሚናገሩ ጥቂት አይደሉም። አነርሱ ከሌሉ የመዘምራን ቡድኑ አንደሚፈርስ የሚያስቡ ድምፃውያን አሉ። አነርሱ ዘወር ካሉ የጋዜጣና መጽሔፍ ሕትመት እንደሚቆም የሚወራረዱ ጸሐፍትም እንዲሁ። መጽሐፍ ቅዱስ ይህንን እያበረታታም። ለአመራር የተቀቡ ቢኖሩም ሥራው ግን አነርሱ በሌሉበትም ይቀጥላል። ደግሞም የወንጌል ሥራ የሚሠራው በሕብረት ነው። ለሰ ሁሉም አስፈላጊነት ቃሉ አንዲህ ብሎ በሰፊው ያብራራልና። “አካል ብዙ ብልቶች አንጂ አንድ ብልት አይደለምና። አግር እኔ አጅ አይደለሁምና የአካል ክፍል አይደለሁም ብትል፤ ይህን በማለት የአካል ክፍል መሆን ይቀራልን? ጆሮም እኔ ዓይን አይደለሁምና የአካል ክፍል

አይደለሁም ቢል፤ ይህን በማለቱ የአካል ክፍል መሆኑ ይቀራልን? አካል ሁሉ ዓይን ቢሆን መለማት ወዴት በተገኘ? ሁሉም መለማት ቢሆን ማሸተት ወዴት በተገኘ? አሁን ግን አግዚአብሔር እንደ ወደደ ብልቶችን እያንዳንዳቸው በአካል አድርጎአል። ሁሉም አንድ ብልት ቢሆንስ አካል ወዴት በሆነ? ዳሩ ግን አሁን ብልቶች ብዙዎች ናቸው አካል ግን አንድ ነው። ዐይን አጅን አታሰፈልገኝም ልትለው አትችልም፤ ወይም ራስ ደግሞ አግሮችን አታስፈልጉኝም ሊላቸው አይችልም። ነገር ግን ደካሞች የሚመለሱ የአካል ብልቶች ይልቁን የሚያሰፈልጉ ናቸው፤ ከአካልም ብልቶች ያልከበሩ ሆነው የሚመስሉን በሚበዛ ክብር አናለብሳቸዋለን፤ በምናፍርባቸውም ብልቶቻችን ክብር ይጨመርላቸዋል፤ ክብር ያላቸው ብልቶቻችን ግን ይህ እያሰፈልጋቸውም። ነገር ግን ብልቶች አርስ በርሳቸው በትክክል ይተላለቡ ዘንድ አንጂ በአካል መለያየት አንዳይሆን፤ ለጎደለው ብልት የሚበልጥ ክብር እየሰጠ አግዚአብሔር አካልን አገጣጠመው። አንድም ብልት ቢሣቀይ ብልቶች ሁሉ ከአርሱ ጋር ይሣቀያሉ፤ አንድ ብልትም ቢከበር ብልቶች ሁሉ ከአርሱ ጋር ደስ ይላቸዋል። አናንተም የክርስቶስ አካል ናችሁ እያንዳንዳችሁም ብልቶች ናችሁ” 1 ቆሮ.12: 14-27።

ፕሮፌሰሩና ጀልበኛው

ፕሮፌሰሩ ለአረፍት በሄዱበት ስፍራ በአጅ የሚቀዘፍ ጀልባ ይሣፈራሉ። ቀዛፊው በብዙ አከብሮት ደሴቶቹን አያሳያቸው ሳለ አንዳንድ ጥያቄ ያነሡበታል።

"አንግሊዘኛ ትችላለህ?"

"አልችልም ጌታዬ"

"ፈረንሳይኛስ?"

"አልችልም"

"ጀርመንስ ትሞከራለህ?"

"እርሱንም አልችልም"

"ታዲያ አንዴት ነው ከቱሪስቶች ጋር መግባባት የምትችለው? በጣም ያሳዝናል!"

አንዲህና አንዲያ አያሉ ጀልባ ቀዛፊውን በአግቦና በሽሙጥ መከራውን ሲያበሉት ቆዩ። ግን ወደተነሡበት በመመለስ ላይ ሳሉ ነገር ተቀየረ። ኃይለኛ ማዕበል ተነሣ። ጀልባዋንም እንደ ትንሽ አሻንጉሊት ይጫወትባት ጀመር። ይህኔ መጠየቅ የቀዛፊው ተራ ሆነ።

"ዋና ይችላሉ ጌታዬ?"

"በጭራሽ!"

"ታዲያ አንዴት ነው ከሞት የሚያመልጡት? በጣም ያሳዝናል!"።

ምን ያስተምረናል?

ቀዛፊው የቋንቋ ዕውቀት አልነበረውም፤ ግን ጀልባ መቅዘፍ እና በተሰይም ዋና ይችል ነበር። ፕሮፌሰሩ ደግሞ ቀዘፋና ዋና ቢቸግራቸውም በቋንቋዎች የተካኑ ይመስላል። ግን አያያዛቸው ትዕቢት ነበረበት። በአከብሮት ያስተናገዳቸውን ሰው ሲያንቋሽሹ ታይቷልና። ሆኖም በአፋቸው ቃል ተጠመዱና ያልዘገየ ፍርድ መጣ። ቋንቋ አሰማወቅ ሞትን አያስከትልም። ግን ጀልባ ገልብጦ ሊገድል የሚችል ወጀብ ተነሣ። "አትሳቱ፤ አግዚአብሔር አይዘበትበትም። ሰው የሚዘራውን ሁሉ ያንኑ ደግሞ ያጭዳልና፤ በገዛ ሥጋው የሚዘራ ከሥጋ መበሰበሰን ያጭዳልና፤ በመንፈስ ግን የሚዘራው ከመንፈስ የዘላለምን ሕይወት ያጭዳል። ባንዝልም በጊዜው እናጭዳለንና መልካም ሥራን ለመሥራት እንታከት" (ገላ.6:7-9)።

የበለጠ ተአምር!

አስተማሪው እግዚአብሔር የለም አያለ ከተሰጠው ሥራ ውጭ የተማሪዎቹን አምነት ለማጥፋት ይጣጣራል። መጽሐፍ ቅዱስን የሰዎች ፈጠራ ነው ይልቁንም አቅመ ቢላች በቀቢፀ ተስፋ አንዲኖሩ የተጻፈ ተራ ወሬ ነው አያለ የትንንሾቹን አእምሮ ለመበረዝ ብዙ ያወራል።

በንግግሩ መካከል አንዲህ አለ። " ለዛሬ እንድ የለየሰት ውሸት በምሳሌ ላሳያችሁ። ቀይ ባሕር ለሁለት

ተከፈለ አስራኤላውያንም በደረቅ መሬት ተሻገሩ ሲባል ለምታችኋል አይደል? ተመራማሪዎች እንደደረሱበት ከሆነ ግን አነርሱ የተሻገሩት አርባ ኢንች ጥልቀት ባለው ውኃ ላይ ነው። አናስ ብትሉኝ ጫማቸው ርሶ ካልሆነ በስተቀር ምን አንዳይሆኑ ነው ውኃው መከፈል ያለፈለገው? አመኑኝ ይህ መጽሐፍ የዚህና ሌሎችም ልቦለዶች ጥርቅም ነው።”

በዚህ ጊዜ ከትናንሾቹ ልጆች አንዱ በታላቅ ድምፅ “ሃሌሉያ!” ብሎ ጮኸ። ለምን እንደጮኸ አስተማሪው ሲጠይቀውም ምክንያቱን እንዲህ ሲል በአጭሩ ተናገረ። “አግዚአብሔር የፈርዖንን ሠራዊት፣ ፈረሶቹና ሠረገሎቹን በአርባ ኢንች ውኃ ውስጥ ማለመጡ ገርሞኝ ነው። ካነበብኩትም ይልቅ አርለዎ ባሉት ውስጥ የባለ ተአምር አየሁ።”

ምን ያስተምረናል?

አንዳንዴ የወንጌሉ ጠላቶች የሰዎችን አምነት ለማጥፋት የሚመቱት መላ ጭራሹኑ የሚያራምደው ሆኖ ይገኛል። አንደ በልቴር ማተሚያ ቤት ማለት ነው። ሰውየው መጽሐፍ ቅዱስን ከአገልግሎት ውጭ ለማድረግ ተፃራሪ ጽሑፎችን ሊያትም ነበር የከፈተው። አርሱ ሲሞት ግን ከርስቲያኖች ገዝተው መጽሐፍ ቅዱስ ማተሚያ አደረጉት። ይህም አስተማሪ ያጠፋ መስሎት የልጆቹም አምነት ከፍ አድርጓል። መዝሙረኛው “ለዘላለም ለአኔ ነውና ትአዛዝህ

ከጠላቶቹ ይልቅ አስተዋይ አደረገኝ” አንዳለ አግዚአብሔር ለዚህ ብላቴና መምህር ነኝ ከሚለው ለው በላይ የሚያስብ እአምሮን ሰጥቶታል (መዝ.119:98)። አንደ አርሱ ያሉ ሕፃናት በዕድሜ ከሚበልጧቸውና በልምድም ብዙ ዕውቀት ካካበቱ አረጋውያን ይልቅ አርቀው ይመለከታሉ። ከብር ለአግዚአብሔር ይሁን!

ከትሉ ላለማነስ

ወጣቱ በጊዜ ወደ ትምህርት ቤት ቢላከም በጊዜ መጨረሻ ግን አልቻለም። ለምን ቢሉ ቀለም የመቀበል ችሎታው እንደ ሌሎቹ ጓደኞቹ አልነበረም። የተቻለውን ሁሉ ቢያደርግም ፈጽሞ አልሆነለትም። ስለዚህ ትምህርቱን አቋርጦ መውጣት የግድ ሆነበት።

ታዲያ ወደ ቤቱ በመመለስ ላይ ሳለ ይደከመውና አንድ ዛፍ ጥላ ሥር ያርፋል። ትንፋሹ መለስ ካለለት በኋላ ደግሞ አዚያው ዛፍ ላይ ለመንጠላጠል የሚሞከርን ትል ያለተውላል። ጥቂት እንደወጣ ወደ መሬት ወደቀ። ግን ተመልሶ ጥረቱን ቀጠለ እንጂ አዚያው መሬት ላይ አልቀረም። በሁለተኛው ከቅድሙ ጥቂት ከፍ አንዳለ አሁንም ወደቀ። ነገር ግን ተመልሶ ጥረቱን ቀጠለ። ዳግም በሞከረ ቁጥር መጀመሪያ ከደረሰበት ከፍታ ጥቂት ይጨምር

ነበር። በመጨረሻውና ሰባተኛ መከራው ተሳካላትና ከዛፉ እናት ላይ ወጣ።

ይህ ተማሪ ከመጀመሪያ አስከ መጨረሻው ሲከታተል ቆይቶ በትሉ አይበገሬነት ተደነቀ። ለራሱም እንዲህ አለ። “ይህ ትል ዛፉ ላይ ከመውጣት ይልቅ ተስፋ መቁረጥ ይቀልለው ነበር። ግን ተስፋ ባለመቁረጥ አስከ መጨረሻው በመቀጠሉ ተሳካላት። ታዲያ እኔ በመሬት ከሚሳብ ትል እንዴት እንሳሉሁ? በርግጥም ተመልሼ ትምህርቴን መቀጠል አለብኝ። ደጋግሜ ተስፋ ባለመቁረጥ ከተጋሁ ይሳካልኛል!”

ምን ያስተምረናል?

የምንኖረው በተስፋ መቁረጥ ከተከበበ ደሴት ውስጥ ነው። ከመቼውም ጊዜ በላይ ለዎች ስለ አካባቢያቸው፣ ስለ ዓለም ኢኮኖሚና ስላም፤ ስለ አገራቸውና ስለ መጪው ዘመን ተስፋ የቆረጡበት ወቅት ነው።

ይህ ወጣት ግን ትንሽ ከምትባለው ፍጡር ተምሮ ተስፋ መቁረጥን ደህና ስንብት ብሎታል። እንዳንድ ጊዜ ከሰው ምሳሌ ሲጠፋ ወደ ትንንሾቹ ፍጡራን እንደንመለከት ቅዱስ ቃሉም ያበረታታል። “እንተ ታካች፣ ወደ ገብረ ጉንዳን ሂድ፣ መንገድዋንም ተመልከተህ ጠቢብ ሁን። አለቃና አዛዥ ገዢም ሳይኖራት መብልዋን በበጋ ታሰናዳለች፣ መኖዋንም በመከር ትለበስባለች (ምሳ.6:6-8)።

ይቅርታ ፈላጊዎች

በአባትና በወንድ ልጁ አናጋው መካከል የነበረው ግንኙነት ከጊዜ ወደ ጊዜ እየደፈረሰ ሄደ። የሚስማሙበት ነገር እነሱ። አለመግባባታቸው ከረረ። ይህን መታገሥ ያልቻለው ልጅ አንድ ቀን ተነሥቶ ከቤት ወጣ። ግን አልተመለሰም። ቀናት ሳምንታትን ሳምንታት ወራትን ወራትም ዓመታትን ቢወልዱም ወደ ቤቱ አልተመለሰም።

በዚህ ሁኔታ ስጋት የገባውና የቤተሰቡም ጉትጎታ ዕረፍት የነሣው አባት ልጁን ወደ ቤት ለመመለስ አንድ ነገር ማድረግ እንዳለበት አመነ። እናም ወደ አንድ የጋዜጣ አዘጋጅ ዘንድ ሄደና እንዲህ የሚል ማስታወቂያ እንዲያወጣለት ጠየቀ። “ልጄ አናጋው ሆይ፡- ይቅርታ አድርገንልሃል። ለስካሁን ለሆነውም ምንም ዓይነት ጥያቄ አናቀርብልህም። ወደ ቤትህ ብቻ ተመለስ። የዛሬ ሳምንት ከቀኑ ስድስት ሰዓት ሲሆን በዚህ ጋዜጣ ዝግጅት ከፍል በር ላይ አጠብቅሃለሁ።”

በሳምንቱ የጋዜጣው የዝግጅት ከፍል እኔ አናጋው ነኝ በሚሉና አባታቸውን በሚጠብቁ በርካታ ለዎች ተሞላ!

ምን ያስተምረናል?

ፍቺ ጣራ የነካው ስለ ምንድነው? የይቅርታው በር ተከርቶም ስለተዘጋ የልጆቻቸው መፃፂ ዕድል ለለተዘነጋ ነው። እርሱ በርሱ መለማማት ያቃቃቸው ግን ከ ወንጌሉ ቀለብ የሚለፈርላቸው ባለሟሎች ከሰኞ እስከ ዓርብ ፍርድ ቤት የሚመላለሱት ለምንድነው? ይቅር መባባል እቅቷቸው ነው። እገር ከእገር ሕዝብ ከሕዝብ ብሔር ከብሔር ቤተሰብ ከጎረቤት እ ለቃ ከምንዝር ደጋፊ ከተቃዋሚ እርሱ በርሱ የሚናከሰው ስለ ምን ነው? ። ይቅርታና ምሕረት ከብዙዎች መዝገበ ቃላት ላይ ስለተፋቀ ነው። ከዚህም የተነሣ ምድራችን ከምግብ ይልቅ ይቅርታን በተራቡ ከውኃ ይልቅ ምሕረትን በተጠሙ ሰዎች ተሞልታለች። ቃሉ ምን ይለናል? “እርሱ በርሳችሁ ትዕግሥትን አድርጉ፤ ማንም በባልንጀራው ላይ የሚነቅፈው ነገር ካለው፤ ይቅር ተባባሉ። ከርሱም ይቅር እንዳላችሁ እናንተ ደግሞ እንዲሁ አድርጉ” (ቆላ.3:13)።

ዘወር በልልኝ

ንጉሡ ዜጎቹን ለበጎ ሥራ ማደፋፈርና ማበረታታት ይወድ ነበር። በ እንደ አጋጣሚ ደግሞ በሥራው እየላቀ የሄደውን የእገሩን ፈላስፋ ዝና ለምቶ በጣም ይደሰታል። እናም እንደ ማለዳ ሊፈልገው ያለበት ድረስ ይጓዛል።

ፈላስፋው ደጅ ተቀምጦ የጧቷን ፀሐይ እየሞቀ ነበር። ንጉሡ አጠገቡ እንደደረሰ “ለሰ ሥራዎችህ

ለምቻለሁ። በርታ! አሁንም የሚያስፈልግህ ነገር ካለ ሁሉን ልሰጥህ ዝግጁ ነኝና ጠይቀኝ” ይለዋል። ፈላስፋውም ምንም ሳያመነታ “እዎን ንጉሥ ሆይ የሚያስፈልገኝ ነገር እለ፤ ይኸውም ፀሐይዋን እንዳልሞቅ ስለከለልከኝ ዘወር በልልኝ” አለው ይባላል።

ምን ያስተምረናል?

ታሪኩን እቅልለን ካየነው ይህ ፈላስፋ ለንጉሡ ልግሥና ንቀት ያደረበት ሊመስለን ይችላል። እርሱ ግን ከዚያም የዘለለ ነገር በዙሪያው ለተኮለኮሉ ሰዎች እያስተማረ ነበር። ማተኮር የሚያሻን በምቶች ጉዳይ ላይ ላይሆን ለዛሬ በሚያስፈልገን ነገር ላይ ነው እያለ ነበር። ለንጉሡም የነገረው ይህንኑ ነው። የጧቷ ፀሐይ በጊዜ ካልሞቋት ትጠልቃለች። የንጉሡ እቅርቦት ግን ከለዓት በኋላም ቢሆን ይደርሳል።

መጽሐፍ ቅዱስም ከዚህም የዘለለ የሚያሳርፍ ደግሞም ተመሳሳይ መልእክት አለው። “ኑሮዬ ይበቃኛል ለሚለው ግን እግዚአብሔርን መምሰል አጅግ ማትረፈያ ነው፤ ወደ ዓለም ምንም እንኳ እላመጣንምና፤ እንዳችንም ልንወሰድ እይቻለንም፤ ምግብና ልብስ ከኖረን ግን፤ እርሱ ይበቃናል (1 ጢሞ.6: 6-8)።

አስራለሁ አታስሪም

ሴትየዋ ጥጥ ትፈትላለች። ባል ደግሞ ከሥራ ተመልሶ ከመደቡ ላይ አረፍ ብሏል። ከፈትሉ ጋር ከፍ ዝቅ የሚለውን ዜማዋን ለአፍታ ገታችና ወደባለቤቷ በመዞር ንግግር ጀመረች።

"አንድ አገልግል ልቃቂት ሲሞላልኝ ገበያ ወጣና እሸጠዋለሁ"

"በጄ" አለ ባልየው።

"በገንዘቡ እንዲት ሲካካ ዶሮ እገዛለሁ"

"ከዚያሰ"

"ከዚያማ ዕንቁላሏን አለታቅፌ ማራባት ነው"

"ይኸው ነው?"

"ገና ምኑ ተይዞ፤ ሲያድጉልኝ አንቁላል እየለቀምኩ መቸብቸብ ነው"

"እሱ ይሻላል"

"ደግሞ ከዚያም ከዚህም አጠረቃቅምና እንዲት ጊደር እገዛለሁ"

"ጊደር?"

"አዎን ጊደር! አሏን በደንብ አሳድጌ አስጠቃትና ጥጃ ትወልድልኛለች"

"እጅብ"

"ጥጃው ብርድ ለለማይችል ከፍ አስኪልልኝ እዚህ ቤቱ መሃል ምስሶው ላይ አሥረዋለሁ"

"እኮ እዚሁ፤ እኔ መኝታ ሥር?"

"ሌላ የት አወሰደዋለሁ፤ ርኅራኄ ያሻናል"

"ብለሽ ብለሽማ ጥጃ እዚህ ቤት አታሰሪም"

"እስራሊሁ፤ መብቴ ነው!"

"አታሰሪም!"

"አሰራሊሁ"

"አታሰሪም!"

"አሰራሊሁ"

ጠቡ እየተካረረ ሄደ። ባል በምንም መልኩ የቤት እንስሳ ከእነርሱ ጋር ማደር እንደማይኖርበት አሰረዳ። ሚሊት ደግሞ በገዛ ቤቱ መብቴ ነው አለች። ተጣሉ። ባል ሚሊቱን በሸመል ጨረገደ። አርሷም ኡ ኡ አለች።

ምን ያስተምረናል?

ባልና ሚሊቱ የተጣሉት ባልተጨበጠ ተሰፋ ነው። ሚሊት ብዙ ያቀደች ቢሆንም ስለ ሰኬቱ ግን ማንም አርግጠኛ አልነበረም። እንዲሁ በአግዚአብሔርም ቤት ገና ይሆናል ተብሎ በሚገመት ነገር ላይ ያለው ርኩቻ አስቂኝ ነው። በአንድ ወቅት ሁለት ሰዎችን ይዘው የመጽሐፍ ቅዱስ ጥናት ሊጀምሩ ያሰቡ ወዳጆች ወደፊት ቤተ ክርስቲያኒቱ ስታድግ ዋና መጋቢ የሚሆነው ማነው በሚል የጎሪጥ አየተያዩ ሲያወሩ ሰምቻለሁ። ይህ ዓይነቱ አካሄድ ጊዜ አባካኝና አሳዛኝም ነው። ትናንት መቃብር ወርዶአል፤ ነገም

በማኅፀን ነው። በአጃችን ያለው ዛሬ ብቻ ነው። ተግተን በመሥራት ከመከናወን ይልቅ ስለ ነገ አያወራን በተረት ተረት ጊዜ እናባክን። ሁለት ምክሮች እነሆ። “ነገር ግን ለዚህ ዓለም ከሚመችና የአሮጊዎችን ሴቶች ጨዋታ ከሚመስሰው ተረት ራቅ። እግዚአብሔርን ለመምሰል ግን ራስህን አስለምድ” 1 ጢሞ. 4:7። “ነገር ግን ሞኝነት ካሰው ምርመራና ክትውልዶች ታሪክ ከክርክርም ስለ ሕግም ከሚሆን ጠብ ራቅ፤ የማይጠቅሙና ክንቱዎች ናቸውና” ቲቶ. 3:9።

የዘመናት ልፋት

ይህ ሔንገል ማውጋትን ከተሰኘው ፈረንሳዊ ጸሐፊ ድርሰት የተጨመቀ ነው። ወጣት ባስተዳሮቹ የሰየላቸው ድሆች ናቸው። ግን በጣም ይዋደዳሉ። በዚያ የማይረሳ ምሽት ለዳንስ ተጋብዘው ሲሄዱም ያሸማቃቃቸው ነገር ቢኖር ሌላ ሳይሆን የረባ ጨርቅ የሌላቸው መሆኑ ብቻ ነው። ያንን አንደ ምንም ካሟሉ በኋላ ቆንጆይቱ ወይዘሮ የአንገት ሐብል አንደሚያስፈልጋት ተስማሙ። ያላቸው ብቸኛ አማራጭም መዋስ ነበር። ስለዚህ ወደሚያውቋት ባለጠጋ ሴት ዘንድ ሄዱ። አርስዋም ያለ የሌላ ሐብል ዘርግፋ አስመረጠቻቸው። ጥንቶቹ ዐይናቸው ያረፈበትን አንሥተው ወደ ግብዣው ቦታ አመሩ። መልካም ጊዜም አሳለፉ። ነገር ግን በመልሱ ጉዞ ከሠረገላው ሲወርዱ ሐብሉ መጥፋቱ ተረጋገጠ።

ከዚያች ቀን በኋላ ነው እናኗራቸው ፈጽሞ የተለወጠው። የሌት ተቀን ሕልማቸው ያንን ሐብል ለመተካት ሆነ። ባሏ ሌት ተቀን በመሥራት ከሰውነት ተራ ወጣ። ወይዘሮዋም ወጭውን ለመጋራት የቤታቸው ትልቅ ቅርስ የተባሰውን ፀጓፎን ተቆርጣ ሸጠች። ከዓመታት ልፋት በኋላ ገንዘቡ ሞላና ሐብሉ ተገዛ። አናም ሊመልሱ ወደአዋሰቻቸው ባለጠጋ ቤት አመሩ። በታማኝነትና በጊዜ ባስመመለሳቸው ይቅርታ ጠይቀው ሲያበቁም ያጋጠማቸውን አስረድተው ሐብሉን ለባሰቤትዋ አስረከቡ። ባለ ንብረቷ ግን ከመደበት ፈንታ አዘነች። ከመፈንደቅ ይልቅ ቆዘመች። ምክንያቱንም የገለጠችው አንዲህ በማለት ነበር። “ስምን በወቅቱ መጥፋቱን አልነገራችሁኝም? በጣም የሚያሳዝንና የሚያስቆጭ ነገር ነው። ምክንያቱም የተዋሰሸኝ ሐብል ወርቅ ሳይሆን አርቲፈሻል ነበር። ዋጋውም ከአምስትና ስድስት ብር የማይበልጥ ነው። ብትነግሩኝ ምንኛ መልካም ነበር?”

ምን ያስተምረናል?

ከመልካም ሽቱ መልካም ስም ይሻሳልና ባልና ሚስቱ የሐብሉን መጥፋት በጊዜ ቢናገሩ ኖሮ ታማኝ ከመባላቸው ሌላ ዘመናቸውን ያተርፉ ነበር (መክ.7:1)። ብዙዎቻችን አንዲሁ በማይረባ ነገር ዕድሜአችንን

አንጨርሳለን። የኋላ ኋላ ግን ለዘመናት የምንለፋበት ጉዳይ መሠረቱ አብላት ሆኖም ይገኛል።

ይልቁንም መንገዶች ሁሉ ወደ ሮም ያደርሳሉ ከሚለው አባባል ትይዩ አምነቶች ሁሉ ወደ አግዚአብሔር የሚያደርሱ መስሏቸው ሲወድቁና ሲነሡ ዕድ ሜያቸውን ስለሚጨርሱ ምስኪኖች ቃሉ እንዲህ ይላል። “ለሰው ቅን የምትመስል መንገድ አሰች ፍጻሜዋ ግን የሞት መንገድ ነው” ምሳ.14:11።

ተነጥላ የሄደችው በግ

ከበጎቹ መንጋ መካከል አንደኛዋ ዐይን የምትገባ ነበረች። ንግቷና የቀንዷ ቀጥታ ከሁሉ ቀድሞ አንድትታይ አድርጓታል። ስለዚህ ሁሉ ያደንቋት፤ ቅድሚያ ይሰጧትና ብሎም ይንከባከቧት ነበር። ይህ ሁሉ ተደምሮ በጌቱ አንድትታቢይ አደረጋት። እናም ወጣ ስለማለት ማሰብ ጀመረች። አስባም አልቀረችም። እንደ ቀን ወገኖቿን ሰብስባ እንዲህ አለቻቸው። “ከእናንተ ጋር መኖሩ ሰለቸኝ፤ መስማሪያም ይሁን መጠለያ ለማግኘት ከእናንተ ጋር መግተልተሉ አስመረረኝ። አንዳንዶቻችሁ ንጽሕናችሁን ስለማትጠብቁ ከእናንተ ጋር አብሮ ማደር ቅጣት ነው። ንጹሕ እየር መተንፈስም አልቻልኩም። ስለዚህ ወጣ ብዬ የራሴን ኑሮ ለመጀመር አስቤአለሁና ደህና ሁኑ!”

የመንጋው በጎች በዚህ ንግግር በጣም አዘኑ። ተለይታቸው ከመሄዷም በላይ የደኅንነቷ ነገር በጣም አስጋቸው። እናም እንዲህ አሏት። “ስላልተመቸኸና አኛም የምቶት ማጣትሽ ምክንያቶች በመሆናችን ይቅርታ እንጠይቃለን። ያም ሆኖ ግን ተነጥለሽ በመሄድሽ አላብ እንስማማም። ምክንያቱም አኛ ብዙ ጠላቶች እንዳሉን ታውቂያለሽ፤ ሌትና ቀን የሚያደቡብን የዱር አራዊት ጥቂት የሚባሉ አይደሉም። ስለዚህ በአንድነት መሆናችን ይሻላል። በሕብረት ስንጮኽ ባለቤቶቻችን ይደርሱልናል። ከተነጣጠልን ግን የማንም መጫወቻ እንሆናለን። ስለዚህ አባክሽ እትሂጂ”።

በጌቱ ይህንን አላብ ብዙ አውጥታና አውርዳ ስለነበር በወገኖቿ ልመና ፍንከች አላለችም። እናም እንዲህ ብላ ተስናበተቻቸው። “ እነዚህን ቀንዶች አይደሉም። የተሰጡኝ ፎቶ ለመነሣት ላይሆን ከጠላቶቼ ለመከላከል ነው። ምናልባትም ያንን ማድረግ ባልችል የሚቀርብኝ ነገር የለም። የሚጎድልብኝ ነገር ካለ የእናንተ ግፊያ ብቻ ነው። አሁን ግን ወጣ ብዬ ንጹሕ እየር ልተንፍስ አስኪ። ይልቅ ገለል ገለል ገለለል በሉልኝ!”

የወገኖቿን ልመና ረግጣ በጌቱ በኩራት አየተራመደች ወደ ሜዳው አቀናች። የመንጋው አባላትም በዐይናቸው ተከተሏት። ብዙም ርቃ ላትሄድ ግን የተፈራው

ደረሰ። ራቅ ብሎ ሁኔታዎችን በንቃት ሲከታተል የነበረ ቀበሮ ዘልሎ ጉብ አለባት።

ምን ያስተምረናል?

በጊቱ የወገኖቿን ልመና ባለመስማቷ የጎዳቸው ራሷን ነው። ምንም እንኳ ኑሮን አስቸጋሪ የሚያደርጉ እንቅፋቶችን ብትጋፈጥም መነጠል ግን መፍትሼ አልነበረም። የመንጋው ውበት በሕብረት መስማራቱ ነውና። ሌላም ያልተነሣ ጉዳይ አለ። የበጊቱ መነጠል ከሕብረት ብቻ ሳይሆን ከአረኛዋም የጥበቃ ክልል ውጭ አድርጓታል።

ቀበሮ፤ እንበሳ፤ ተኩላና ሌሎችም የበጎች ጠላት እንደሆኑ ሁሉ እኛም ጥቂት የማይባሉ ጠላቶች አሉን። “አለቆችና ሥልጣናት የዚህም የጨለማ ዓለም ገዢዎች በሰማይም ሥፍራ ያለ መንፈሳውያን ሠራዊት” ሲል መጽሐፍ ቅዱስ የሚደረድራቸው ሁሉ የእኛ ወዳጆች አይደሉም (ኤፌ.6:12)። ልክ ቀበሮው በርቀት በጊቱን ሲከታተል እንደቆየ ሁሉ የእኛም ባለጋራ የሚውጠውን ፈልጎ በአየር ላይ እንደሚያጓራ ተነግሮናል (1ጴጥ.5:8)።

ሕብረት መልካም ነው። ልክ እንደ በጊቱ እማረባችሁ ሲባሉ መለየት የሚያምራቸው ወገኖቻችን ቁጥር ብዙ ነው። አይዞህ አይዞህ የተባለው ሰባኪ ብዙም ሳይቆይ ቤተ ክርስቲያን ከፈትኩ ብሎ ላይ ታች ሲሮጥ ይስተዋላል። ከመዘመራን ቡድኑ ውስጥ የተሻለ የተባለው

ደግሞ ካሴት ላሳትም ብሎ ሲሯሯጥ ዋናውን ኃላፊነት ይዘነጋዋል። የምሳሌ መጽሐፍ “ መለየት የሚወድድ ምኞቱን ይከተላል፤ መልካሙንም ጥበብ ሁሉ ይቃወማል” እንደሚል ተነግሮች በዝተዋል (18:1)። ግድየለም አብረን እንሁን!

ሁለቱ እናቶች

ሁለቱ እናቶች ጎረቤታዎች ናቸው። እናቶች ያልናቸው በዚያ የዕድሜ ክልል ስለሆኑ ብቻ እንጂ ሁለቱም እናቶች አልነበሩም። እንደኛዋ የሰባት ልጆች ናት። ሌላዋ ደግሞ መካን ናት። ብዙ ብትጓዝም የማጎፀንዋን ፍሬ ለማየት አልታደለችም። እንግዶችን ስትቀበል ካልሆነ በስተቀር ቤትዋ የልጆች ልቅሶ፤ የጨዋታ ድምፅና የደስታ ሳቅ ተስምቶበት አያውቅም። ግን ምንም ማድረግ እንደማትችል ተገንዝባ ያንን ሃዘን ተቋቁማ ለመኖር ችላለች። መሸከም ያቃታት ግን የጎረቤትዋን አሸመር ብቻ ነበር። በነጋ በጠባ አጋጣሚ ፈልጋ ትሰድባታለች። ርግማን እንዳለባት ታስታውሳታለች። በሰዎችም ፊት ታዋርዳታለች። መካኒቱ ለዚህ ምላሽ አልነበራትም። ሲብሰባት ብቻ እንባዋን ታፈሰሰ ነበር።

የተሳዳቢዋ እናት ልጆች በሙሉ አድገው ራሳቸውን ስለቻሉ እንዴት እናታቸውን መንከባከብ ኋላም መጦር እንደሚችሉ ተመካክሩ። በዚሁም መሠረት በየሳምንቱ

በየተራ ወደ ልጆቿ ቤት እየሄደች በምቶት እንድትኖር ወሰኑ። በዚሁም መሠረት ተረኛው ልጅ ሳምንቱን ሲጨርስ እናቱን እምጥቶ በመንደር መካከል ካሰው ትልቅ የዋርካ ዛፍ ሥር እስቀምጧት ይሄዳል። ተረካቢው ደግሞ ከዚያ እንሥቶ ይወስዳትና እንክብካቤውን ይቀጥላል።

ይህ በዚህ አንዳለ ከዕለታት በእንዱ ቀን ወሳጁ ተራውን ረስቶ ሳይመጣ በመቅረቱ እናቲቱ እዚያው አድራ በሌሊቱም ቅዝቃዜ ሞታ ተገኘች። ልጆቿም ከልብ እዘኑ። ግን ከምንም በላይ ያሳሰባቸው ሰባት ልጆች ወልዳ ረዳት በማጣት ሞተች መባሉና የእገሩም ሕዝብ በእነርሱ ላይ የሚኖረው እመሰካከት ነበር። ስለዚህ በምሥጢር ሲመካከሩ እንድት እሳብ መጣላቸው። መካኒቱ ሌት በዕድሜም ይሁን በተከለ ሰውነት ከእናታቸው ጋር ተመሳሳይ ስሰሆነች ማንም ሳይሰማ አሏን ወስደው እንደ እናት ሊንከባከቧት ወሰኑ። አናም አደረጉት። መካኒቱ ማማጥና መውሰድ ማሳደግም ሳያስፈልጋት የሰባት ልጆች እናት ሆነች።

ምን ያስተምረናል?

መካኒቱ እለመውለዷ ሌላይቱም የሰባት ልጆች እናት መሆኗ የአነርሱ ምርጫ አልነበረም። አናም እናቲቱ በዚያ መመካቷ ትልቅ ስሕተት ነው። እንደ እኛ ያልሆኑትን ሁሉ ኃጢአተኞች እንደሆኑ ወይም እንደተረገሙ ማሰብ

አጓጉል ነው። ዛሬ ያልዳኑትን ስናይ ራሳችንን ፀጋ እንደበዛሰት ዕድለኛ ሳይሆን እንደተለየ ፍጡር ማየት እንዳይጠናወተን ይህ ታሪክ ያስተምረናል። ደግሞም የምናያቸው ነገሮች በእኛ ቁጥጥር ሥር ስላልሆኑ በድንገት ፈጥነው ሊሰዋወጡ ይችላሉ። አዎን ነገሮች ሊገለባበጡ ይችላሉ።

እንዲያውም ይህ ታሪክ ስለ ሐናና ፍናና ከተጻፈው ጋር የሚያመሳስበው ነገር አያጣም። ታዲያ ታሪክ ቀያሪው እግዚአብሔር ነገሮችን ሲገለብጣቸው ሐና እንዲህ ብላ ነበር። “አትታበዩ፤ በኩራትም አትናገሩ፤ እግዚአብሔር እዋቂ ነውና፤ እግዚአብሔርም ሥራውን የሚመዝን ነውና፤ ከእፋችሁ የኩራት ነገር እይውጣ። የኃያላንን ቀስት ሰብርክል፤ ደካሞችም በኃይል ታጥቀዋል። ጠግበው የነበሩ እንጀራ እጡ፤ ተርበው የነበሩ ከራብ ዐርፈዋል፤ መካኒቱ ሰባት ወልዳሰችና፤ ብዙም የወሰደችው ደክማሰች” 1ሳሙ.2፡ 3-5።

ይድረስ ለእግዚአብሔር

ይህ የሆነው ሜክሲኮአዊው ገበሬ በኃይለኛ የዝናብ አጥረት በተቸገረበት ወቅት ነው። ሰነገሩ ዝናቡ መጣ። ግን በረዶ ቀላቅሎ ወረደና በቆሎውን እውድሞ ሄደ። የመጨረሻ ዘሩን ዘርቷልና እራሹ ምንም እማራጭ አልነበረውም። እዝኖ

በተኮራመተበት አንዲት ምሽት ግን ያልጠበቀው አሳብ መጣለት። ሰአግዚአብሔር ደብዳቤ ሰመጸፍ አሰበ። አናም አንዲህ ሲል በወረቀት ላይ አሰፈረው።

“አግዚአብሔር ሆይ፡- አንተ ካልረዳኸኝ በስተቀር አኔና ቤተሰቤ በዚህ ዓመት መራባችን አይቀሬ ነው። ማላውን መልሼ ለመዝራትና እስከሚቀጥለው ዓመት ቤተሰቤን ለመመገብ አንድ መቶ ፔሶ ያስፈልገኛል። ይህም ከበረዶው የተነሣ ነው።”

ይህንን ጽፎ በአንባቢክ ካሸገ በኋላ ወደ ከተማይቱ ፖስታ ቤት ገሠገሠ። አዚያም ቴምብር ገዝቶ ሰጠፈበትና ከመልአከት ሣጥን ውስጥ ከተተው። መልአከቶችን በማሠባጠር የብዙ ዓመታት ልምድ ያለው አንድ ፖስተኛ ደብዳቤውን ሲያይ በጣም ተገረመ። ይህንን ያህል ዓመት ቢሠራም ለአግዚአብሔር ተብሎ የተላከ ደብዳቤ አጋጥሞት አያውቅምና። ስለዚህ ወስዶ ለፖስታ ቤቱ ሥራ አስኪያጅ አሳየው። ሥራ አስኪያጁ ልቡ እስኪፈርስ ከላቀ በኋላ ተመልሶ ኮስተር አለ። “አንዴት ያለ ጠንካራ አምነት ነው? ይህንን የጻፈው ሰው አምነት ቢኖረኝ ተስፋዬም አንደ አርሱ ባለ አምነት ቢጻፍና ከአግዚአብሔር ጋር አሰከ መጻጸፍ ብዘልቅ ምንኛ ደስ ባለኝ!” ሲልም ተናገረ።

በመጨረሻም ደብዳቤውን አንብቦ ከራሱ ምላሽ ሊሰጥ ወሰነ። ፖስታውን ከፍቶ ሲያነበው ግን ከጽሑፍም ያሰፈ ተግባር የሚሻ ጥያቄ አንዳዘለ ተረዳ። ስለዚህ ከደምዘ

የተወሰነውን ከፍል ሰጠና ሌሎች ባልደረቦቹም የሚችሉትን ያህል አንዲያዋጡ አደፋፈረ። በዚያም መሠረት ሰባ አምስት ፔሶ አሰባሰበ። አናም በአንባቢክ ከትቶ ከአግዚአብሔር አንደተላከ አድርጎ ፈረመና አሸጎ አስቀመጠው።

በሚቀጥለው ቀን ገበሬው ማልዶ ወደ ፖስታ ቤቱ ደረሰና የመጣለት ደብዳቤ አንዳሰ ጠየቀ። ፖስተኛውም አንባቢኩን አቀበለው። ገበሬው ምንም የመደነቅ ምልክት አሳሳየም። በብዙ መተማመን ገንዘቡን ከቆጠረ በኋላ ግን በጣም ተናደደ። ወዲያውኑም ወረቀትና መጻፊያ ስምኖ ምላሹን ጻፈ። ከዚያም አንደተለመደው ቴምብር ለጠፈና ሣጥኑ ውስጥ ከትቶት ወደ ቤቱ ሄደ። ሥራ አስኪያጁም ፖስታው አንደደረሰው በችኮላ ከፈተው። አንዲህ ይል ነበር። “ከጠየቅሁህ ገንዘብ ውስጥ ሰባ አምስት ፔሶ ደርሶኛል፤ የቀረውንም ስደድልኝ። ግን በፖስታ ቤት በኩል አትላከው፤ ም ከንያቱም ሌባ ብቻ ነው እዚያ የተሰበሰበው!”።

ምን ያስተምረናል?

የገበሬው አምነት አስደናቂ ቢሆንም እመስጋኝነት ግን አልታየበትም። ሰባ አምስቱ ፔሶም ቢሆን የደረሰው በፖስተኞቹ አጅ እልፎ መሆኑን ዘንግቷል። ጭራሹኑ ገንዘቡን ያዋጡለት አነርሱ መሆናቸውን ቢሰማማ አንዴት በደነገጠ!

ብዙ ጊዜ የጸሎቶቻችን መልሶች የሚመጡት በሰዎች በኩል ነው። አሰቀድመን ያን ላደረገ ለእግዚአብሔር ቀጥሎም ስለታዘዙ ለሰዎች ምስጋና ማቅረብ ይገባናል። እለበለዚያ የአሰጩናቂው ዘመን ሰዎች ባሕርይ እንጸባራቂ ልንሆን ነው።

ጳውሎስ ለመንፈሳዊ ልጁ ለጢሞቴዎስ በጻፈለት ሁለተኛ መልእክት እንዲህ ይላልና። " ነገር ግን በመጨረሻው ቀን የሚያሰጩንቅ ዘመን እንዲመጣ ይህን እወቅ። ሰዎች ራሳቸውን የሚወዱ ይሆናሉና፤ ገንዘብን የሚወዱ፤ ትምከህተኞች፤ ትዕቢተኞች፤ ተሳዳቢዎች፤ ለወላጆቻቸው የማይታዘዙ፤ የማያመለግኑ፤ ቅድስና የሌላቸው፤ ፍቅር የሌላቸው፤ ዕርቅን የማይለሙ፤ ሐሜተኞች፤ ራሳቸውን የማይገዙ፤ ጨካኞች፤ መልካም የሆነውን የማይወዱ፤ ከዳተኞች፤ ችኩሎች፤ በትዕቢት የተነፉ፤ ከእግዚአብሔር ይልቅ ተድላን የሚወዱ ይሆናሉ፤ የእምልኮት መልክ አላቸው ኃይሉን ግን ከደዋል፤ ከእነዚህ ደግሞ ራቅ" 3:1-5።

ትዕቢተኛው ዝኖን

ድርጭቷ እንቁላል ጥላ ዘወር ከማለቷ ዝኖን በዚያ ሲያልፍ ረጋግጦ ይሰበርባታል። እርሷም በዚህ ድርጊት ከፋኛ ታዝናለች። እናም አንድ ቀን ሲመለስ ጠብቃ ለምን

እንቁላሎቿን እንደሰበረ ትጠይቀዋለች። እሱም እንደተጀነነ "የአንቺ እንቁላሎች በቀላሉ የሚታዩ አይደሉም፤ ደግሞስ ተሰበሩ አልተሰበሩ ምን ለውጥ ያመጣሉ? ስለ አንቺስ እንቁላል ማን ይጨነቃል? " በማለት ይመልስላታል። ድርጭት ከደረሰባትም ሐዘን በበለጠ በዝኖኑ ትዕቢት ተበላጭታ "ግድየለም አሁን እንዲህ የሆንከው ማንም አይነካኝም ብለህ ነው፤ ግን ለጉልበተኛም ጉልበተኛ እለውና ጥቂት ቀን ጠብቅ" አለችው። ዝኖኑ ግን በድርጭት ድፍረት እጅግ ተገርሞና ሰቆባት አልፎ ሄደ።

ድርጭት ነገሩን በጥሞና ካሰበችበት በኋላ በአካባቢዋ ከሚኖሩና ረጃጅም መንቆር ካላቸው ወፎች ዘንድ ሄዳ የደረሰባትን መከራ አጫወተቻቸው። ወፎቹም በዝምታ ትረካዋን አዳምጠው ሲያበቁ እጅግ አዝነው እንዲህ አሏት። "እዚህ ሠፈር የሚኖረው ዝኖን የታበየ መሆኑን ሁላችን እናውቃለን፤ ከፍ አድርገን በዛፍ ላይ መስቀላችን በጀን እንጂ የእኛንም እንቁላሎች ከመሰበር አይመለስም። በደረሰብሽ ነገር ልባችን ተነክቷል፤ ግን እንዴት እንደምንረዳሽ እናውቅም። ድርጭትም መልሳ "ከእናንተ የምፈልገው አንድ ነገር ብቻ ነው፤ ይኸውም በረጅም መንቆራችሁ ጠቅጥቃችሁ ዐይኑን አጥፋልኝ! ከዚያ በኋላ ያለውን ለእኔ ተውልኝ" አለቻቸው። ወፎቹም ወዲያውኑ በዚህ ተስማምተውና በሚቀጥለው ጧት በአንድነት ከብበው የዝሆንን ዐይን እንደ ተዋጊ አውሮፕላኖች በመመለስ

ጠቀጠቁ። እርሱም ጨለማ ወደቀበት። ድርጭት ከአካባቢው ሳትርቅ ስትቃኘው ዋለችና እኩለ ቀን ሲሆንና ዝኖኑ ውኃ ሲጠማው ወደ እንቁራሪቶች መንደር አቀናች። ለእነርሱም ዝሆን ያደረሰባትን መከራ ደግሞም እንዴት እንዳሸፈባት እጫወተቻቸው። እንቁራሪቶቹም በዝምታ ትረካዋን እዳምጠው ሲያበቁ ልክ እንደ ወፎቹ ሃዘንዋን ተካፍለው እንዲህ አሏት። “በዚህ ሠፈር የሚኖረው ያ ግዙፍ ዝኖን ከልክ በላይ የታበየ መሆኑን እኛ ሁላችን እናውቃለን። ውኃ ለመጠጣት ሲመጣ የእኛንም እንቁላሎች ከመሰበር አይባዝንም። የደረሰብሽ ነገር ሁላችንን አላዝናናል፤ ግን እንዴት እንደምንረዳሽ አናውቅም”። ድርጭትም መልሳ “ከእናንተ የምፈልገው እንድ ነገር ብቻ ነው፤ ይኸውም ከዚህ ውኃ ወጥታችሁ ማዶ ካለው ረባዳና ድንጋያማ ገደል ውስጥ እንድትገቡና ድምፃችሁን ከፍ እድርጋችሁ እንድትጮኹ ነው” አለቻቸው። እንቁራሪቶቹም የተጠየቁት ውለታ እጅግ ቀላል መሆኑን ለድርጭት ነገሯትና ጊዜ ሳያጠፉ ቦታ ቀይረው መጮህ ጀመሩ። ይህን ጊዜ ዝኖኑ ወንዝ አካባቢ ያለ መሰሎት ውኃ ሊጠጣ እግሮቹን እየጎተተ ወደዚያው ተራመደ። ከዚያም ሹው ካለው ድንጋያማ ገደል ውስጥ ገብቶ ተሰባበረ።

ምን ያስተምረናል?

የዝኖኑ ጥፋት ሁለት ነው። በመጀመሪያ የድርጭትን እንቁላል ሰብሯል። በሌላ አነጋገር የዘር ማጥፋት

ወንጀል ፈጽሞአል። ያም ሳይበቃ ለምን ብላ ላቀረበችው ጥያቄ በማናለብኝነት በመመለስ የባሰ እሳዝኗታል። ለዚህም በመጨረሻ የእጁን ያገኘ ይመስላል።

ምንም እያመጡም በሚል ትዕቢት ታናናሾችን መናቅ ብሎም መጉዳት እንደማይገባ መጽሐፍ ቅዱስ ይነግረናል። “ከነዚህ ከታናናሾቹ አንዱን እንዳትንቁ ተጠንቀቁ፤ መላእክቶቻቸው በሰማያት ዘወትር በሰማያት ያለውን የአባቴን ፊት ያያሉ እሳችኋለሁና” ማቴ.18:10። ባለማወቅ ከተፈጸመም ጥፋትን መናዘዝ የግድ ይሆናል። ምን ትፈጥራለህ ማለት በጉዳት ላይ ጉዳት መጨመር ይሆናል። በዚያም ላይ ልክ እንደ ዝኖኑ ፈጥኖም ይሁን ዘግይቶ መዋረድ አይቀርም። “ትዕቢት ከመጣችሁ ውርደት ትመጣለች፤ በትሑታን ዘንድ ግን ጥበብ ትገኛለች” ምሳ.11:2።

ዝናብና ጽጌረዳ

ይህ ደግሞ ከተረትና ምሳሌ መጽሐፍ የተገኘ ነው። ግን ታሪኩ በግጥም የተከሸነ እንደነበር ማስታወሱ ተገቢ ሲሆን ጸሐፊውም ከበደ ሚካኤል ሳይሆኑ አይቀሩም።

ጽጌረዳዋ አበባ ዝናብ ባለመውረዱ እጅግ ጠውልጋና ከስታ ነበር። ስለዚህም እንገደን እዘንብላ ለመሞት ስታጣጥር ሳለ ዝናብን ደመና ጭኖ ባለችበት ስፍራ ባለው የለማይ ትይዩ ሲያልፍ ተመለከተችው። እናም

በደከመ ድምፅ “አባክህ በፀሐይ ሐሩር ደክሜ መሞቴ ነውና ጥቂት አንኳን ውኃ አንጠባጥብልኝ” በማለት ለመነኝት። አርሱም “አሁን አልችልም፤ የድንገተኛ አርዳታ ጥሪ ደርሶኝ ወደ ሩቅ አገር አየሄድኩ ነው፤ አንደ ምንም ታግሠሽ ከጠበቅሽኝ ግን የሚበቃሽን ያህል አዘንብልሻለሁ” ብሏት ጉዞውን ቀጠለ። በርግጥም ዝናብ ቃሉን ጠብቆ ከሄደበት ሲመለስ ዶፉን አወረደለት። ግን ያ ውኃ ለምድሪቱና ለሌሎች ዕፅዋት አንጂ ለጽጌረዳ ጥቅም አልነበረውም። ከመጠውለግም አልፋ ደርቃ ነበርና። ዝናብም ሊደርስለት አንዳልቻለ ዐውቆ አያዘነ ጉዞውን ቀጠለ።

ምን ያስተምረናል?

ጽጌረዳዋ ርዳታውን የምትፈልገው ወዲያውኑ ነበር። ኋላ የመጣው ዶፍ ሊያጠጣት ሳይሆን ሊጠርጋት ነው። ይህንን በአግዚአብሔር ቃል መነፅር ሰናየው የመዳን ቀን አሁን ነው የሚለውን ያስታውሰናል (2ቆሮ. 6:2)። አንድ ቀን እነግረዋለሁ የምንለው ወዳጅ ካለን ወንጌሉን ለመስበክ ጊዜው አሁን ነው። ሌላ ቀን ላይኖር ይችላል። የሞተም ንስሐ የለውም።

ሌላው ደግሞ ከወዳጆቻችን ጋር ስላለን ሕብረት ነው። “ለተቸገረው ለው በጎ ነገርን ማድረግ አትከልክል፤ ልታደርግለት የሚቻልህ ሲሆን ወዳጅህን ሂድና ተመለስ፤ ነገ አስጥላሁ አትበለው። በጎ ነገርን ማድረግ ሲቻልህ ይለናል

ቅዱሱ ቃል (ምሳ.3:27-28)። አክሎም በጊዜ አንድንሮጥ አና በመልካም አንደንጨርስ ማንም ሊሠራበት የማይችል ሌሊት ትመጣለች ሲል ያነቃቃናል (ዮሐ.9:4)።

የሾላውና የዱባ ፍሬ

ይህንንም ታሪክ በልጅነቴ ዘመን በግጥም መልክ ተጽፎ ነው ያነበብኩት። ሰውየው የ መንገዱ ርዝመትና የፀሐዩ ብርታት አድከሞት ከአንዲት የሾላ ዛፍ ሥር ይቀመጣል። ቀጥሎም ጋደም ይላል።

ታዲያ አአምሮው አላረፈም ነበርና አንዱን ሲያነሣ አንዱንም ሲጥል ቆየ። በተለይም ከሾላው አጠገብ የበቀለውን ዱባ አተኩሮ ተመለከተ። ቀጥሎም ቀና ብሎ ትልቁ የሾላ ዛፍ የተሸከማቸውን ብይ የመላሰሉ ፍሬዎች አስተዋለ። በመጨረሻም አንዲህ ሲል አስተያየቱን ሰጠ። “የዱባው ዛፍ በመሬት የሚጎተት ሐረግ ነው፤ ግን ይባስ ብሎ አንዳች የሚያካከል ፍሬ ተሸከሟል። የሾላው ዛፍ ደግሞ ግንዱ ቢገፉት አይወድቅም፤ ግን ላዩ ላይ ያሉት ፍሬዎች ጉንዳን ነው የሚያካከሉት። ስለዚህ የፍጥረት ስሕተት ተደርጓል። ዱባውን አውጥቶ ከሾላው ዛፍ ላይ መስቀልና እንደገናም አ ነዚያን ደቃቅ ፍሬዎች አውርዶ

መሬት የተኛው ሐረግ ላይ ማስደገፍ ቢቻል ይስተካከል ነበር። ”

ይህንና ያንን ሲል ደከሞት የነበረው ተፈላሳፊ መንገደኛ እንቅልፍ ሸለብ አደረገው። ግን ብዙም ሳይተኛ በድንገት ባንኖ ተነሣ። ምክንያቱም እፍንጫው ላይ ሕመም ተሰምቶት ነው። ሲዳብሰውም እፍንጫው መድማት ጀምሮ ነበር። ምን እንደመታው ለማወቅ ዘወር ዘወር ሲል ንፋስ የጣላት የሾላ ፍሬ ያልታሰበ አደጋ እንዳደረሰችበት ተገነዘበ። እናም ያችን ትንሽ ፍሬ ይዞ በመደነቅ እገላብጦ ከተመለከታት በኋላ እንዲህ አለ። “የፈጣሪ ሥራ ምንም ስሕተት የለበትም። እነደ እኔማ ፍልስፍና ቢሆን ኖሮ ይህኔ ያ ግዙፍ ዱባ እናቴን ፈጥፍጦ በገደለኝ ነበር!”

ምን ያስተምረናል?

መንገደኛው ፈጥኖ የተረዳው ነገር ድንቅ ነው። ልክ እርሱ እንዳለበው የተከሎቹ ፍጥረት ቢስተካከል ኖሮ ከእንቅልፉ ባልነቃም ነበር። እግዚአብሔር በጥልቅ ጥበቡ ሁሉን ድንቅ አድርጎ ሠርቷል። እኛ የእጆቹ ሥራዎች ነንና መልካሙን ልናደርግ እንጂ የእርሱን ፍጥረት ልንገመግም አልተጠራንም። መብቱም የለንም። መጽሐፍ ቅዱስ ጥቂት በማይባሉ ሥፍራዎች ይህንኑ ያብራራል።

“ እቤቱ፣ ሥራህ እጅግ ብዙ ነው፤ ሁሉን በጥበብ አደረግህ፤ ምድርም ከፍጥረትህ ተሞላች” መዝ.104:24።

“እግዚአብሔር በጥበብ ምድርን መሠረተ፤ በማስተዋል ሰማያትን በየስፍራቸው እጸና። በእውቀቱ ቀላያት ተከፈሉ፤ ደመናትም ጠልን እንጠባጠቡ” (ምሳ. 3፡ 19-26)። ወደ አዲስ ኪዳን ስንመጣም “ብቻውን ጥበብ ላለው እግዚአብሔር በኢየሱስ ክርስቶስ እስከ ዘላለም ድረስ ከብር ይሁን፤ እሜን” ይላል (ሮሜ 16:27)። እሜን!

የሚሊዮን ዶላር መድኅን

ባለጠጋው በሰገነቱ ላይ ቆሞ ውድ ሸቀጥ የጫኑት ስድስት መርከቦች በሰላም የመመለሳቸውን ወሬ ይጠባበቃል። ግን የደረሰው ቴሌግራም ያንን የሚያጠናክር አልነበረም። ይልቁንም ኃይለኛ የውቅያኖስ ማዕበል በመነሣቱ የመርከቦች ደኅንነት እደጋ ላይ መውደቁ ተሰማ። ይህን ጊዜ ባለ ህብቱ ወደሚመለከታቸው ሰልክ ደወለ። ሁኔታው እየተሻሻለ ከመሄድ ይልቅ እየባሰበት መምጣቱን መርከቦቹም በሰላም መድረሳቸው አጠራጣሪ መሆኑንና ቢደርሱም እንኳ ከታሰበው ጊዜ በጣም ሊዘገዩ እንደሚችሉ ከዋናው የወደብ አስተዳዳሪ ተረዳ።

ይህን ጊዜ ቶሎ ብሎ አማካሪውን አስጠራ። ሁኔታውንም አዋየው። በዚህ የተካነው ባለሙያም በነገሩ ላይ ለጥቂት ደቂቃዎች ካሰበ በኋላ እንዲህ አለ። “ስለ

ማዕበሉ ልናደርግ የምንችለው እንዳች ነገር የለም፤ የውኃውን ነውጥ ልንቀለቅለውም ይሁን ልናቆመው ሥልጣን የለንም። ስለዚህ ማሰብ ያለብን ሰለ መርከቦቹ ብቻ ነው። እናም ብቸኛው አማራጭ ለመርከቦቹ የመድኃኒት መግዛት ይሆናል። በእንድ ሚሊዮን ዶላር ለሰድሳቱም መርከቦች ሙሉ ዋስትና መግዛት እንችላለን። አይበለውና ሁሉም ቢሰጥሙ እንኳ ሙሉ ዋጋቸውን መልሰን እጃችን እና ገባለን፤ እዎን ብቸኛና የሚያዋጣ ምርጫችን እርሱው ነው። የእንድ ሚሊዮን ዶላር ዋስትና! ”

ባለሀብቱም አማራጭ በማጣቱ በዚሁ አሳብ ተለማማና አንድ ሚሊዮን ዶላር ፈቀደ። ዋስትናውም ተገዛ። ግን ብዙም ሳይቆይ ነገሮች መሻሻል ጀመሩ። ማዕበሉም ቀለ በቀለ ጉልበቱ እየላላ ሄደ። ይህ ፋታ የለጣቸው ባሕረኞች ደግሞ የመርከቦቹን ጉዞ እቃንተው በሰላም ወደ ወደቡ ደረሱ።

ይህንን ዜና በጉጉት የተከታተለው አማካሪ ወዲያውኑ መልካሙን ዜና ለባለሃብቱ አበሰረው። ባለ መርከቡ ግን ምንም የመደለት ወይም የመገረም ምልክት አላሳየም። እንዲያውም ጠረጴዛውን በቡጢ ደልቆ ሲያበቃ “ቸኩለን የመድኃኒት ዋስትና ባንገዛ ይሻል ኖሯል ለካ? አሁን ምንም ጠቀመን ከተባለ መልሱ የእንድ ሚሊዮን ዶላር ኪሣራ ነው” አለና ለራሱ ምታቱ ኪኒን ፍለጋ ሄደ።

ምን ያስተምረናል?

የዓለማችንን ቁጥር እንድ ባለጠጋ ቤተሰብ የማግኘት ዕድል ገጥሞኛል። ለዎች ሃብትን ባከማቹ ቁጥር የበለጠ የሚለሰቱበት ምክንያት ግን እስካሁንም አልገባኝም። ይህ ለው የመርከቦች ሕይወት መትረፍ የቤተሰባቸው ደስታ እልታየውም። ማዕበሉ ጋብ በማለቱ በሰላም የደረሱት ሌሎች መርከቦችና ተጓዦች ደገንነት ምንም አልመሰለውም። የእርሱ ልብ ያለው አንድ ሚሊዮን ዶላር ላይ ነውና።

ልክ እንደዚሁ ለው በ ሕይወት ለለመኖራቸው ከማመሰገን ይልቅ ካልሲ ለለጠፋባቸው የሚያማርሩ ጥቂት አይደሉም። በሽታቸውም ፍቅረ ንዋይ ይባላል። ገንዘብን ከልክ በላይ መውደድ እንደማለት ነው። ገንዘብ ከተቆጣጠሩት ጥሩ እገልጋይ ጌታዬ ካሉት ግን ጨካኝ እለቃ እንደሆነ ዐዋቂዎች ይናገራሉ። ቅዱስ ቃሉ እንደሚል የከፉ ከንውኖች ሁሉ ምንጭም ነው። “ገንዘብን መውደድ የከፉት ሁሉ ሥር ነውና፤ እንዳንዶች ይህን ሲመኙ፤ ከሃይማኖት ተሳስተው በብዙ ሥቃይ ራሳቸውን ወጉ” 1ጢሞ.6:10።

አቧራን ማራገፍ

ግለሰቡ አህያውን ለዘመናት ተገልግለውበታል። አሁን ግን አህያው በዕድሜ በመግፋቱ ሁለት ችግሮች ተፈጠሩ።

በመጀመሪያ አቅሙ ስለደከመ ዱሮ የሚሸከመውን ያህል መጫን እልተቻለም። በዚያ ላይ ፍጥነቱ እጅግ ቀስተኛ በመሆኑ ብዙ ሰዓት እየፈጀ ነው። ስለዚህ ግለሰቡ ሌላ አህያ ለመግዛት ማሰቡ ግድ ነበር። ያዘገየው በቂ ገንዘብ እጁ ላይ አለመኖሩ ብቻ ነው።

ይህ በዚህ አንዳለ አንድ ቀን አህያው ከነሸከሙ ጉድጓድ ውስጥ ወደቀ። ባለቤቱም ያሸከመውን ዕቃ ለይቶ ከጉድጓዱ ካወጣ በኋላ አህያውን ለመጎተት ሞከረ። ግን ጥቂት እንደጣረ አንድ አሳብ መጣለት። አህያው ያረጀ እንደመሆኑና ሌላ ሊገዛ እንደማሰቡ መጠን አሁን እሱን ለመጎተት በ መሞከር አቅሙን መጨረሱ አስፈላጊ አይደለም። ስለዚህ አህያው ትቶት ሊሄድ ወሰነ። ግን ደግሞ ብዙ ዓመት አገልግሎታልና የእውሬ እራት ከሚሆን ይልቅ ጉድጓዱን በአፈር ሞልቶ በቁሙ ሊቀብረው ፈለገ። ስለዚህ ጥቂት ግለሰቦችን ለምኖ አፈር በአካፋ እየዛቁ ወደ ጉድጓዱ መወርወር ጀመሩ።

አህያው ለዘመናት አገልግሎቱ የተሰጠው ምላሽ ከነሕይወቱ መቀበር መሆኑን ሲያይ በጣም አዘነ። ግን አዝኖ አልቀረም። በበኩሉ አንድ መላ መታ። ይኸውም አቧራውን ማራገፍ የሚል ነበር። እናም አንድ አካፋ በተወረወረበት መጠን እርሱም እላዩ ላይ የሚያርፈውን ማራገፍ ጀመረ። ያ ደግሞ አስደናቂ ውጤት አመጣ። ጉድጓዱ በሞላ መጠን

አህያውም ከፍ ማለት ጀመረ። በመጨረሻም ጉድጓዱ በአፈር ሲሞላ አህያው ተራምዶ መውጣት ቻለ።

ምን ያስተምረናል?

በርግጥም አህያው በባለ ቤቱ ጭካኔ የተሞላበት ውሳኔ አዝኖ ቢቀር ኖሮ በቁሙ በተቀበረ ነበር። ግን ያንን ትቶ ምን ማድረግ እንዳለበት ማሰቡ ከሞት አተረፈው። በደረሰባቸው መገፋት አየቆዘሙ ዛሬን መኖር ያቆሙ ብዙ ናቸው። ትናንትን እያሰቡ ዛሬን ማበላሸት ሞኝነት ነው። ማርጀትህን የምታውቀው በትዝታ መኖር ለትጀምር ነው የሚል አባባል አለ። በመንፈሳዊ ሩጫም ቢሆን የደረሰብንን ለደትና መከራ ሳይሆን ሊገለጥ ያለውን ከብር እያሰብን ወደፊት መቀጠል አለብን። ጳውሎስ የገባው ከዚህም ያለፈ ነው። መልካሙን ልምምድ እንኳ ሰተርከው አልኖርም፤ የበለጠውን እጨብጥ ዘንድ እየረሳሁት እገሠግሃለሁ ይለናል። “እርሱንና የትንሣኤውን ኃይል እንዳውቅ፤ በመከራውም እንድካፈል፤ ወደ ሙታንም ትንሣኤ ልደርስ ቢሆንልኝ፤ በሞቱ እንድመስለው እመኛለሁ። አሁን እንዳገኘሁ ወይም አሁን ፍጹም እንደ ሆንሁ አይደለም፤ ነገር ግን ስለ እርሱ በከርስቶስ ኢየሱስ የተያዘሁበትን ያን ደግሞ አይዛለሁ ብዬ አፈጥናለሁ። ወንድሞች ሆይ፤ አኔ ገና እንዳልያዝሁት አቈጥራለሁ፤ ነገር ግን አንድ ነገር አደርጋለሁ፤

በኋላዬ ያለውን አየረሳሁ በፊት ያለውን ለመያዝ እዘረጋለሁ”
ፊልጵ.3: 10-13።

ወንዙን መለማመጥ

መንገደኛው ከረጅም ጉዞው አጋማሽ ላይ የሚሻገረው ወንዝ ነበረው። ግን አዚያ ሲደርስ ኃይለኛ ዝናብ ወርዶ ወንዙ ጢም ብሎ ሞልቶ ጋላቢ ጎርፍ ሲወርድበት አየ። ድልድይ ወይም ሌላ ማቋረጫ አልነበረምና ያለው ብቸኛ አማራጭ ውኃው አስኪጎድል ቆሞ መጠበቅ ብቻ ነበር። እናም ሌሎች መሙላቱን ያዩ ዘረው ወደመጡበት ሲመለሱ አርሱ ግን መሰንቆውን ይዞ ዜማ መደርደር ጀመረ።

ጥቂት ለማይባል ጊዜ እንዲያ ካደረገ በኋላ ከእንድ ተመልካች እንዲህ የሚል ጥያቄ ቀረበለት።

“አዚህ ምን ታደርጋለህ?”

“ምናልባት ወንዙ በዜማዬ ራርቶ ቢያሻግረኝ ብዬ አየደረደርኩ ነው”

“እይ ሞኝነት! ለመሆኑ ወንዝ ከመቼ ወዲህ ነው መሰማትና መራራት የጀመረው? ይሰማል አንኳ ብለን ብናስብ የውኃውን አወራረድ መመልከት ያሻናል።

ያልሰማው ሲመጣ የሰማው አየሄደ እኮ ነው ያለው” እለ ጠያቂው በመገረም።

ምን ያስተምረናል?

ጠያቂው እንዳለው ወንዙ ባለመሰንቆውን የመሰማት ብቃት አልነበረውም። እና ይህ ታሪክ ለማይሰሙ ነገሮች ችግራችንን በማዋየት ዕድሜያችንን እንጨርስ ነው የሚለን። ሚሲዮኖች ጧትና ማታ አቤቱ የሚሏቸውን ግን እንኳን ሌላውን ራሳቸውን ማዳን የማይችሉትን አማልከት የእግዚአብሔር ቃል እንዲህ ያቀርባቸዋል። “ የእሕዛብ ጣዖታት የብርና የወርቅ፣ የሰው አጅ ሥራ ናቸው። እፍ አላቸው፣ አይናገሩምም፤ ዓይን አላቸው፣ አያዩምም፤ ጆሮ አላቸው፣ አይሰሙምም፤ እስትንፋሱም በእፋቸው የለም። የሚሠሩአቸው ሁሉ የሚታመኑባቸውም ሁሉ እንደ እነርሱ ይሁን (መዝ.135:15-18)።

ጨረቃና ከዋከብት ወንዞችና ዛፎች ግዑዛን ናቸውና አንኳን ሰውን ሲረዱ (ዱ ይጠብቃል) ራሳቸውም ረዳት ይሻሉ። ከእነርሱ ጀርባ ሰምቶ የሚመልስ የለም። ቢኖርም አንኳ ያ የኢጋንንት አሠራር ነው። ብዙዎች ግን ይሰሙናል ብለው ይሰግዱላቸዋል። ለእነርሱም ያጥናሉ። ይህም ለምን ሆነ ብለን እንገረምም። ምክንያቱም ዘመን የማይሸረው የጌታ ቃል “ለእነርሱም የእግዚአብሔር ምሳሌ የሆነ የክርስቶስ የከብሩ ወንጌል ብርሃን እንዳያበራላቸው፣ የዚህ

ዓለም አምላክ የማያምኑትን አሳብ አሳወረ ብሎናል” (2 ቆሮ.4:4)።

ማነው ባለጠጋ?

ንጉሡ የአገሩን ከተሞች አየተዘዋወረ ይጎበኛል። አንዳንድ ዜጎችንም ያጎግራል። ግን ስለ እግዚአብሔር ያላቸውን ዕውቀት ሳይጠይቅ አይተዋቸውም። ታዲያ አንዱን ቀን ሃብታሞች በሚበዙበት አካባቢ አለፈ። ምርጥ ፈረስ የሚጋልበውን ሰው አስቁሞ አንዲህ አለው።

“እግዚአብሔርን ታውቀዋለህ?”

“አላውቀውም!”

“ያሳዝናል፤ ሃብታም ለትመስል ድሃ ነህ!”

ትንሽ ተጉዞም ሌላውን ጥሩ የለበሰ ሰው አግኝቶ አንዲህ አለው።

“እግዚአብሔርን ታውቀዋለህ?”

“አላውቀውም!”

“ያሳዝናል፤ ሃብታም ለትመስል ድሃ ነህ!”

ያናገራቸው ሁሉ የሞላላቸው ሃብታሞች ነበሩ። በስተመጨረሻ ግን አንድ ምስኪን ድሃ አገኘ። አንዲህ ም አለው።

“እግዚአብሔርን ታውቀዋለህ?”

“አዎን አውቀዋለሁ!”

“ይገርማል፤ ድሃ ስትመስል ሃብታም ነህ!”

ምን ያስተምረናል?

ኢየሱስ በትምህርቶቹ የለው ማንነቱ ከሃብቱ ብዛት አይደለምና ተጠንቀቁ ብሏል (ሉቃ.12:15)። ገንዘብ የዘላለምን ሕይወት አይገዛም። አማኞች የሌላቸው ቢሆኑ እንኳ ሌላውን የማበልጠግ ብቃት ተስጥቶአቸዋል። እግዚአብሔርም የሚያያቸው አንደዚያ ነው። “መከራህንና ድህነትህን አውቃለሁ፤ ነህ ግን ባለጠጋ ነህ” (ራዕ.2:9)።

የረዳት ያለህ!

ሰውየው በተራራ ጫፍ ላይ አየተጓዘ ሳለ ይንሸራተትና ቁልቁል ይወድቃል። ግን ታች ወርዶ ከመፈጥፈጡ በፊት ተራራው ወገብ ላይ የበቀለች ዛፍ ያገኘና አርሷ ላይ ይንጠለጠላል። ሆኖም ጥቂት አንደቆየ አጁ አየዛለ ሲሄድ አማራጮቹን ማሰላሰል ያዘ። ችው ብሎ ወደ ታች ከወረደ የመትረፍ ዕድል አይኖረውም። ከርቀቱና ከዳገቱ ቀጥተኛነት የተነሣ ወደ ላይ ለመንጠልጠልም የአንድ ሰው አቅም አይበቃም። እናም የሚያልፍ ሰው አንደሚሰማው

ገመድም እንደሚሰድድለት ተሰፋ በማድረግ እርዳታ ፍሰጋ መጮኹን ቀጠለ። “እዚያ ላይ አባካችሁ እርዳኝ” እያለ ለረጅም ጊዜ ቢጣራም ሰሚ አላገኘም። ተሰፋ ቆርጦና እቅሙም ተሟጦ ዛፉን ሊለቅቀው ጥቂት ደቂቃዎች ሲቀር ግን ድምፅ ከላይ መጣ።

“ጃክ፤ ትሰማኛለህ?”።

“አዎን ይሰማኛል፤ እዚህ ታች ነው ያለሁት”።

“እይሃለሁ ጃክ፤ ግን ደህና ነህ?”።

“አዎን ደህና ነኝ፤ ግን እንተ ማን ነህ? የትሰ ነው ያለኸው?”።

“እኔ እምላከህ ነኝ፤ ሁሉም ቦታ አለሁ”።

“እምላክ? እግዚአብሔር ነህ ማለት ነው?”።

“አዎን!”።

“እግዚአብሔር ሆይ፤ አባከህ እርዳኝ። ከዚህ ብታወጣኝ ደግሜ ኃጢአት አልሠራም። ጥሩ ሰው እሆናለሁ። ዕድሜዬን ሁሉ እገሰግልሃለሁ!”።

“አሁን ቃል አትግባ ጃክ፤ መጀመሪያ ላውጣህና በኋላ እንነጋገራለን። አሁን እንድታደርግ የ ምፈልገውን ልንገርህ”።

“እዘዘኝ ጌታ ሆይ፤ ያልከኝን ሁሉ አደርጋለሁ”።

“መልካም፤ ዛፉን ልቀቀው!”

“ምን?”

“ዛፉን ልቀቀው ነው ያልኩህ፤ በ እኔ ተማመን፤ ልቀቀው!”

ለጥቂት ጊዜ ፀጥታ ከሆነ በኋላ የጃክ ድምፅ ተሰማ።

“እዚያ ላይ፤ አባካችሁ እርዳኝ!”

ምን ያስተምረናል?

ሰዎች ያድነናል ብለው የጨበጡትን ነገር መጣል እይሆንላቸውም። ሁሉን ቻዩ እግዚአብሔር ደግሞ በእኔ ብቻ ታመኑ ይላል። እዚያ ላይ ነው መተላለፍ የሚመጣው። የሁሉን ቻዩን እምላክ ረድዔት ለመቀበል ሰንፈልግ ትዕዛዙንም መቀበል የግድ ይሆናል። ረድዔቱ የሚመጣው እርሱ ባሰቀመጠው ቅድመ ሁኔታ እንጂ እኛ ባሰመርነው ላይሆን ይችላልና።

ለዚህም ይመሰላል ቃሉ “በፍጹም ልብህ በእግዚአብሔር ታመን፤ በራሱም ማስተዋል አትደገፍ፤ በመንገድህ ሁሉ እርሱን አወቅ፤ እርሱም ጎዳናህን ያቀናልሃል። በራሱም አስተያየት ጠቢብ አትሁን፤ እግዚአብሔርን ፍራ፤ ከከፋትም ራቅ” የሚለው (ምሳ.3:5-7)።

እንሰናበት

እንባቢ ሆይ ጊዜዎትን ሰጥተው የገበታ ወጎቻችንን ስላነበቡ ከፍቅር ካፌ ምሰጋናዬ ይድረሰዎ። እርግጠኛ ነኝ

በቆይታም ምድራዊውን ታሪክ እየለቀምን እንዴት ወደ ለማይ መዳረሻ እንዳደረግነው በሚገባ ታዝበዋል። ደግሞም እዚህ ግቡ የማይባሉ የመሬት ወሬዎችን ሰብስበን መንፈሳዊ ማሠሪያ እንዳበጀንላቸው ደጋግመው ቃኝተዋል። ይህ ደግሞ ያለምክንያት አይደለም፤ የሰንዝሮን ታሪክ እየለማ አድጎ አለተሳሰቡ እንደ ሰንዝሮ ቁመት ያጠረውን ትውልድ ለሕተት ላለመድገም ነው። የማይሻረው የእግዚአብሔር ቃል የሚታየው ጊዜአዊ የማይታየው ግን ዘላለማዊ እንደሆነ አሰረግጦ ነገሮናልና። ኢየሱስ በምድራዊ አገልግሎቱ በርካታ ታሪኮችን እንደ ምላሌ አየተጠቀመ ያለተምር እንደነበር ማጤናችንም ለዚሁ ትልቅ መገለጥ በሩን ወለል አድርጎ ከፍቶልናል።

ጊዜውን ሳይነፍግ ለሰጠዎ የዘመናት ጌታ ታላቅ ሞገስ ይሁንና እነዚህን ትንንሽ ታሪኮች ሲያነቡ ይልቁንም በአተረጓጎማቸው ከፍ ሲሉ ቆይተው እነሆ ጨረሱ። መልካም አድርገዋል። ግን ከመሄድም በፊት እኔ አዘጋጁ እንድ አከብሮት ያልተለየው ጥያቄ ባቀርብልዎ ደስ ይለኛል። በተረት ተረት ሳይሆን በመስቀል መሥዋዕትነት ለተበጀቸው አዲሲቱ ኢየሩሳሌም ራስዎን አዘጋጅተዋል? ከሆነ አሰየው መንገድዎን በጥንቃቄ ይቀጥሉ። ካልሆነ ግን ይህንን ወርቃማ ዕድል ይጠቀሙበት። በመጨረሻ እንዳነበቡት የጃክ ታሪክ ያድነኛል ብለው የተጠመጠሙበትን ተሰባሪ ነገር ይልቀቁና የሕይወት ዛፍ በሆነው በኢየሱስ ላይ ይጣበቁ። እነሆ

ከዚህች በታች የሠፈረችውን እጭር ጸሎት በመድገም ጉዞዎን በልበ መጡነት ይጀምሩ።

“እግዚአብሔር ሆይ ስለ እኔ ኃጢአት ልጅህ በመስቀል እንዲሞት ለለፈቀድክ ተመሰገን። በደሴን ይቅር በለኝ። በከርስቶስ አዳኝነትና ጌትነት እምኛለሁ። እስከ ዛሬ የኖርኩትን ያለማወቅ ሕይወት ግን ከጀኝለሁ። እንደ ተሰፋህ ስሜን በሕይወት መዝገብ ጻፈው። ከዛሬ በኋላ እንደ ቃልህ እንድኖር እርዳኝ። በኢየሱስ ስም እሜን!”

ወደ እግዚአብሔር መንግሥት እንኳን ደህና መጡ። እንደ ፍቅር ካፌ ምግብ ቆይቶ ከሆድ በማይጠፋው የእምላካችን ቃል ራስዎን ይመግቡ። እንደ እርስዎ ከሚያምኑ ጋርም ሕብረትን ያድርጉ። እገር ምድሩን እየዘርኩ ያልተሸቀጠ ወንጌል መለበክና ማስተማር ጀምራለሁና ንጉሡ ከፈቀደ በምድር እንድ ቀን እንተያይ ይሆናል። እልያም በአዲሲቱ ኢየሩሳሌም በሚደረገው የበጉ ሠርግ አራት ላይ አስከንገናኝ ለላም ይሁኑልኝ።

በእግዚአብሔር እምሳል የተፈጠሩ ሰዎች እንብበው ሲድኑ፤ እንብበው ሲጸኑ ብሎም ሲጽናኑ ማየት ደለ የሚያሰኘው አልፎም የሚያሰፈነድቀው ወንድምዎ ዓለማየሁ ማሞ ነው።

አስተያየት

በቤት ውስጥ ባለን የእብሮትና የአራት ጊዜ ላይ ዓሌክስ የሚተርከልን ተረቶች በርካታ ናቸው። ብዙዎቹ

እዝናኞች ብቻ ሳይሆኑ ትምህርት ሰጪዎችም ስለሆኑ ባለቤቱን እንድላይ አጠራቅሞ እንዲያሳትማቸውና ለተተኪው ትውልድ ተጽፎ እንዲቀመጥ ለላበረታታሁት በዚሁ መሠረት መጽሐፉን ለማዘጋጀት በቅቷል።

ፍቅር(ተ) ታደሠ

አ በ ር ክ ቶ ት

የመጽሐፉ አበርክቶት ለኤፍሬም ዓለማየሁ እንዲሆን ወለኛለሁ።

የዘጠኝ ዓመቱ ልጄ የተዋጣለት ተራኪ ነው። “ዶሮዋ በከተማ” የሚለውና በዚህች ጥራዝ ውስጥ ለናሙናነት የተጨመረው የእርሱ ትረካ በምድር አስካለሁ ፈጽሞ የምዘነጋው አይደለም። በሚጣፍጠው እንደበቱ እጆቹን እያወናጨፈና ዐይኑን እያሰለመለመ ሲነግረን በጣም እመስጥ ነበርና ደጋግሜ እንዲነግረን ጠይቄዋለሁ። እርሱም በብዙ ደስታ ታዝዞ ያንኑ አድርጓል።

እናም የዚህች ለየት ያለች መጽሐፍ መታወሻነት ለእርሱ መሆኑ ተገቢ ነው። ለ ኤ ፍ ሬ ም ዓለማየሁ!

ሁለቱ ከዋኩበት

በፍቅር ካፌ የዘወትር ታዳሚዎችና የታሪኮቹም ቀዳሚ እድማጮች የሆኑት የዓለማየሁ ልጆች ርብቃና ኤፍሬም እነዚህ ናቸው። በዚህ አጋጣሚም ርብቃና ኤፍሬም ጊዜ ወስደው በመጽሐፉ ጀርባ ላይ የሰፈረውን አለተያየት ለለጻፉ ደራሲው (ምድራዊ እባታቸው) ሊያመለግናቸው ይወዳል።

ለማሳወቅ ያህል

በበርካታ መጻሕፍት ዝግጅት ሥራ ላይ የመሳተፍ ዕድል ስለተሰጠኝ ደስተኛ ነኝ። ጽፌአለሁ፡ ገጥሜአለሁ፤ ተርጉሜአለሁ፡ እንዲሁም አርሜአለሁ። አሁን ደግሞ ይኸው የጓዳችንን ወጎች እካፈልኩ። ከነዚያ መሃል የሕትመት ብርሃን ያዩና እንባቢያን እጅ የገቡ ከሠላሳ በልጠዋል። በዚህች በመጨረሻዋ ገጽ ሲሦዎቹን ልዘርዘር...

ድርሰትና ዝግጅት

- 1) ኑሮ በእሜሪካ
- 2) ልጆችን ወደ እውነት መምራት
- 3) እነማን ነበሩ?
- 4) የማዕበል መንገደኞች

ትርጉም

- 5) የወጣትነት ጥያቄዎች
- 6) የብርታቱ ምሥጢር

እርትዖትና አርማት

- 7) ሾተልና መስቀል
- 8) የጋብቻ እንቁቅልሽ

ግጥም

- 9) የዘመኑ ሰው
- 10) ለተሰጠኝ ዕድሜ

ሥላሴ፡አማርኛ፡ፋሎታ፡በአገቴ፡ታሪካች፡
 ተሻሽልዋል፡፡ ኢናንተ፡ሰዎች፡ለልጅቻ
 ፋሁ፡የአለማየሁ፡ማጥፋት፡መፃህፍት፡
 አንብቡላቸው፡፡ -ኤፍሬም፡አለማየሁ፡፡

ከገቴ፡ዳግ፡ከባርግዋል፡፡ ሰላም፡መስጋና፡
 ስለሰላም፡፡ ከሰላም፡ዳግ፡ከሰላም፡፡
 ብዙ፡ፋሎታ፡በአገሪቱ፡ታሪካች፡
 ወለዋ፡ከላ፡፡ ከገቴ፡ከሰላም፡፡ ሰላም፡፡
 ርባ፡፡ ሰላም፡፡ ከሰላም፡፡ ከሰላም፡፡
 ታሪካች፡፡ ከሰላም፡፡ ከሰላም፡፡
 -ርባ፡፡ ከሰላም፡፡

ተራኪው ዓለማየሁ ማሞ የሕትመት መገናኛ
 ብዙኃን ጋዜጠኛ፤ ደራሲና ተርጓሚ ነው።
 ከባለቤቱ ፍቅር(ተ) ከልጆቹም ርባታና
 ሌፍሬም ጋር በአሜሪካ የሚሪላንድ ክፍለ
 ግዛት ይኖራል። ባለፉት አስራ ሰባት
 ዓመታት ለጠቅላላ ዕውቀት የሚጠቅሙና
 ይልቁንም ለነፍስ ዕውቀት የሚበጁ በርካታ
 መጻሕፍትን አዘጋጅቷል።

ዋጋው 10 ዶላር

